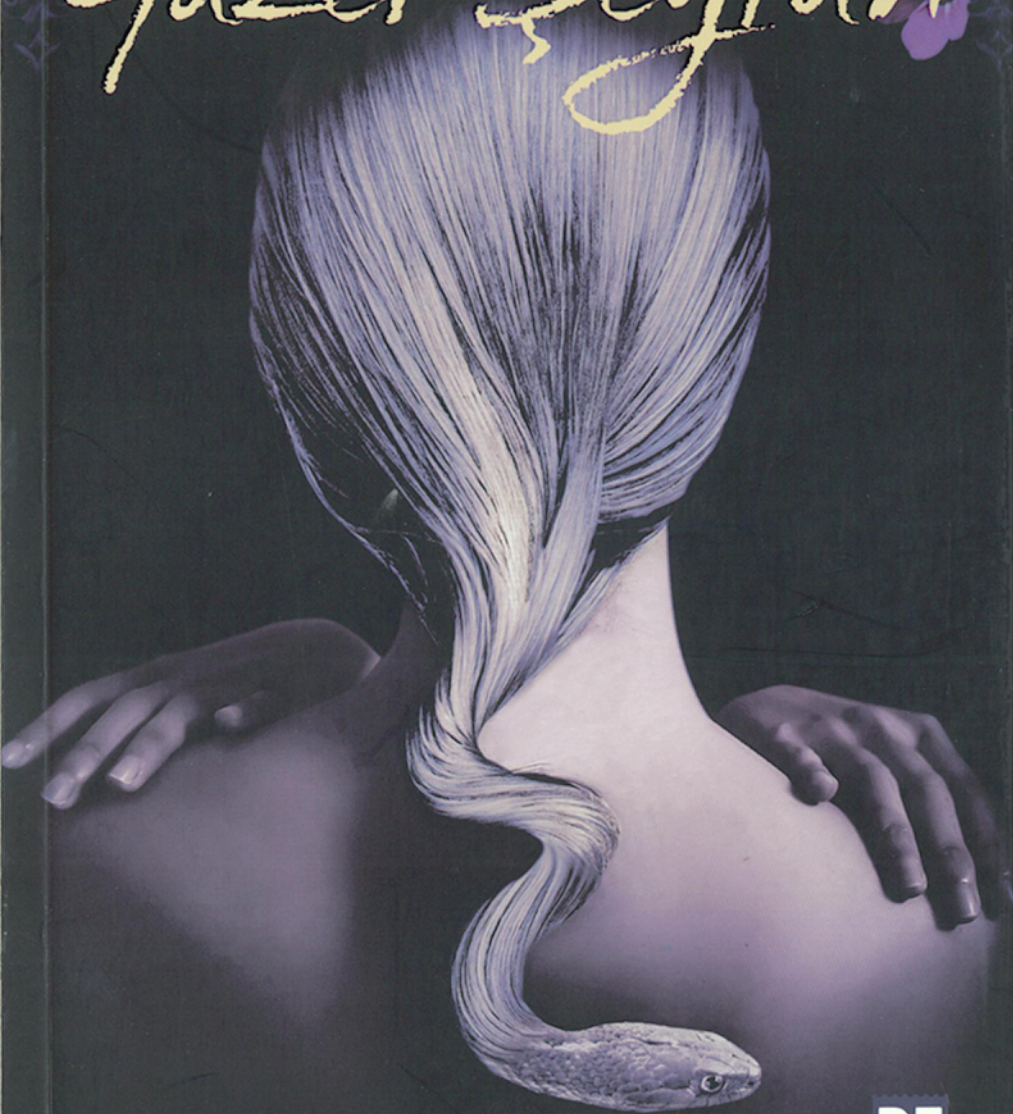

KELLY KEATON

Güzel Şeytan

Tehlikeli bir güzellik her zaman daha cezbedicidir.

DE
X

Güzel Şeytan

KELLY KEATON

GÜZEL ŞEYTAN

Özgün adı: *A Beautiful Evil*

Copyright © 2012 Kelly Gay

Yazan: Kelly Keaton

Çeviri: Melis Özben

Yayına hazırlayan: Esen Gür

Grafik uygulama: Havva Alp

Türkiye Yayın Hakları: Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.
Bu kitabın yayın hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

ISBN: 978-605-09-0664-6

Sertifika no: 11940

Basım yeri: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.
Adres: Yalçın Koreş Cad. Basın Sanayi Sİt. No:13-14 Yenİbosna-İstanbul
Tel: (0212) 515 49 47

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No:1 Kat:10 Şİşli 34360

Tel: (0212) 373 77 00 / Faks: (0212) 246 66 66

www.dexkitap.com / dex@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Güzel Şeytan

KELLY KEATON

*İnanılmaz derecede güçlü, sevgi dolu ve
muhteşem bir insan olan Cheryl Hogan'a.*

*Tüm çılgınca işlerimde bana destek olduğun (ve yağmur
yağdığında perilerin altında yattıkları mantarları, içinde
uyudukları orkideleri ve kale adını verdikleri eski ağaç
kütüklerini bana gösterdiğin) için teşekkür ederim.*

Seni seviyorum anne!

Bir

“Artık herkes ne olduğunu biliyor. Esas soru şu, Selkirk: Onların beklentilerine uyarak mı yaşayacaksın, yoksa aslen düşündüğüm gibi tam bir başarısızlık örneğine mi dönüşeceksin?”

Nabızım dörtünle koşturan bir at sürüsü gibiydi. Sırtımdan aşağı ter damlaları süzülüyor, tişörtümü ve kot pantolonumun bel kısmını ıslatıyordu. İnce saç tutamları yüzüme ve boynuma yapışmıştı. Gözlerimi kapalı tuttum, kısa el tırnaklarımı sıkıca kavradığım bileğe iyice batırdım. Ona biraz da olsa acı çektirmek istiyordum... ya da daha da iyisi kapatacağı—

“Yap şunu!” diye hırıldadı, nefesi alnımı yalamıştı.

Kafa atabilirdim. Kemiği kırılırdı. Kanlar akardı. Peşinden tatlı bir tatmin duygusu, hatta ondan da tatlı bir sessizlik gelirdi. “Çabalıyorum” dedim sıkıttığım dişlerimin arasından.

Gözlerimi daha da sıkı kapadım. Kırk beş dakikadır çabalıyordum ve kırk beş dakika Bran Ramsey’le aynı odada kalmak için çok uzun bir süreydi.

Hadi Ari. Konsantre ol!

Gücümü nasıl kullanacağımı anlayabilsem ve istediğim gibi

kullanabilsem, bunu azıcık bile becerebilsem, bugünkü idmanım sona erecek ve Presby'deki, benim gibi işkenceden geçirilmeyen diğer öğrencilere katılabilecektim.

Bran'ın nasır bağlamış eli boğazıma dolandı. Gözlerim bir anda açıldı. Bu da neydi? Parmakları boynumu neredeyse tamamen sarmış, sıktıkça sıkıyordu. Bakışlarımla sorgulayarak kurtulmak için çırpınıyordum, ufak hırıltı sesleri çıkarmaktan başka elimden hiçbir şey gelmiyordu.

"Çaba harcamıyorsun" diye homurdandı derinden, ayak parmaklarıma basarak. "Çaba harcamayacak kadar korkuyorsun. Korku *kokuna* bile işlemiş. Midemi bulandırıyor sun, Selkirk."

Bırakmıyordu.

Gözlerimin arkasında ve yüzümde oluşan basıncı hissedebiliyordum. Ciğerlerim iflas etmek üzereydi. Elini çekmeye çalıştım. Tokat attım. Tekme attım. Başına ulaşamıyordum, kollarına ve göğsüne yumruk attım. Bana mısın demiyordu. Bran'e karşı gelmek bir meşe ağacına girişmekten farksızdı.

Göğsüm yanmaya başlamıştı. Nefes... alamıyordum...

Bran eğilerek yaklaştı, burnu neredeyse benimkine değiyordu, gözlerindeki kahverengilik giderek daha da koyulaşıp daha kötü bir ifadeye bürünüyordu. "Şimdi ne yapacaksın bakalım, tanrı-öldüren?"

Gözlerimde beyaz şimşekler çıkmaya başladı. Kollarımda güç kalmamıştı. Sertçe iterek beni bıraktı. İnanamayarak geriye sendeledim, nefes almak için mücadele veriyordum. Ellerimi dizlerime dayayıp müthiş bir acı veren her bir nefese yoğunlaştım – içine çek, dışa ver, içine çek, dışa ver, başımın dönmesi geçip de ayağa kalkana kadar devam ettim.

Enseme bir tokat indi. Korunma içgüdüleriyle kollarımı başımın üstünde kavuşturarak eğildim. "Kes şunu! Delirdin mi yoksa?!"

“Dövüş benimle.”

Kendimi savunamayacağım kadar hızlı hareket ediyordu. Dizimin arkasına gelen bir tekme beni yere yapıştırdı. Ellerim yerde döşeli haliya yapışmıştı. Bu iş giderek tuhaf bir hal alıyordu. “Kes artık, Bran. İşim bitti, tamam mı?”

Beni evlatlık edinen Bruce ve Casey tarafından kefalet senetçisi olmak üzere yetiştirilmiştim, fakat böyle bir şeye hiçbir şekilde hazır değildim. Bran... farklıydı. Mesafeli, soğuk, sabırsızdı. Öz güvenimi kazanmama hiçbir faydası dokunmadığı gibi şimdiye dek tek bir şey bile öğretmemişti. Bran gibi manyak bir kedinin elinde oyuncak fare olmanın nasıl bir şey olacağını gösteren bir egzersizden başka bir şey değildi.

Benimle işinin bitmediğini biliyordum; ayağa bile kalkamayacak kadar korkmuştum. Başımı kaldırdım, kaşımın üzerindeki teri kolumla sildim, saate baktım. Zil çalmadan beş dakikamız daha vardı.

Beş dakika daha. Ayağa kalkıp onunla yüz yüze gelene kadar bu üç kelimeyi tekrar ettim.

Bran odanın ortasında dikiliyordu. Bacakları açık, kollarını göğsünde kavuşturmuş, koyu renkli tek kaşı kalkık. Bronz suratında tek bir ter damlası bile yoktu. Koyu kahverengi dalgalı saçları hiç ıslanmamıştı.

“Bana ders vermen gerektiğini zannediyordum, öldürmen değil,” Acı içindeki gırtlığımdan sözcükleri zorla çıkarmıştım.

“Nasıl anladığına bağlı.” Saate bir göz atıp sırtı, bakışlarıyla dört dakika içinde bana daha ne kadar zarar verebileceğini anlattı.

“İşim bitti, tamam mı?” dedim bitkin halde. “Artık... bırakabilir miyiz?”

“Neyi bırakabilir miyiz?”

Gözlerimi devirdim ve kendimi sıkımayı bırakıp hayal kı-

rıklığımı sözlere döktüm.

“Yani işte, bilmiyorum. Artık bana eziyet etme, itip kakma, vurma, bana karşı dünyanın en aşağılık yaratığı olmaktan vazgeç.” İşte, söyledim gitti. Oh be. Gayet iyi hissediyordum. Zaten ne dersem diyeyim bana karşı daha anlayışlı olmayacaktı.

Dudakları ölümcül bir gülümsemeyle ayrıldı. “Göster bana.”

Koyu renk gözlerindeki pırıltıya bakınca, sanki karşısına nihayet ona gününü gösterecek birinin çıkması için sabırsızlandığını hissettim. Ve o kişi de, ona göre, bendim. Benim bir öğrenci, onunsa bir yarı tanrı/güvenlik uzmanı/Novem’in başındaki dokuz kişiden biri olmasının hiçbir önemi yoktu. Nasıl anladığıma bağlıydı, değil mi?

Zil çalmadan paçayı kurtarma ihtimalim olduğunu düşünerek bir adım öne çıktım. Ne de olsa, darbeleri savuşturma sanatında deneyimliydim. Vücudumu darbelerin fazla acı vermesine engel olacak şekilde döndürüp hareket ettirebiliyordum. Savunma pozisyonu aldım.

Bran’ın eli havaya kalktı. “Hayır. Göster bana... beyninle yap.”

Sözleri dokunmuştu, burnumdan soluyup aynı onun kendinden emin ifadesine uygun düşecek şekilde tek kaşımı kaldırdım. “Ben henüz seni kendi beynini kullanırken görmedim.”

Bir anda görüntü bulanıklaştı, o kadar hızlıydı ki beni etrafımda döndürüp iterek uzaktaki duvara yapıştıran kadar kendimi hazırlamayı başaramamıştım. Kolumu arkadan bük-müştü, yanağım meşe lambriye dayalıydı.

Neye uğradığımı şaşırdığımdan nefesim kesilmişti, fakat ancak bir saniyeliğine, öfkeden gözüm dönüp de şaşkınlığımı dağıtana ve tansiyonumu yükseltene kadar. Zaman ilerliyordu. *Savun kendini.*

Sonra kasten enleme doğru nefes alıp vermeye başlayarak güldü. Sesi boğuk boğuk çıkıyordu. “Sanırım artık başka bir

taktik denemenin zamanı..."

Çok yakınımdaydı. Üstüme fazla abanıyordu. Kendi alanımı çok fazla işgal etmişti. Tamamen kapana kısılmıştım. Tanrım. Midemde bir bulantı dalgası yükseldi.

İşte tam o sırada hissettim, içimde uyanıyor, zincirlerinden boşanıyordu, panik halim korkuya dönüştü. Bir dua gibi mırıldandım, "Hayır, hayır, hayır."

Bran hafifçe gülümsedi. "Evet."

İçimdeki lanet canlanmaya başlamıştı, ayak ucumdan kafa fama doğru duman gibi döne döne, adeta girdap yaparak yükseliyor, her yanıma acı çektirerek nüfuz ediyordu. Bütün sinir uçlarım ürperdi, bütün tüylerim diken diken oldu, etimin her yeri sanki derimden içeri bir böcek sürüsü akın etmiş gibi karıncalandı.

İçimde yükselen bu karşı konulmaz güce karşı koymaya gayret ederken, duyumsadıklarımı kaldıramayacak hale geldim, bedenim katılaştı. Kahretsin, Bran!

Gerisi gürül gürül geldi. Enerjik. Hayat dolu. Her şeyin bilincinde. Lanetim olan o korkunç kadın, içimde yaşayan bir gölgeydi.

Bir çığlık attım ve bana izin verdiğini belli belirsiz fark ederek arkamı dönüp Bran'ın elinden kurtuldum ve boynuna yapıştım. Gözleri sert bakıyordu, meydan okuyan bir ifadesi vardı. Kolumdan aşağı ve oradan da elime bir karıncalanma hissi yayılırken bakışlarımız kilitlendi. Soğuk, merhametsiz, habis bir histi... Yumuşak bir meltem gibi, kafa derimin altında bir hareket başlamıştı. Yılan gibi – Hayır, hayır, hayır.

Bu dehşet karşısında bir çığlık daha attım, nihayet kendimde Bran'i geriye itme kuvveti bulmuştum.

Ve her şey bitti.

Lanetim birden geri çekildi, olduğum yere yığıldım, gözle-

rim faltaşı gibi açılmış halde, kalbim sanki patlayacakmış gibi gümbürdeyerek.

Bran olduğu yerde mum gibi duruyordu. Boynu ve çene kemiğinin üzerindeki deri beyazdı – hiç doğal görünmeyen bir beyaz. Ben. Bunu ben yapmıştım. Koyu gözlerini benimkilere dikmiş hararetle bakıyordu, fakat bir şekilde sakın ve güven doluydu. Ten rengi yavaş yavaş yerine geldi ve sonunda omuzlarını serbest bıraktı.

“İşte bu, Ari Selkirk,” dedi kendini beğenmiş bir ifadeyle, çenesini ovuşturarak, “abalamak diye işte buna denir.”

Uzaktaki köşeye giderek şişesindeki bütün suyu bir dikişte bitirdi. Yaptığım şey yüzünden hala allak bullaktım, kana kana suyunu içerken gözlerimi boğazına diktim. Ne yapabileceğimi biliyordum, daha önce de aynı duyguları hissetmiştim, fakat yine de çok sarsıcı bir durumdu; kesinlikle alışabileceğim bir şey gibi gelmiyordu. Alışmayı istemiyordum da.

Bran şişeyi yerine koydu, eliyle ağzını sildi ve rahat bir hareketle köşedeki masaya dayanarak bana baktı. “Gücünün korku ve adrenalin sayesinde ortaya çıktığını biliyoruz, artık elimizde üstüne gidebileceğimiz bir bilgi var. Seni bir daha bu kadar zorlamama izin verme. Benim için de... nahoş bir durum. Yakında bu gereksiz duygulara muhtaç olmadan da gücünü kontrol edebiliyor olacaksın. Ancak” –omuzlarını silkti– “saniyorum ilk gün için gayet iyi bir başlangıç yaptık.”

Zil aldı.

Ve ben olduğum yerde ona bakakaldım. Bütün olanlardan sonra sesinin hala nasıl bu kadar sakın çıkabildiğini merak ediyordum.

“Yarın yeniden çalışacağız.” Başıyla kapıya işaret etti. “şimdi kaybol.”

Kapının yanında duran sırt çantama doğru yöneldim, ba-

caklarım o kadar dermansızdı ki ayağa kalkabildiğime bile şaşırmıştım. Titreyen elimle çantamın askısını kavrayıp omzuma geçirdim ve Presby'deki diğer öğrencilerin Zindan adını verdikleri odadan çıktım.

İki

Bran'in odasından çıkarken kendime bir hedef koymuştum: Presby'den çıkıp gitmek. Bir dersim daha kalmıştı, ama önemi yoktu, çünkü okulla da, normal ve paranormal öğrenciler için hazırlanan akıl almaz müfredatla da işim bitmişti. En azından bugünlük.

Adımlarımı hızlı hızlı atıyordum, ama dikkat çekecek kadar hızlı değildim. Başımı önüme eğmiştim ve kendi içimde bir tür çaresizlik hissediyordum. Bran'in içimdeki gücü açığa çıkarma yöntemi bütün savunmamı yok etmiş, beni çırılçıplak bırakıp sarsılmama neden olmuştu. Unutmayı yeğlediğim eski acıları yeniden yaşamanın kıyısındaaydım. Öğrenci kalabalığının arasında yolumu bularak hole inerken ve Presbytere'in yüksek çifte kapılarından geçerken kendimi bitmiş hissediyordum.

Presby'nin gölge altındaki kemerli koridorundan geçip güneşe çıktığımda, tamamen farklı bir hissin hüküm sürdüğü başka bir dünyaya adım atmış gibi oldum.

Okulun, St. Louis Katedrali'nin ve Cabildo'nun önünden geçen trafiğe kapalı geniş sokağın üzeri sokak satıcılarıyla do-

luydu. Her yerde çiçekçiler, ressamalar, falcılar ve Mardi Gras boncukları ve maske satan tezgahlar vardı.

Üç kişilik bir caz grubu yüksek sesli, enerjik bir parça çalmaya başlarken yolun karşı tarafına geçtim. Güneşin sıcaklığı tuğla ve taşlardan yansıyor. Jackson Meydanı'ndan sadece birkaç yüz metre ötede olan Mississippi Nehri'nden serinletici bir kış sonu esintisi geliyordu. Nehri göremiyordum, ama çamurlu suyun ve Körfez'in kokusunu duymamak imkansızdı.

Presby'nin bunaltıcı iç mekanından çıkıp Fransız Mahallesi'nin kalbinin attığı yere gelmişim.

Meydanın içindeki park çok huzur vericiydi, Fransız Mahallesi'nin merkezinde, yemyeşil çimleri ve ağaçları, ucu sivri siyah demir parmaklıklarla çevrelenmiş kuytadaki banklarıyla sessiz bir alandı. Tam ortasına Andrew Jackson'ın restore edilmiş bir heykeli yerleştirilmişti.

Sakin bir köşede uzun bir bank buldum. Arkamdaki demir parmaklıkları kaplayan çalılar meydanı caddeden ayırıyordu. Üzerime bir ağacın gölgesi düşüyordu ve tuğla döşeli yoldan gelip geçenlerin öfkeden ve hayal kırıklığından akıttığım göz yaşlarını göremeyeceği kadar uzak bir mesafedeydim.

Onlar sadece koyu renk giysilerinin içinde terden sıırıslam olmuş, tuhaf, beyaz saçlı bir kızın koluyla yüzünü kapatmış halde bankta yattığını görecekti. Kızın biri. Banka uzanmış dinleniyor. Derslere daha başlamadan üç gün beklemem gerekmişti. Bütün o zamanı volta atıp tırnaklarımı yiyerek geçirmiştim, gözüme uyku girmemişti ve sürekli Violet'i ve babamı düşünüyordum. Bunu o kadar çok istiyordum ki, Novem'in Dokuzlar Konsili'ni basmış, Presby'ye gitmeyi talep etmişim.

Bunu düşününce gülesim geldi. Athena'yla ilgili her şeyi öğrenmek istemiştım; onu nasıl bulurum, nasıl hakkından gelip sevdiklerimi kurtarırım, bilmek istiyordum. Mümkün ol-

duğunca hazırlıklı olmak istiyordum. Fakat, hayal kırıklığına uğramış ve hayli sabırsız tarafım her şeyi boş verip cansiperane bir şekilde girişmemi söylüyordu.

Tek sorun, nereye gideceğimi bilmiyor oluşumdu.

Violet'i, babamı ve alışmam için daha çok vakit gereken lanetimi düşünmek canımı sıkıyor, yine de bu düşüncelere engel olmuyordum. Amacımın ne olduğunu kestiremez hale gelmiştim, neye odaklanacağımı bilmiyordum.

Presby'ye, yeni şeyler öğrenmeye, idman yapmaya ve gizli kütüphaneye yoğunlaşmam gerekiyordu.

Novem'in kompleksinde birinci sınıftan dört yıllık özel üniversiteye kadar bütün okullar bir aradaydı. Dolayısıyla okulun bulunduğu yer Presbytère binasıyla sınırlı değildi ve St. Ann Sokağı'nın iki tarafındaki bazı binalar da okula aitti. Novem'in bütün bilgi birikimi, bütün kaynakları elinin altındaydı.

Her ne kadar itiraf etmekten nefret etsem de, ulaşabileceğim en büyük kaynaklardan biri Beyinsiz Bran'di.

Ona çok sinirlenmişim, beni hayattaki en büyük korkum olan kırılma noktasına kadar getirdiği için sinirliydim. Fakat sonuçta böyle yapmakta haklıydı. Ne yaptığını biliyordu, çok deneyimliydi ve tek bir derste bile şu ana dek gördüklerimin en iyi olduğunu anlamıştım. Öfkemin yerini korkunun almış olduğunun farkındaydım.

Athena'yı bozguna uğrattığıma dair ufacık bir umut benim lanetim olmuştu, yine de... içimdeki şeyi kullanma fikri beni dehşete düşürüyordu.

Bunu hiç istemiyordum ve asıl korkum o şeyin beni ele geçirmesiydi. Eğer elimdeki gücü harekete geçirecek olursam, yirmi bir yaşında lanet daha gerçekleşmeden evvel bir canavara dönüşeceğimden korkuyordum. Gorgonu bir defa saldım mı, onu bir daha kontrol altına alamayacağımı düşünüyordum.

Böyle... kendim olarak kalmak istiyordum.

Yapayalnız olduğumu düşününce boğazım düğümlendi.

Bankta tek başına oturan bir kızdım sadece.

Bu düşünce beni güldürdü, burnumu çekerek yüzümü kolumla sildim. Evet... psikopat bir Yunan tanrıçası peşine düşmüş, başında büyük bir lanet olan, babasını ve bir arkadaşını kurtarması gereken bir kızdım sadece...

Bir süre sonra avuç içlerimi göz kapaklarımın üzerine bastırdım ve nefes alıp verişimi düzene sokarak endişelerimi ve üzüntümü başımdan savdım.

"İlk günler hep sıkıntılı olur, değil mi?"

Ellerimi kaldırıp gözlerimi kısıtım. On sekiz yaşına basana dek altı ay boyunca kanuni vasım olacak olan Michel Lamarliere, çimlerin üzerinde ellerini arkasında kavuşturmuş, gri gözlerinde şefkatli bir ifadeyle beni süzüyordu. Varlığını yarım akıllı birinin bile hissedebileceği türden bir insandı, bir aurası vardı. Güçlü ve bilge biri olduğunu bir bakışta anlıyordunuz. Boynundan kulağına, oradan da şakağına dolanarak uzanan dövmesi de bu görünümünü pekiştiriyordu.

Novem'in başındaki dokuz kişiden biri ve cadılar ailesi Lamarliere'lerin başı olmak için biçilmiş kaftandı. Yeryüzünde ender rastlanır türden bir insandı. Cadı ailelerinde güç genelde anne tarafından aktarılırken, seyrek de olsa erkeklere de geçtiği görülmüştü. Michel de onlardan biriydi. Oğlu Sebastian da öyle...

Michel'e bakıp da kuzguni saçları ve dumanlı gri gözlerinde Sebastian'ı görmemek neredeyse imkansızdı. İnsanı huzursuzlandıran o kafa karışıklığı ve pişmanlık karışımı duyguyu hissetmemek daha da zordu. Violet'in ortadan yok oluşundan bu yana Sebastian'la hiç konuşmamıştık diyebilirim. Sonunda bana ne olacağını kendi gözleriyle görmüştü... içinde bana

karşı ufacak bir ilgi varsa bile o anda uçup gitmiş olduğundan emindim.

Doğrulup oturdum, bacaklarımı bankın üzerinden toplayıp yüzümü sildim. "İlk gün olsun olmasın, Zindan bana her zaman sıkıntı verecek bir yer gibi geldi," dedim.

"Hah. Zindan. Şimdi anlaşıldı." Bankı işaret etti. "Yanına oturabilir miyim?"

Omuzlarımı silkip yana kaydım. "Pis kokudan rahatsız olmazsan, tabii."

"Bran'le eğitime girip de terlemeyen yoktur. Senin de pestilini çıkardı demek." Michel banka oturdu.

"Canımı çıkardı desek daha uygun olur." Gözlerimi çimlere diktim. "Bana zaman kaybettirmiyor, değil mi?"

"İşini son derece iyi yapan biridir. Sözcük dağarcığında da, yüreğinde de başarısızlığa yer yoktur. Eğer amacın öğrenmekse ve elini çabuk tutman gerekiyorsa, ondan daha iyi bir hoca bulamazsın. Sözüme güveniyorsan tabii. Dersimi ektiğin için de, benim sözümünden başka bir kanıtın yok."

İrkilerek bakışlarımı ona çevirdim. Gerçekten de, buraya gelmeden önce ektiğim ders Michel'inkiydi. "Özür dilerim."

Yüzünü gökyüzüne çevirip gözlerini kapattı. "Sınıfta dört duvar arasına tıklı kalmaktansa dışarıda güneş ışığının tadını çıkarmak için bir bahane oldu." On yıldır Athena'nın mahkumu olduğunu bildiğimden, Michel'in açık havaya çıkmak için hiçbir fırsatı kaçırmak istememesini anlayabiliyordum. "Asistanımın öğrencilerle biraz baş başa vakit geçirmesi gerekiyordu zaten. Yarın derslerinin yerini değiştirmeye çalışacağım. Bran'inki günün son dersi olsa daha iyi olacak."

"Teşekkür ederim." Zindan'dan doğruca fırlayıp çıkabilmek çok iyi olacaktı. Okuldaki bütün günümü Bran'in dersini düşünerek geçirmek zorunda kalmak pek de keyifli bir durum

değildi. “Peki bu adamın olayı ne? Ramsey ailesinin reisi olduğunu falan biliyorum ama...”

Michel dikleşti ve beni daha iyi görebilmek için bankın üzerinde açısını değiştirdi. “Ders yerine biraz tarihten söz edelim o halde. Zaten bildiğinden eminim ama, Bran bir yarı tanrı. Ramsey’ler Kelt tanrıları ve onların insan eşlerinin soyundan gelmedir. Bran, baba tarafından eski savaş tanrısı Camulus’un büyük büyük torunu. Doğrudan onun soyundan geldiği için hayli geniş olan ailenin reisi de o. Her aile ağacında olduğu gibi güçler, zayıflıklar, kişisel özellikler kişiden kişiye değişiyor... Bran’e ise tanrısal atasından pek çok nitelik bahsedilmiş.”

“Hayal bile edemiyorum,” diye homurdandım.

“Bir savaş tanrısının soyundan geliyor olması hiç şaşırtıcı gelmiyor, değil mi?” dedi Michel küçük bir kahkaha patlatarak. “Bran muazzam bir güce, hıza, çevikliğe ve uzun bir hayata sahip. İçinde gerçek bir savaşçı yatıyor, hık demiş atasının burundan düşmüş de diyebiliriz.”

İnanmaz bakışlarla başımı salladım. Bir yandan eski hayatımı düşünüyordum, kısa bir süredir New 2’da olsam da önceki hayatım çok uzak geliyordu. Mitlerin ve efsanelerin ardında bu kadar çok hakikat ve bilinmez yattığını hayal bile edemezdim. Ya da kendimin de bu mitlerin bir parçası olduğunu.

Fakat doğaüstü şeylerin gerçekliği, benim için, Çember’in dışındaki birinin bulacağı kadar şaşırtıcı değildi. Çocukken bile paranormal şeylerin var olduğunu biliyordum, çünkü bunlarla büyümüştüm, ne zaman saçlarımı kessem ya da boyasam, ertesi sabah uyandığımda yine aynı uzunluk ve renge döndüğüne kaç defa şahit olmuştum. Mavi-yeşil gözlerim de olması gerekenden çok daha açık renkliydi...

Geceleyin bir türlü geçmek bilmeyen saatler boyunca, ne kadar çılgın gelirse gelsin, zihnimi serbest bırakarak hakikat

üzerine kafa yordum. Ama hayatıma devam etmekten başka bir seçeneğim var mıydı ki? Histeri nöbetlerine teslim olacak bir tip değildim. Çocukken çektiğim acılar ve maruz kaldığım istismar –bu deneyimler kişiliğimi şekillendirmiş ve karşı karşıya kaldığım her şeyle başa çıkabilmemi sağlamıştı. Eğer bütün bunları atlatıp akıl sağlığımı yitirmemeyi de becerdiysem, önüme çıkan paranormal saçmalıklarla da başa çıkabilirdim.

“Belki de ‘yarı tanrı’ uygun bir terim değil,” diye devam etti Michel, “artık tam anlamıyla yarı tanrı-yarı insan olan kimse kalmadı, en azından bildiğimiz kadarıyla. Fakat o kadar uzun zamandır bu terimi kullanıyoruz ki, tanrıların soyundan gelen herkesi kapsıyor.”

“Peki neden insanlar Novem aileleri dediğinde bu terim hem yarı tanrıları hem biçim-değiştiricileri kapsıyor?” diye sordum. Novem, üç vampir, üç cadı ve üç yarı tanrı/biçim değiştirici aileden oluşuyordu. Böyle başka aileler de vardı, ama yıllar önce ancak bu dokuz ailenin New Orleans’ı satın almaya yetecek kadar parası ve gücü vardı.

“‘Biçim-değiştirici’ ve ‘yarı tanrı’ genellikle birbirinin yerine kullanılabilen terimlerdir, çünkü biçim değiştirme yeteneği tanrı soyundan gelmedir.” Tek kaşı havaya kalktı. “Eğer dersime gelmiş olsaydın bunların bir kısmını öğreniyor olacaktın.”

Ona baktım ve omuzlarımı silkerek gülümsedim. “Peki ölümsüz mü oluyorlar? Bran ölümsüz mü?”

Michel başını salladı. “Kimse gerçekten ölümsüz değildir, Ari. Uzun yaşadıkları kesin, ama tanrıları öldürmek mümkün. Rakip tanrılar ya da” –bana baktı– “senin gibi bir tanrı-öldürenler tarafından öldürülebilirler. Tam anlamıyla ölümsüzlük, belki de sadece bir efsaneden ibaret.”

Güldüm. Bunların hepsi efsaneydi zaten. New 2 ve Novem’le ilgili öğrendiğim her şey, bunların hepsi *Bulfinch Mitolojileri* ki-

tabının sayfalarından fırlamıştı sanki. Ellerimle yüzümü ovuşturdum.

“Kendini biraz Alice Harikalar Diyarında gibi hissediyorsun sanırım.”

Arkama yaslandım ve bacaklarımı öne uzattım. “Tahmin bile edemezsin.”

“Eve git; biraz dinlen. Ailem, evin olarak kabul ettiğini söylediğin o köhne evin etrafını koruyucu tılsımlarla donattı. Yine de keşke önerime kulak verip...”

“BE’yi ve köhnemiş evimi seviyorum.”

Kaşlarını çatıp akli almiyormuşçasına başını salladı. “Oğlum da aynı şeyi söylüyor. Dikkat et. Her zaman tetikte ol. Hançerini yanından ayırma,” dedi, başıyla belimdeki *терас* hançerine işaret ederek. “Ayrıca gölge gibi takip edileceksin.”

Böyle bir şeyi ilk defa duyuyordum. “Bu da ne demek?”

“Koruma. Onları ne göreceksin ne de duyacaksın, ama hep yanında olacak, seni koruyacaklar. Kusura bakma, bu karşı çıkabileceğin bir konu değil. Athena’nın senin için ne gibi planlar yaptığını bilmiyoruz. Tahminimce biraz bekleyip senin arkadaşını ve babanı merak etmeni ve endişe içinde kıvranmanı ve böylece seni psikolojik açıdan çökertmeyi istiyor. Yine de Athena söz konusu oldu mu, ne yapacağını kimse bilemez. En iyisi hiçbir zaman korumasız kalmaman.”

Dizimi tıptışlayarak ayağa kalktı. “Eve git, Ari. Dinlen. Yemek ye. Yarın Presby’de seni bir başka zorlu günün beklediğinden eminim.”

Gözlerimi devirsem de ona biraz olsun gülümsedim; fakat Michel gözden kaybolurken yüzümdeki gülümseme de soldu ve yerini kara düşüncelere bıraktı. Hiçbir şey Athena’yla yeniden karşı karşıya gelmek kadar zorlu olmayacaktı. Bunun yanında Presby çocuk oyuncağıydı.

Artık herkes ne olduğunu biliyor, Bran'in sözleri beynimde yankılanıyordu. Tramvayın raylar üzerinde hiç durmadan çıkarıldığı ritmik ses düşünceli bir ruh haline soktu beni. St. Charles Bulvarı'ndan Bahçeli Evler'e doğru ilerlerken tramvayın penceresinden dışarıyı izledim. Bu sabah Presbytère binasının önünde durup içeri koşturan öğrencileri izlerken, göz ucuyla bakışlarından beni tanıdıklarını fark ettim. Koridorda fısıldaşıyor, çalışma salonunda ve kafeteryada kaçamak bakışlar atıyorlardı, fakat nedeni kar beyazı saçlarım ve gözlerimdeki o doğal görünmeyen camgöbeği ışık değildi.

Hayır, kesinlikle bu yüzden değildi.

Dış görünüm artık o kadar önemli değildi. Çember'in dışında olağandışı her şey dışlanmaya neden olduğu için, orada dış görünümün çok önemi vardı. Fakat New 2'da sarsıcı olan şeyler dışarıda değil, içerideydi. Ve görünüşe bakılırsa haberler çabuk yayılıyordu.

Sanıyorum Athena'yla kapışmamdan sonra ne olduğumu gizlememin bir yolu yoktu.

Bir defasında Violet'a asla değişmemesini söylemiştim.

Sen de değişmemelisin, biliyorsun, diye cevap vermişti bana, o her zamanki tuhaf, sezgisi güçlü üslubuyla.

Yine de içimde bir şeyler kabul edilmek, normal görülmek için yanıp tutuşuyordu. Eski sosyal hizmetler danışmanım olsa, terk edilmiş olmama, çocukluk yıllarıma ve hiçbir evde bir türlü tutunamamış olmama bağlıydı. Normal olmadığımı ve bazı şeylerin eksik olduğunu biliyordum. Sorunlarım olduğunun farkındaydım. Daha İyi Bir Ben yaratmak için yapmam gereken her şeyi de biliyordum, ama bilmek ile içindeki şeyi gün yüzüne çıkarıp her şeyin düzelmesini sağlamak arasında dağlar kadar fark vardı ve ben bunu nasıl yapabileceğimi he-

nüz çözebilmiş değildim.

Tramvay yavaşladı. Kapüşonumu hızla başıma geçirdim. İdmandan sonra terim üstümde soğuyarak kurumuştı.

Güneş, sokağı altın rengi bir pusa bulayarak ufukta alçalmaya başlamıştı. Tramvaydan inip St. Charles Caddesi'ni geçerken sokakta daha önce boş olan birkaç evin daha dolduğunu fark ettim. Novem tarafından restore edilmiş ve New 2'ya hala akın akın gelmeye devam eden Mardi Gras tutkunlarına kiralanmışlardı kuşkusuz.

Ne de olsa Mardi Gras sezonuydu.

Yoksa Novem'in Bahçeli Evler'e sahip çıkacağı yoktu. Eninde sonunda burayı düzenleme işine girecek, kimsesizleri ve bağımsız *doué*'leri, yani yetenekli ama Novem üyesi olmayan bizleri sokağa atıp evlere el koyacak ve restore etmeye başlayacaklardı.

Washington Bulvarı'ndan aşağı yürürken, delik deşik kaldırım botlarımın altında çatırdıyordu. St. Charles Caddesi'nden çıkıp herhangi bir ara sokağa daldığınızda sanki bambaşka bir dünyaya girmiş gibi oluyordunuz. Gölgelerle dolu, vahşi, yüksek evlerin, uzun ağaçların ve sarmaşıkların güneşin girmesini engellediği unutulmuş bir dünyaya.

Bahçelerdeki bitkiler fazlasıyla uzamış, geçisakalı bitkisi ve sarmaşıklar başıboş gelişip iç içe girmişti, evler çürümeye terk edilmiş olsa da hala zarif ve gösterişliydi... Benim için, burası dünyanın en güzel yeriydi.

Yaşlı meşeler sokağın iki yanını kaplıyor, büküm büküm dalları uzanıp iç içe dolanarak karanlık, ürkütücü bir tünel meydana getiriyordu. Sokağın üstündeki dallardan oluşan kalın tabakanın arasından yer yer altın rengi puslu ışınlar süzülüyor, Washington Bulvarı'nın üstüne tül gibi dökülüyordu.

Caddenin ortasından kıvrıla kıvrıla, bir ışığın içinden geçip

bir gölgeye girerek ilerledim ve nihayet hedefime ulaştım: Lafayette Mezarlığı.

Lafayette Bataklık Mezarlığı. Ötüler Şehri. Börtü Böcek Ülkesi.

Üç

Ölü yapraklardan ve rutubetli topraktan yayılan küf kokusu o kadar ağırdı ki, bu rutubetli, çürüyen ortamın tadını genzimin gerisinde hissedebiliyordum.

Devasa kemerli kapı karşımda belirdi. Sarmaşıklarla kaplı olmasaydı üzerinde LAFAYETTE MEZARLIĞI NO. 1 yazdığı görünecekti. Kapının tek kanadı ardına kadar açık halde beni bekliyordu. Sokakta durdum. Violet yok olalı beri mezarlığa adım atmamıştım.

Uzun bir süre açık duran kapıya, ardındaki mezar taşlarına ve bir zamanlar mezarlığı çevreleyen, un ufak olmuş duvara baktım. İnsanların İkiz Kız Kardeşler adını verdiği kasırgaların ardından mezarlığın etrafına yüksek demir parmaklıklar dikilmiş, taş yığınları ve asıl mezarlık duvarı bu parmaklığın içinde kalmıştı.

Bu parmaklıkların insanları dışarıda tutmak için mi yoksa öteki şeyleri içeride tutmak için mi yapıldığından emin değildim.

Yanağımı çiğneyerek içeri girmek için güç toplamaya çalışıyor, bir yandan da buranın içimde yarattığı huzursuzluğu bas-

tırmak için çaba harcıyordum. Buradaki anılarım hala tazeliğini koruyordu. Kötü anılar. Yine de başımı dik tutarak kapıya ilerledim ve eğilerek sarmaşıkların altından geçtim.

Önümde, bir zamanlar asfalt kaplı olan, geniş ve ağaçlıklı bir yol uzanıyordu, üstü beton parçaları, yosun tutmuş kemikler ve yılların biriktirdiği çerçöp ve yapraklarla doluydu. Yolun kenarlarındaki mezar taşları ve mezar odaları benden bir metre kadar daha yüksekti ve hala sapasağlam duruyorlardı. Diğer her şey enkaza dönmüş haldeydi.

Athena'yla yüz yüze geldiğim yer işte burasıydı. Meşhur Kreol kahin Alice Cromley'in havanda dövülmüş ayak parmağı kemiğini burada içime çekmiştim. Onun kemikleri bana lanetimin ardında yatan gerçeği ve soyundan geldiğim Medusa'nın başından geçenleri göstermişti.

Josephine Arnaud'nun sekreteri Daniel'in Athena'ya karşı mücadele ederken öldüğü yeri geçtim. Küçük bir daldan bir giysi parçası sarkıyordu, muhtemelen kavga esnasında takılıp yırtılmıştı. Ezik yapraklardan mermerin üzerindeki kurumuş kan damllarına kadar her tarafta mücadelenin izleri görülüyordu.

Gözlerim, Athena'nın üzerine tünediği eğri büğrü alçak dala ve mezarlığın yıldızı olarak nefes kesici bir gösteri sergilediği mezar odasına takıldı. Athena'nın zihnindeki görüntüsü gözlerimin önünde belirince durdum, kafayı yemiş sosyopat savaş tanrıçası şuradaki çatlak mermerin üzerine oturmuştu, ayakları çatının kenarından sallanıyordu.

"Anlatmak yerine göstermeye ne dersin o zaman? Neler olacağına dair bir tadımlık versek? Sadece göstereceğiz ... Sen de bu sayede buraya ait olmadığını görmüş olursun, sevgili Ari."

Gözlerinde zalimlik ve küstahlık pırıltısı vardı, elleriyle gönderdiği iki yeşilimsi güç ışını beni rutubetli zeminden kaldırdı. Sanki suda yüzüyormuş gibi olduğum yerde havalanmış-

tım, saçlarım dağılarak beyaz dalgalar halinde yayılıyordu.

İnanılmaz bir ağrı hissetmiştim. Kafa derim yanıyordu. Kalbim kontrolden çıkmışçasına gümürdüyordu. Kafa derimin altında kımıl kımıl hareket etmeye başlayan ve derimi yarıp dışarı fışkıran yılan benzeyen belli belirsiz gölgeler, içimde ilkel ve katıksız bir korku hissetmeme neden olmuş ve olacakları dehşetengiz ve mide bulandırıcı bir biçimde gözler önüne sermişlerdi.

Arkadaşlarım dehşete kapılmış halde bana bakıyordu. At-hena da bunu istiyordu zaten. Benim yerim onun yanıydı, öyle söylemişti. Ve benim gibi biri asla Sebastian'ın ilgisini çekemezdi. Bu anının acıtıcı gerçekliğini bastırmaya çalışırken göz kapaklarım yavaşça kapandı.

Sonra yürümeye devam ettim, bir yandan mezarlığı ararken Sebastian'a ilişkin düşüncelerimin su yüzüne çıkmasına izin verdim. Birlikte geçirdiğimiz kısa vakit hiç hesapta yokken ortaya çıkmış bir çılgınlıktı, sanki bu berbat dünyaya ve yaşama gösterilen bir orta parmaktı. Gerçeklerden kaçmak için mükemmel bir yoldu.

Sebastian'ın kollarında uyandığım ve bakışlarımız kenetlendiği zaman nedeninin gayet farkındaydım, şansımı denemeye karar verip her şeyi olurluna bırakmıştım çünkü.

Buna yalnızlık neden olmuştu. Biraz da çaresizlik belki. Ve doğru olduğunu hissediyordum. Normaldi.

Yabancı bir şehirde yapayalnızdım, annemle ilgili öğrendiklerim beni korkutmuştu, öldürdüğüm avcıyla ilgili öğrendiklerimse ödümü koparmaya yetmişti. Ve Sebastian yanımdaydı. Beni görmüştü. Beni. İnsanların içini okuyan biri olarak sanırım o gün birçok şey hissetmişti. İki farklı insan. Yapayalnız iki kişi. Belki bu nedenle bütün engelleri aşarak içimi görmüş ve kendini zamanın akışına bırakmıştı.

İç geçirdim. Ne düşündüğüne, ne hissettiğine, nerede dur-

duğumuza dair hiçbir fikrim yoktu. Athena ona ve ötekilere neye dönüştüğümü göstermişti ve Sebastian da geçirdiği şok nedeniyle bembeyaz kesilerek geriye adım atmıştı. Pervane böceğinin ateşin parlaklığına kapılması gibi ben de “biz” yanılmasına kapılmıştım. Benden uzaklaşmıştı. Destek olmak için geri gelmiş olması hala benimle ilgilendiği anlamına gelmiyordu. Ne olduğumu gözleriyle görmüşken benimle nasıl ilgilenebilirdi ki? Kim böyle bir şeyi kaldırabilir?

O gün mezarlıkta yanımdan kaçıp gitmeyen tek bir kişi vardı. Violet.

Boğazım düğümlemiş, gözlerim yanmaya başlamıştı. Başımı önüme eğip adımlarımı hızlandırdım.

O ufacık, soluk benizli, lüle lüle siyah saçları, kara gözleri, hokka burnu ve tuhaf azıdişleri olan Gotik çocuk, Mardi Gras maskesini başının üzerine kaldırarak beni hayranlıkla süzmüştü.

Hayranlıkla.

Burnumu çekerek öfke gözyaşlarımı bastırdım, eşofmanımın koluyla burnumu sildim.

Sonunda, geri gelmişlerdi; Dub, Crank, Henri ve Sebastian. İçimde şu an bile pusuda bekleyen şeye rağmen beni kabul etmişlerdi. Fakat beni dünyada Violet'ın olduğum gibi ve yürekten kabullenışı gibi rahatlatan hiçbir şey yoktu.

Violet minicik vücuduyla Athena'nın önüne atlayarak tanrıçayı kalbinden bıçaklamıştı. Violet hala Athena'nın üzerindeyken de ikisi birlikte gözden kaybolmuşlardı.

Bu tuhaf minik kız beni korumak istemişti, ben de onu geri getirmek için elimdeki bütün gücü kullanarak ne gerekirse yapmaya razıydım.

Ne gerekirse.

Buraya da bu nedenle gelmiştim. Adımlarımı nereye bastı-

ğıma son derece dikkat ederek, mermer, kemik, tabut ve küllerin konduğu kaplardan oluşan bir yığının üzerine tırmandım. En tepesine ulaştığımda dengemi sağlayarak gözlerimi mezarlığın uzak ucuna yönelttim.

Toprağın suya gömüldüğü ve bu nedenle durgun ve pis suyun Bahçeli Evler'in ortasında tuzlu suyla kaplı küçük bir bataklığın oluşmasına yol açtığı mezarlığın güney ucunda selvi ağaçları uzamıştı. Bataklıktan kaynaklanan rutubet nedeniyle her şeyin üzeri ıslak bir tabakayla kaplanmış gibiydi.

Sığ kara suların içinden mezar taşları ve selvi ağaçlarının yumru yumru kısa dalları çıkıyor, ağaçların üst dallarından dantelayı andıran keçisakalları sarkıyordu.

Bir anlığına beliren bir beyazlık dikkatimi çekti. Ama tüyle-rini silkeleyen bir turna kuşuydu sadece.

Çerçöp yığınının üzerinden kayarak indim ve bataklığın kenarına yaklaştım. Her adımda botlarım yumuşak toprağın içine biraz daha gömülüyordu.

Bu karanlık, gölgeli bataklığın içinde bir yerlerde Violet'ın beyaz timsahının gizlendiğini düşünüyordum. Onu son gördüğümüz yer bu mezarlıktı.

Aptalca gelse de ona seslendim. Ürken turna havalandı, dalların içinde bir şeyler kıpırdanıp hışırdadı, su hareketlendi.

Orada öylece durup bekledim. Ve sonra... hiçbir şey olmadı.

Pascal'ı bulmam gerekiyordu, Violet'ı kurtarmanın yolunu bulmadan önce onun için bir şeyler yapmam gerekiyordu. Elimden, Pascal'ın buradan uzaklaşıp bilmediğim yerlere kadar gitmemiş olması için dua etmekten başka bir şey gelmiyordu.

Gün ışığının son demleri geçiyordu, mezar taşlarının arasından yolumu bularak doğu tarafındaki bahçe kapısına doğru ilerledim. Omuzlarımda hayal kırıklığının ağırlığıyla karanlık sokağı geçtim ve evim diye benimsediğim köhne villaya yollandım.

Dört

Coliseum Sokağı ile First Sokağı arasındaki dört sokağı geçerken karanlık iyiden iyiye çökmüştü. Sokak lambası yoktu. Trafik yoktu. Yalnızca evlerde yanan ışıklar kirli camların ardından seçiliyordu. Bir karanlık denizinin ortasında bu ışıklar evlere bir sıcaklık ve hayat veriyordu. Bahçeli Evler'de gece vakti yürümek herkesin harcı değildi.

Yeni evime baktığımda gözlerim her zaman olduğu gibi yukarılara kaydı. İki katlı İtalyan tarzı ev, demir parmaklıklarla çevrili çifte verandasıyla sokağın köşesine hakim bir konumdaydı. Pencerelerdeki uzun siyah kepenkler hala yerli yerindeydi, fakat kimi menteşesinden çıkarak yamulmuştu.

Kaldırıma çıktığımda içimi huzurlu bir his kapladı.

Çimler almış başını gitmişti. Evin etrafını çevreleyen çitler ise yabancı sarmaşıkların altında ancak belli belirsiz seçilebiliyordu, fakat mekanın bir karakteri vardı. Bakımsız ama gerçekçi ve duygu dolu bir yerdi. Crank, Henri, Dub, Violet ve Sebastian'la birlikte, evim burasıydı. Kimileri bizi gecekonducu, uyumsuz ya da Novem toplumunun marjinaleri olarak yaftalayabilirdi. Bun-

ların hepsi de doğruydu.

Evden acı baharat kokuları yayılıyordu. Ön kapıyı açarak, geniş bir döner merdivenle üst kata bağlanan ve tavanından dev bir avize sarkan antreye girdim. Çocukların mahzenmezar adını taktığı Gotik görünümlü yemek salonu sağımda, oturma odası solumdaydı.

Evdeki ahşaplar rutubetten, nemli iklimden ötürü çürüyordu. Pahalı duvar kağıtları tümünden soyulup gitmişti. Kartonpiyerler yer yer çatlamıştı ve bir kapıyı hızla çarpacak olsak, ufalanan parçaları yerlere düşüyordu. 1331 First Sokağı, bana bir zamanların varlıklı Güneyli ailelerin süslü püslü kızlarını çağırıştırıyordu; meteliğe kurşun atar halde olsa da bunu itiraf etmeye yanaşmayan bir hali vardı.

Karnım guruldadı. Oturma odasından gelen sesleri takip ettim.

Dub yere oturmuş sehpanın üzerine yığılı mezarlık ganimetlerini sınıflandırıyor. Crank ise her zamanki gibi kafasında kasketi, örülü saçları ve yağ lekeleriyle kaplı iş önlüğüyle karşısındaki kanepede oturuyordu.

Sebastian, Dub ile konuşmak için ikili koltukta öne doğru eğilmiş ve dirseklerini dizlerine dayamıştı, fakat içeri girişimle birlikte sustu ve başını kaldırdı. Gri bakışları doğruca midemi vurdu, sanki yerinden kalkıp havalandığını hissettim. Sebastian'ın gözleri duman ve gümüş grisiydi. Solgun teni, kuzguni saçları ve doğal koyu kırmızı renkli dudakları isyankar tavırları ve şairane ruhuyla birlikte beni karanlık, manyetik bir güç gibi kendine çekiyordu.

Crank bana Sebastian'ın başkalarının hissettiklerini hissedebildiğini söylemişti. Bana baktığı zaman hiçbir saçmalığa kanmadan kim olduğumu bütün yalınlığıyla görebildiğini hissedebiliyordum. Bütün sırlarımı, bütün korkularımı, ümitleri-

mi, hayallerimi, inançlarımı; kısacası başkalarının bilmesine asla izin vermeyeceğim her şeyi.

Sert tahta zemin üzerinde yankılanan ayak seslerim beni takip ediyordu. Henri paslanmaz çelikten kocaman bir çaydanlığı havaya kaldırınca gözlerimi Sebastian'inkilerden aldım. Henri elindeki çaydanlığı Dub'ın yığıldıklarının yanına bırakırken, sehpaye kadar peşinden gittim. Kanca gibi kıvırdığı parmağından iç içe sokulmuş birkaç plastik kase sarkıyordu, avcunda gümüş kaşıklar vardı.

"Presby nasıldı?" diye sordu Crank.

Çantamı yere bırakıp kanepenin bir ucuna çöktüm, Henri de öbür uca oturdu. "Yorucu."

Crank bir kahkaha attı. "Bir de bizi gitmemiz için ikna etmeye çalışıyordun. Olacak iş değil, Ari. Olacak iş değil."

Doğru, sanırım artık bu fikri savunacak durumda değildim. Presby bunaltıcı ve kibirli insanlarla dolu bir yerdi, kesinlikle aynı kulvarlarda değildik, o nedenle Crank ve Dub'ın orada neler yaşayabileceğini tahmin edebiliyordum. İyi eğitim almamış olabilirlerdi, doğru, ama on iki yaşındaki bir Novem'li çocuk motor tamir edip çalışarak hayatını kazanabilir miydi, kendi maharetiyle geçinmesini bilebilir miydi acaba?

Karnım bir kez daha guruldadı.

"Al bakalım." Henri bir kase dolusu kırmızı fasulye yemeği ve pilavı bana doğru ittirdi. "*Bon appetit.*"

"Merci," dedim, bildiğim tek tük Fransızca kelimedenden birini kullanarak. Yemek hem sıcaktı hem de acı, ama felaket lezzetliydi. Birkaç lokma yedikten sonra, sehpanın üstündeki mezarlık ganimetini işaret ederek, "Spits'e götürmek için mi ayırdın bunları?" diye sordum Dub'a.

"Evet." Kısa kesilmiş kıvrır kıvrır sarı saçlarının içinden başını kaşdı ve alnındaki açık kahve teni kırışarak kaşları çatıl-

dı. “Bulduklarımın pek iç açıcı olduğunu söyleyemem. Şu altın dişlerin bir kısmını eritebilir diye tahmin ediyorum. Birkaç parça da kıymetli taş var... Yarın sabah ilk iş yeniden gitmem gerekiyor.”

Spits, Dub’ın mezarlıklardan elde ettiği ganimeti satın alan bir adamdı ve Fransız Mahallesi’nde bir dükkanı vardı. Satabileceğini düşündüğü şeyleri temizler sonra antika dükkanında turistlere kakalardı. Turistlerin satın alıp taktıkları şeylerin ölü insanların üzerinden çalındığına dair en ufak bir fikri bile yoktu.

“Acelen niye?” diye sordum.

Çimen yeşili gözlerini kaldırdı. “Mardi Gras. Turistler akın akın geliyor. Spits ne varsa alıyor. Para harcıyorlar, o yüzden...”
Cebinden bir şey çıkarıp sehpanın üzerine attı.

Madeni bir şey göğsüme çarpıp kucağıma düştü. “Bu da ne?”

“Seveceğini düşünmüştüm.” Dub omuz silkip ayırma işleme geri döndü.

İki parmağımla yüzüğü kucağımdan aldım.

“Üstünde hilal motifi var,” diye açıkladı Crank. “Tıpkı dövmen gibi.”

Sağ elmacık kemiğimin üzerindeki hilal şeklindeki küçük dövme dokundum. Boynumda da siyah bir kurdelenin ucuna taktığım platin bir ay asılıydı. New Orleans’a bir zamanlar Hilal Şehir deniyordu ve ben de hem annemi hatırlattığı için hem de doğduğum yer olduğundan uzun zaman önce bu sembolü benimsemiştim.

Midemi kaldırmasına engel olmaya çalışarak yüzüğü ona doğru uzattım. “Düşündüğün için sağ ol, ama ölü birinin üstünden çıkarılmış bir şeyi takma konusunda çekincelerim var.”

“Alice Cromley’in ayak parmağı kemiğinin tozunu içine çeken kızın söylediğine bak,” diye homurdandı Henri ağzı dolu halde.

Yapmacık bir gülümsemeyle karşılık verdim. “Kemik tozundan küçük bir parçaydı, bütün parmağı içime çekmedim.” Başımı çevirirken Sebastian’ı hafiften gülümserken yakaladım. Henri’ye doğru başını sallayıp yemeğini yemeye devam etti.

“Hemen heyecan yapma. Yüzüğü Audubon Meydanı’ndaki bir evden aldım” dedi Dub. “Şu köşedeki büyük beyaz evden.”

“Evi fare ve yılanlardan temizlememe yardımcı olurken buldu,” dedi Henri. “Novem ailelerinden bir kısmı o hayvan gibi büyük evlere taşınıyor. Sanırım bazıları orada yaşıyordu. Deme-di demeyin, bundan sonra gelecekleri yer Bahçeli Evler olacak. İşte o zaman hepimizin işi bitecek ve yıkıntıların arasında yaşamak zorunda kalacağız.” Ardından, ne olduğunu ancak tahmin edebildiğim bir dizi Fransızca küfür salladı.

Yüzüğü elimde çevirdim. Ağır, gümüşten yapılmıştı ve üzerine hilal şeklinde kesilmiş açık mavi renkte bir tür taş kakılıydı. “Çok hoş. Teşekkürler, Dub.” Yüzük sol elimin orta parmağına rahatça oturmuştu. Yerinden çıkarmadan yemeğimi bitirdim.

Henri, gözlerindeki o tuhaf ela-sarı renk ışıdayarak Dub’a bir bakış attı. “Ama içindekilere dokunmamamız *gerekliyordu*. Dua et de Novem o dolabın içindeki kasada olanların bir listesini yapmamış olsun, yoksa işsiz kalacağım. Ve eğer işsiz kılırsam” –kaşığını ona doğrulttu– “o zaman seninle külahları *değiştiririz*.”

Dub gözlerini devirdi ve söylediklerini kaale almazcasına gülüp bir kase kaptı.

Henri’nin bu patronluk taslayışlarına pek bayılmasam da, huysuzluğuna alıştıktan sonra kötü biri gibi gelmemeye başlamıştı ve bu aksi halleri hoşuma bile gidiyordu. *Tıraş olup saçlarını kestirse hiç de fena olmaz*, diye düşünüyordum. Hele akla yurtıcıları getiren o biçimli ve çekici gözleri...

“Düşündüğümden daha lezzetliymiş, Henri.” Crank ağzı pilav ve fasulyeyle tıka basa dolu halde konuşmayı başardı.

“Mutfağı ne hale getirdiğimi görene kadar bekle.” Henri ayağını sehpanın köşesine uzattı, halinden felaket hoşnut görünüyordu. “Ben pişiririm. Bebeler temizler.”

Kaşığını kasesinin içine bırakan Dub’ın kısık gözleri yukarı kalktı, damarına basılmış gibi görünüyordu. “Rezil herifin tekisin, Henri. Her seferinde ortalığı batırmak zorunda mısın? Kasten yaptığının farkındayız.” Kasesini kendine çekerek sert bir hareketle arkasına yaslandı.

“Evet,” diye homurdandı Crank. “Bir de bana sor.”

Henri kıkırdayarak ağzına bir lokma attı –tam bir ağabey gibi davranarak küçük kardeşlerini sinir etmişti ve halinden gayet memnundu.

Yemekten sonra mutfaktaki keşmekeşi temizlemeye yardım ettim. Sebastian ve ben sessizce işimize bakarken, Dub ve Crank hiç durmadan çene çalıyordu. Sebastian ara sıra söyledikleri bir şeye gülüyor ya da başını sallıyordu. Violet’ın kaybolduğu günle kıyaslanınca morali çok daha iyi görünüyordu.

Mutfak derlenip toparlandıktan sonra ikinci kattaki odama çıktım. Mermer şöminenin içinde küçük bir ateş yakılmıştı bile.

Üstümdeki hançerleri ve ardından da kıyafetleri çıkarırken, Büyük ihtimalle Dub yapmıştır, diye düşündüm.

Eski evlerin en güzel tarafı ne miydi? Tabii ki yatak odasının içinde banyonun olması. Kaynatmadan içmek mümkün olmasa da bu suyla duş alabiliyor ve tuvalet için kullanabiliyorduk. Ana su boruları iyi durumdaydı, bu nedenle eğer eve girip çıkan borularda herhangi bir hasar yoksa suyu kullanabiliyordunuz.

Duş alırken vücudumda birkaç hafif morluk olduğunu fark ettim –Bran sağ olsun– sonra üstüme bir pijama altı ve tişört

geçirdim. Islak saçlarımı toplayıp uyku tulumumun içine girdim.

Kapı aralığında beliren Crank, "Artık burada yaşıyorsun, istersen yatağın üzerine koymak için bir döşek bulabilirim," dedi.

"Uyku tulumu işimi görüyor. Zahmet etmene gerek yok."

"Ne zahmeti. Eğer bir yerlerde denk gelirsem senin için getirebilirim."

Gülümsedim. "Tamam. Sağ ol." Uzanıp yattım. Şöminedeki ateş dışında oda karanlıktı. Ellerimi başımın arkasında kavuşturdum ve tavandan sarkan avizenin etrafındaki süslü kartonpiyerin üzerinde gölgeler dans ederken, Presby'de bir sonraki günümün nasıl geçeceğini düşündüm.

Beş

“Presby’deki en yeni öğrencimiz önemli bir konuya dikkat çekiyor...”

Of, harika. Bir daha mı!

Alnımı sıramın üstüne dank diye geçirdim. Bütün gün boyunca, neredeyse her derste hocaların özel ilgisine maruz kalmıştım. Sanırım önceki gün ilk günüm olduğundan fazla üstüme varmamışlardı (Bran hariç tabii), ama görünüşe bakılırsa bugün hepsinin hedefi haline gelmiştim.

“Ve her ne kadar Tanrılar Savaşı’nı bu sömestrin sonlarında işlemeye niyet etmiş olsam da, son olayları da göz önünde bulundurursak belki de şimdi bu konuyu anlatmamın tam zamanı. Bugün Athena’dan bahsedelim. Düşmanımız olduğu için hakkında ne kadar çok şey bilirsek o kadar iyi. Evet, bakalım kim bana Athena’yı anlatabilir?”

Tahminimce Novem’in cadılar ailesi Cromley’lerin bir üyesi olan Bayan Cromley, tarih hocasıydı. İnce kalçasını masaya dayayarak kollarını göğsünde kavuşturdu. Kırklarının başında olmalıydı. Güzeldi. Entelektüel bir havası vardı.

Arkamdan biri söz aldı. "Athena, bir Yunan tanrıçasıydı. Erdem, savaş, strateji ve... şey..."

Sınıfa sessizlik hakim olunca, Cromley sınıfı konuşmaya teşvik etmek istedi. "Evet çocuklar, başka fikri olan?"

"Adalet."

"Güç?"

Sınıf yeniden sessizleşince, hoca açıkladı. "Athena sanatın, tarımın, dokuma ve maden işleme gibi zanaatların, yeteneklerin, kültürün de tanrıçasıydı... Eski zamanlarda, tıpkı şimdi olduğu gibi, kültür ve medeniyetle yakından ilgiliydi. Yunan medeniyetinin yanı sıra peşinden gelen diğer medeniyetlerin de bir parçası olmakla gurur duyuyordu. Sadece Yunanca konuşup insanları görmezden geldiğini ve elinde bir zeytin dalıyla dolaştığını zannediyorsanız, bir daha düşünün derim." Çocuklardan birkaçı bunu duyunca kıkırdadı.

Cromley ileri atılarak masadan uzaklaştı ve yavaş adımlarla bir ileri bir geri yürümeye başladı. "Onun düşmanı olduğumuz için, hakkımızda bilinebilecek her şeyi bildiğini söylemek yanlış olmaz. Nasıl düşündüğümüzü, bizim için önemli olan şeyleri, ne yediğimizi, nasıl konuştuğumuzu, modern silahlarımızı ve teknolojimizi biliyor. Kadim geçmişinde tıklıp kalmış bir tanrıçadan söz etmiyoruz. Strateji sanatında uzman biri ve bulunduğu yere aptallığıyla ya da bizim hayatımıza ayak uyduramayacak denli kibirli davranarak gelmedi. Athena kurnaz, çok zeki ve güçlü biri. Kahramanların ve insanların bir numarası oydu, ta ki..." –burada yürümeyi keserek söyleyeceklerini vurgulamak için duraksadı– "onuncu yüzyılda bir ara Zeus'u öldürüp tapınağını ele geçirinceye kadar. Böylece Tanrılar Savaşı başlamış oldu. Athena'nın bunu neden yaptığını bana söyleyebilecek olan var mı?"

Merakla sınıfa bakındım. Öğrencilerin çoğu benden bir-iki

yaş büyüktü, çünkü bu ders üniversite seviyesindeydi. Yine de kimse yanıtı biliyormuş gibi görünmüyordu.

“İşin aslı,” dedi Cromley nihayet, “kimse bilmiyor. Kimse aralarının neden açıldığını bilmiyor. Tek bildiğimiz, bir anda patlak verdiği, vahşi bir biçimde gerçekleştiği ve sonsuza dek bittiği. Kimileri uzun zamandır devam etmekte olan bir iktidar mücadelesine bağlıyor, kimileri ihanet olduğu fikrinde. Kimileri zamanın tanrıların evrilmesine neden olduğunu, binlerce yıllık zaman zarflarında onları iyiden kötüye dönüştürdüğünü, sonra da tersinin gerçekleştiğini savunuyor. Kişiliklerinin döngüsel bir özelliği olduğunu söylüyor.

“Athena işte bu uzun savaş esnasında atalarımızı Yunanca da ‘canavar’ anlamına gelen birer **τερας**’a dönüştürmeye başladı. Aslında, savaşta uğrunda çarpışacak koca bir dalkavuk ordusu kurmuştu, fakat çoğu, meydan savaşlarında telef oldu. En çok hedef aldığı gruplar vampirler, cadılar, biçim-değiştiriciler ve yarı tanrılardı, çünkü sahip oldukları doğal yetenekler sayesinde onları çok güçlü birer **τερας**’a çevirebiliyordu. Cadıları harpyalara dönüştürdü. Biçim-değiştiricilerden her tür canavarı yarattı. Yarı tanrıları kaçırarak ölümsüz avcıları yaptı. İnsanları da kullanmayı ihmal etmedi. Bütün bunlar, tahmin edebileceğiniz gibi, hepimizin bir araya gelerek Athena’ya karşı durmamıza yol açtı. Kendi **τερας**’larından bazıları ona sırt dönüp bizim safımıza geçtiği zamandan bu yana Athena’nın ‘Yok Edilecekler’ listesindeki yerimizi koruyoruz.”

Cromley’nin sözünü ettiği atalar insanların evrim ağacından uzun bir zaman önce ayrılmış ve başka türden insanlara evrilmişlerdi. Vampirler, cadılar, canavarlar... Athena’nın zindanında geçirdiğim kısa zaman zarfında, mahkumların üç sınıfa ayrıldığını da öğrenmiştim: Vampir, cadı ve biçim-değiştiriciler gibi güçleriyle doğanlar, yani Doğmuşlar; bizzat Athena

tarafından acayip bir yaratık haline getirilmiş olanlar, yani Dönüştürülmüşler ve eşine az rastlanır güzellikleri nedeniyle kışkançlık yaratan Güzeller. Güzeller hayatlarının bir döneminde Athena'nın egosunu tatmin etmek için Dönüştürülmüş'e çevriliyordu.

Athena'nın zifiri karanlık zindanında bana *güzel olup olmadığım* sorulmuştu. Düşüncesi bile için için pofurdamama neden olmuştu, çünkü saçlarım ve gözlerim olmasa alelade bir yüzüm vardı. Çirkin değildim. Harika da değildim. Normaldim sadece.

"Ari."

Gözlerimi kırıştırdım. "Ha?"

Cromley kaşlarını çatarak baktı. "Sınıfa ataların hakkında bilgi veriyordum. Gorgonlar."

"Ah..." dedim usulca, etrafıma bakınıyor ve bu konuda ne dememi beklediğini düşünüyordum. *Ha, evet, lanetli biri olmak ve günün birinde başından yılanlar sarkan iğrenç bir canavara dönüşeceğini bilmek kesinlikle berbat bir şey.*

Athena anneme gelene kadar bütün büyükannelerimi avlamıştı, peki ne için? Yarattığı şey oldukları için mi? Yanlışlıkla onlara bahsettiği güçten korktuğu için mi? Sadece düşünmek bile kanımın kaynamasına yetiyor ve ellerimi yumruk yapmama neden oluyordu.

Cromley dersine benim anlatacaklarıma yer vermeden devam etti, ki bence böylesi daha iyiydi, çünkü o anda konuşabilir miydim bilmiyorum. Athena bir zamanlar güzel ve sadık olan Medusa'yı bir gorgona dönüştürmüştü. Sırf deniz kıyısındaki bakir tapınağında gerzek bir tanrı Medusa'ya tecavüz etti diye. Athena tanrıyı suçlamış mıydı? Tabii ki hayır. *Adalet* tanrıçası sadece Medusa'yı suçlamış ve güzelliğini lanetlemişti. Öyle bir hilkat garibesine dönmüştü ki, yüzüne bakan anında taş dö-

nüyordu. Yalnız, Athena, tanrıları Medusa'nın gücünden muaf tutmayı unutmuştu. Bilgelik tanrıçası, bir tanrı-öldüren yaratmıştı. Bunu fark ettiği anda Perseus'u kendi elleriyle yarattığı Medusa'yı öldürmek üzere görevlendirmiş ve görev başarıyla yerine getirilmişti. Fakat ikisi de Medusa'nın gizlediği çocuğu hesaba katmayı akıl edememişti. Tıpkı annesi gibi tuhaf gözler ve ay ışığı rengi saçlarla lanetlenmiş, annesinin izinden gidecek ve onun lanetlendiği yaş olan yirmi birinde canavara dönüşecek olan çocuğu unutmuşlardı.

Ve işte her şey böyle başlamıştı, anneden kızına geçe geçe lanet bana kadar ulaşmıştı.

Lanete göre, önümde dört yıldan az bir zaman vardı. Kaderimde yirmi bir yaşımdan önce bir kız çocuğu dünyaya getirmek, Perseus'un oğullarınca yakalanmak, sonra da ya annem gibi intihar etmek ya öldürülmek ya da hayatta beni en korkutan şey olan canavara dönüşmek vardı.

Ama ben kendimden öncekilerden farklıydım.

Bir gorgonun çocuğu olduğum doğruydu, ama babam Athena'nın korkunç yaratıkları olan *τερας* avcılarını avlayan bir Perseus oğluydu. Bunun beni bambaşka bir ucube yaptığı açıktı. Yirmi birinde 'olgunlaşmam' ya da insanları taşla döndürmek için bir canavar olması gerekmeyen bir türdüm. Şu an bir dokunuş yetiyordu. *Pek becerebildiğim söylenemez ya.*

Ama çabalıyordum. Violet bana güveniyordu. Annemi öldürmek yerine ona aşık olarak Athena'ya ihanet eden babam da. Tanrım, Athena şu an bile onlara işkence ediyor olabilirdi. Sıramın köşesini sıkıca kavradım. Cromley, Athena'yla ilgili konuşmayı sürdürürken içimdeki korku kabarıyor, gözümün önünde tüyler ürpertici görüntüler belirliyordu.

"Dünyaca bilinen kadim efsaneler Athena'nın iyiliğinden, adalet duygusundan, insanlara her daim yardımcı oluşundan

ve el uzatmak üzere seçtiği kahramanlardan söz eder. Fakat bu efsanelerde bile iyiliği olduğu kadar kötülüğünün de dokunduğunu göreceksiniz. Medusa'ya reva gördüğü adaletsizlik hainceydi. Tiresias'ı sırf onu banyo yaparken yakaladı diye kör etti. Kadim zamanlarda bile öfke ve kıskançlık nöbetlerine tutuluyor, akla hayale gelmeyecek işler yapıyordu. Şimdiyse masumlara çektirdiği cefalarla, sadist akıl oyunları, vahşet ve işkenceyle..."

Birden, sandalyemi gıcırdatarak ayağa fırladım, kalbim hızla çarpıyordu. Daha hoca bana ne olduğunu bile soramadan sırt çantamla kapıdan dışarı çıkıp koridoru aşmıştım.

Hocanın ağzından çıkanlar midemi kaldırmıştı. Violet ve babam Athena'nın pençeleri arasındayken duymak isteyeceğim son şey Athena'nın acımasızlığıydı. Başlarından geçenleri kendim de yeterince tahmin edebiliyordum, bir de başkasından duymama hiç gerek yoktu.

Kızlar tuvaletine dalarak sırtımı kapıya verdim ve nefes alışverişimi düzeltmeye çalıştım. Lavaboya giderek yüzüme soğuk su çarptım ve aynada kendime baktım.

Ne yapıyordum ben böyle? Bir saniye bile olsa Athena'yı alt edebileceğimi nasıl düşünebilirdim? O Golyat iken ben Davud değildim ki. Olsa olsa Everest Dağı karşısında bir karıncaydım.

Yine de bir şey yapmak zorundaydım. Violet elindeydi. Tanrım, daha sekiz yaşında küçücük bir çocuktu o. Athena için yaşının hiçbir önemi yoktu; her şekilde canını yakacaktı zaten.

Bulantı genzimden yukarı zehirli bir gaz bulutu gibi yükseldi. Yutkundum. Ağzım midemi kaldırarak gibi sulanıyordu.

Tanrım.

Elimi karnıma götürdüm, kapısı açık duran bir tuvalet kabinine koşturarak kustum. Kabin duvarlarına dayadığım ellerimin avuçları terliyordu.

Orada öylece durup nefes alıp verişimin düzene girmesini ve hızlı olan nabzımın normale dönmesini bekledim.

Tuvaletin kapısı açıldı. Fayansların üzerinden hafif adımlar geçti. Sifonu çekip kabinden dışarı çıktım. Küçük bir kızın yanından geçerek lavaboya gittim ve ağzımı çalkalayarak yüzüme biraz daha soğuk su çarptım.

Kağıt havluyla yüzümü kuruladıktan sonra saçlarımı açıp başımı salladım, derin derin nefes alarak üstümdeki halsizlikten kurtulmaya çalıştım.

Şakak hizasından iki örgü yapıp saçlarımın geri kalanıyla birlikte sıkı bir topuz halinde toplamak üzere ellerimi kaldırdım. İdman esnasında perçemlerimin topuzumdan çıkıp gözüme girmesine böyle engel olabiliyordum.

Bir tutam saç ayırıp üçe bölmüşken, aynadaki yansımda kızın bana dönük olan minik yüzünü fark ettim. Tıpkı Violet gibi küçüktü, açık duran kahverengi saçları ve kahverengi gözleri vardı. Üstünde Presby'deki diğer herkesle aynı şey vardı: Siyah pantolon ya da etek ve beyaz gömlek. Yani, benim dışımdaki herkesle aynı desem daha doğru, çünkü bu sabah tepeden turnağa siyahlara bürünerek gelmiştim okula.

Gözlerimi kısarak aynadan ona baktım. "Ne?"

"Gerçek mi?" diye cırıldadı, gözleri yuvalarından çıkacak gibi irileşmişti.

"Saçlarım mı?"

Başını salladı.

"Evet, gerçek." Saçlarımdan o kadar uzun süredir nefret ediyordum ki, insanların gördüğü ışığı fark etmem artık çok zordu. Belime kadar uzanan gür ve parlak beyaz saçlar. Sırf dikkat çektiği için saçlarımdan nefret ediyordum. Çocukken evlatlık olarak bir aileden diğerine gezerken bazen saçlarımı saklamak ve farkına varmamaları –

Aklıma üşüşen düşüncelerden sıyrılıp aynadan kıza acı acı gülümsedim. Küçükken başıma gelen bütün saçmalıkların belki de saçlarımdan kaynaklanmadığı sonucuna varmıştım. Belki de kötü davranmalarının tek nedeni sadece orada, ellerinin altında ve savunmasız olmamdı.

“Gerçekten bir tanrı-öldüren olduğun doğru mu?” diye sordu küçük kız cılız, korkmuş bir ses tonuyla.

Örgülerden birini bitirip öbür tarafa geçtim. Neden bunu sorduğunu biliyordum. Öğrencilerin hepsi kantarın topuzunu kaçırp onları taşa döndürmemden korkuyordu. Bütün ilginin üstümde toplanması hiçbir şekilde hoşuma gitmiyordu, ama bir de bunun nedeni korkuysa işte o zaman nefret ediyordum.

Kendimi bir tuhaf hissediyordum, ama yine de onu rahatlatmak amacıyla aklıma gelen tek aptalca şeyi söyledim. “Doğru. Ve elimdeki gücü sadece iyilik adına kullanırım.” Yanaklarıma ateş basarken başımla tuvaleti işaret ettim. “Tuvalete girmen gerekiyorsa, girsen iyi edersin.”

Dikkat kesilerek gözlerini kırptı, sonra tuvalet kabinlerinden birine daldı. Az önce kıza söylediklerim aynadaki yansımanın gözlerini devirmesine neden oldu. Bundan daha karmaşık bir durumdu. Elimdeki gücü içimi rahatlatacak bir adalet adına, intikam için kullanmayı planlıyordum ve bunların beni sınıflandırmada “iyi” kategorisine sokmaya yetip yetmeyeceğini bilmiyordum.

Örgüleri yaptıktan sonra bütün saçlarımı sıkı sıkı toplayarak topuz haline getirdim ve bileğime geçirdiğim siyah lastik tokayla tutturdum. Ardından engelliler için ayrılmış geniş tuvalet kabinine girerek üstümü değiştirdim.

Altı

“Erkencisin.”

Zindan'ın kapısının arkamdan çarpmasına izin verdim ve Bran'e omuz silktim. “Çalışmak için hazırım.” Az önce kızlar tuvaletinde hissettiğim katıksız ümitsizlik ve çaresizlik yerine yerden yere çalınmaya hazırdım. Birkaç yerimi şişirip morartsa da, sıkı bir idman beni daima kendime getirirdi.

Çantamı kapının yanına bırakıp odanın ortasına gittim ve esnemek için oturdum. Bran'in gölgesinin tepemde bitmesi bir dakikayı bile bulmamıştı. Yukarı baktım. Kollarımı göğsünün üzerinde birleştirmişti ve aksi bir ifadeyle beni süzüyordu. “En azından bu defa doğru düzgün giyinmişsin.”

“Yanımda getirmiştım.” Bol kargo pantolonum ve kolsuz atletim eski püsküydü, ama idman sırasında içinde en rahat ettiğim giysiler bunlardı.

“Ayağa kalk.”

Ayağa kalkıp parmaklarımı çıtlattım ve hoşuna gideceğini bilerek ona ukala ukala gülümsedim. “Gününe görmeye hazır mısın, Ramsey?”

Yüzüne bir sırıtiş yayıldı. “Elinden geleni ardına koyma, Pa-

muk Prensese.”

“Pamuk Prensese’in saçları siyahtır. Daha Disney filmlerinden haberin yok.” Otuz dakikalık amansız beden eğitimi böylece başlamıştı.

Bran her türlü saldırıyı savuşturmaya hazırlıklı olmamı istiyordu. Eğer Athena’nın yordakçılarının ya da avcılarının beni öldürmelerine engel olamazsam gücümü layığıyla kullanmama imkan olmayacaktı. *Bu da eğitimin bir parçası*, demişti. Engellemeler, tekmeler, yumruklar. Saldırı. Savunma. Tam hamle yapacakken düşmanımın vücudunun uzuvlarını onları durduracak biçimde bükmemi sağlayacak yeni numaralar.

Ardından sıra hançer kullanmayı öğrenmeye geldi.

Nefes bile alamayacak bir noktaya gelmiştim, elim, bileğim ve kolum yorgunluktan ve dur durak bilmeden metalin metale çarpması nedeniyle yanıyordu. Bran eğitim amaçlı kullandığı hançeri arkasından attı. Hançer yerde kayarak duvara çarptı. Bir eliyle omzumdan kavrayıp öbür eliyle boğazıma bir darbe vurdu.

İki büküm olarak elimdeki hançeri düşürdüm ve olduğum yerde kıvranarak boş yere nefes almak için cebelleştim.

“ŞİMDİ! EVET ŞİMDİ!” Etrafımda dört dönüyordu, üstünden yayılan gerilimi ağır dalgalar halinde duyumsayabiliyordum. “Bu şoku kullanmalısın, bir anlık korku patlamasını! Salt tepkiden ibaret olan o andan faydalan ve enerjini serbest bırak, duygularını bir kenara at. Gücün bu enerjiyle birlikte gelecek. Nasıl olduğuna kafanı yorma, sadece yap.”

Teslim olduğumu göstermek için elimi kaldırdım, hala iki büküm ve konuşamaz bir haldeydim. Acı bütün vücuduma zehir gibi yayılıyordu.

Etrafımda dönmeye devam ediyordu. Bir daha indireceğinin farkındaydım. *Göster şuna! Eğer onun hakkından gelemesen*

Athena'nın sana yapacağı hiçbir şeyin altından kalkamazsın demektir! Gözyaşlarım nedeniyle görüntü bulanıklaşmıştı, ama gözlerimi kırparak ağlamamı bastırdım ve görüntü tekrar netleşti.

Ve ardından hamlesine engel olmayı becerdim.

“Gücünü kullan!”

Bana saatler gibi gelen bir süre boyunca birbirimizin etrafında döndük durduk. Gücümü kullanarak bir şeyler yapmaya çalışsam da her seferinde başarısız oluyordum.

“İçinde tutma artık!” diye bağırdı bana. “Sadece fiziksel savunmamıza bel bağlamayı bırak artık!”

Yumruk. Hamleyi engelle. Saldır. Yapamıyordum. Alt tarafı bir insandım ve böyle yapılması gerektiğini düşünüyordum.

“Acıyı hissettiğinde karşılık ver! Kendini çok sıkıyorsun, sorun burada. Acıyı içine alıp bastırman ve buna rağmen dikkatinin dağılmaması bir sorun.”

Savunma pozisyonundan çıktım ve kollarımın iki yanına düşüp aşağı sarkmasına izin verdim. “Bu nasıl bir dövüş böyle?” dedim sinirlerim tepeme çıkmış bir halde, bir yandan da doğru düzgün nefes almaya çabalıyordum. “İlk öğretilen şey bu değil midir zaten? Serinkanlılığını koru, dikkatin dağılmasın denir hep. Şimdi öyle yapma mı diyorsun bana?”

Olduğu yerde durdu ve ellerini beline koydu. “Evet, aynen öyle söylüyorum, Selkirk. Bir bebek bile bunu söylediğimi anlayabilir. Bildiğini zannettiğin her şeyi yıkmalıyım ki her şeyi sil baştan tekrar kurabileyim. İçindeki gücü harekete geçiren, korku ve adrenalin. Bunları duyumsamaya alışman gerek, önlerine sürekli bir duvar çekmekten vazgeçersen *o zaman* neye yoğunlaşıp neyi kontrol etmen gerektiği üzerinde çalışabiliriz.” Yeniden atığa geçti.

Sol tarafımda bir karaltı belirdi. Yaklaştığını gördüğüm anda ilk yumruğu kolumla savuşturabildim ve bir sonraki dar-

beyi düşünerek yere eğilip döndüm. Fakat bu defa dizimin kenarına botuyla tekme attı.

Afili bir küfür sallayarak çılgılığı bastım, bütün vücudum acının şiddetiyle sarsılmıştı. Ve işte, anlık bir şok patlaması yaşamıştım, tıpkı kalbin teklemesi gibi. Bran'ın sözünü ettiği an buydu.

Ayak bileğinden kavradım. Korku ve adrenalın bir anda alev olup bedenimi tutuşturmuş ve sanki Bran'i tuttuğum elimden boşalmıştı. *Vur.* Bir an için gücümün sanki bir elektrik akımı gibi dışarı aktığını hissettim, o kadar çabuk ve korkutucu bir biçimde olmuştu ki, Bran'i bırakıp gözlerim faltaşı gibi açık ve soluk soluğa geriye düştüm.

Bu da neydi böyle.

Elim uyuşmuştu. O kadar fena titriyordum ki, doğru düzgün oturmayı bile becerememiştim. O nedenle avuç içlerimi yere yapıştırıp destek aldım. Bunu yapabilmem için uğraşıyorduk, ama kahretsin, ödüm çok fena patlamıştı.

Bran benden birkaç metre ötede oturuyordu. Pantolonunun paçası sıyrılmış halde bileğiyle baldırına bakıyordu. Teni bembeyaz kesmişti. Birkaç saniye sonra bacağına bıraktı ve bana zaferane bir edayla gülümsedi. "Daha iyiydi."

Ayağa kalkıp bana elini uzattı. Uzattığı eli tutarak beni kaldırmasına izin verdim. "Yarın bir daha deneyelim," diyerek beni serbest bıraktı, sonra bir şeyler içmek için masasına doğru yürüdü.

Alacağım bütün övgü bu muydu yani? *Daha iyiymiş.* Başımı sallayarak her yerim ağrıyıp sızlamasına rağmen gülümsedim. Bran sert adam rolü kestiği ölçüde iyi bir adamdı. Şu elli dakika içinde bana hançerin nasıl kullanıldığını öğretip bedenimle ilgili asla mümkün olduğunu tahmin etmeyeceğim şeyler göstermişti.

Çantama gittim, daha önce kafeteryadan aldığım su şişesini

alıp kafama diktim. Sonra hançerimi kılıfına soktum ve odadan çıktım.

Aklıma yine Athena geldi. Eğitimim başladığına göre şimdi ki hedefim onun kafasının içine girerek zayıf noktalarını keşfetmek ve Violet'ı sakladığı yeri bulmaktır.

Ve bunun için Michel'in yardımına ihtiyaç duyuyordum.

Lamarliere'lerin evi Fransız Mahallesi'ndeydi, o nedenle Presby'den çok uzağa yürümem gerekmiyordu. St. Peter Sokağı'nı geçip Royal Sokağı'na çıktığımda Michel'in üç katlı evi köşede görünmüştü bile. Bacaklarımda hala derman yoktu ve tir tir titriyorlardı. Üstümde kuruyan ter yüzünden üşümeye başlamıştım. Eğitimde aldığım darbelerin acısı yeni yeni içime oturuyordu. Yarın ağrıdan duramayacaktım. Eve dönerken Canal Sokağı'ndaki eczaneye uğrayıp ağrı kesici almam gerektiğini aklımanın bir köşesine not ettim. "Akşam yemeği öncesi" kalabalığının sokakları doldurmasına daha vakit vardı ama ortalık yine de hareketliydi. Açık kapılardan dışarı müzik sesleri yayılıyor, turistler alışveriş yapıyor, asfaltın üzerinden atların nal şakırtısı geliyordu.

Derin bir nefes aldım. Güneşle ısınan tuğlalardan çıkan kokuyu, fırın ve restoranlardan yayılan bin bir çeşit rayihayı seviyordum.

Novem'in enkaza dönen şehri satın aldığı on üç yıl öncesinden bu yana Fransız Mahallesi baştan aşağı restore edilmişti. Burası şimdi çok pahalı bir turist mekanıydı ve özellikle Mardi Gras döneminde ziyaretçilerle dolup taşıdığı ve böylece en büyük gelir kaynaklarından biri olduğu için Novem tarafından özenle bakılıyordu. Güneş battığı zaman yeni bir gösteri başlayacak, kaldırımlarda iğne atsan düşecek yer kalmayacaktı.

Köşedeki devasa eve doğru yürürken bana yöneltilen bakış-

ları ve onaylamaz tavırları fark ettim. Belimden aşağı sarkan hançer yüzünden ilgilerini çektiğimden kesinlikle emindim. Onlar için New 2'da yaşayan o tuhaf çocuklardan biriydim sadece; saçları beyaza boyalı, ayağına asker botları geçirmiş ve beline aksesuar olarak sahte hançer takmış bir kız.

İşin iç yüzünü bir bilselerdi.

Yanından geçtiğim turistlere gülümseyerek kaldırıma çıktım ve zili çaldım. Kapı açıldı. Hizmetçi bana şöyle bir baktıktan sonra beni içeri aldı ve ikinci kattaki odaya çıkardı.

Buraya daha önce sadece bir defa, Athena'nın zindanından kurtulduğum zaman gelmiştim. Novem'in yöneticilerinin Michel'in kütüphanesinde benim hakkımda konuştuklarına kulak misafiri olmuşum. Benden sanki kullanılması ya da elden çıkarılması gereken bir tür silahmışım gibi söz ediyorlardı –pek hoş bir anı sayılmazdı– ben de bunun üzerine buradan kaçıp Bahçeli Evler'e gitmiştim.

Hizmetçinin dışarıya çıkan Fransız kapılarını açmasını bekledim. Avluya açılan balkonu taşıyan ferforjelerin arasına aşk merdivenleri asılıydı ve balkonun iki kenarında da aşağıdaki avluya inen merdivenler vardı.

Geniş avluya ve havuzu ve kulübesiyle birlikte İngiliz stili güzel bir bahçeye açılan çimlerle kaplı dikdörtgen alana şöyle bir göz attım. Fakat Michel'in avlusunun ihtişamı gözümde yeni bir boyut kazandı.

Sebastian çimlerin tam ortasında duruyordu.

Uzaktan profilini süzerken ellerim ferforje korkulukları kavradı. İçimde kopan duygu karmaşasının dinmesi için neler vermezdim. Onu her görüşümde aynı duygular içimi kaplıyordu –heyecan, endişe, sıcaklık, mutluluk, kaygı...

Hizmetçi beni balkonda bırakarak içeri döndü ve kapıları kapattı.

Michel, Sebastian'ın iki-üç metre önünde duruyordu ve kısık bir sesle konuşuyordu. Sebastian'ın öne doğru uzattığı elin üstünde masmavi bir ışık topu belirdiğini görünce ağızım açık bakakaldım. Futbol topu büyüklüğündeydi. Sebastian elindeki ışık topuyla oynuyor, elini yukarı kaldırıp üstüne getirir ve uzaklaştırırken top tam önünde havada asılı halde duruyordu.

Michel talimat verir gibi bir tonla sakın sakın konuşmaya devam etti. Ne söylediğini duyabilmek için kendimi zorluyordum.

Sebastian ışık küresini başının üstüne kaldırarak bir elinden diğerine geçirdi ve yeniden aşağı indirerek göğüs hizasında tuttu. Hareketleri çok zarif görünüyordu, sanki tai chi yapar gibiydi, sanki havadan, topraktan... bir şeyi... çekip ışığa şekil veriyor gibiydi. Fakat top büyümek yerine yoğunlaşarak küçüldü ve daha parlak hale geldi.

Yeniden Michel'in sesi gelmeye başladı, bu defa daha ciddi bir ses tonuyla konuşuyordu.

Sebastian durdu. Mavi ışık, tenis topu kadar küçülmüştü. Özenle eline aldı ve ışık giderek daha da parlak hale gelirken parmaklarıyla kavrayarak kolunu geriye kastırıp topu babasına attı.

Nefesimi tutmuştum.

Michel'in elleri havaya kalktı, mavi ışık topunu yakalamak için avuç içlerini açtı. Işık eline değerek değmez ışık patladı ve yok olup gitmeden önce etrafını sardı. Birkaç metre geriye savrulmuştu ve bundan etkilenmişe benziyordu. Öne ilerleyerek Sebastian'ın omzunu sıvazladı.

Ardından Michel benimle göz göze geldi. Bir anda yanaklarıma ateş bastı. Ezik bir şekilde de olsa el sallamayı becerebilirdim. Sebastian döndü. Kara kaşları çatıldı, ama surat astığı için mi yoksa güneşten gözleri kamaştığı için mi, bilemedim.

"Ari! Gelsene!" diye seslendi Michel.

Bran'le antrenman yaptığımızdan bu yana ne üstümü deği-

tirmiş ne de temizlenmiştim. *Şansa bak*, diye düşündüm. Michel, Sebastian'a bir şey söyledi ve hizmetçi akşam yemeği için avludaki masayı hazırlamak üzere benim üstünde durduğum balkonun altından dışarı çıktığında kıkırdadı.

Michel, ona her ne söylediyse Sebastian'ın dönüp bana bakmasına neden olmuştu. Başını kaldırmış ve gözlerini kesinlikle bana doğrultmuştu, ama bu mesafeden bakışlarının ne anlama geldiğini çıkaramıyordum. Yine de içimi rahatsız eden bir şeyler vardı. Kollarımdaki ve kalçalarımdaki tüyler diken diken olmuştu.

Ve birden gözden kayboldu.

Sebastian. Gitmişti. Saatte yüz yirmi kilometre hızla giden dev bir tırın tozu dumana katması gibi bir hava akımı yaratarak bir anda ortadan kaybolmuştu.

Aynı hava akımını tam arkamda hissettim ve düşmemek için korkuluğa tutunarak döndüm. "Tanrım!"

Sebastian yanağında gamze oluşturan çarpık bir gülümsemeyle karşımda dikiliyordu. Gri gözlerindeki ışıltıdan bu anın tadını çıkardığı anlaşıyordu. "Babam akşam yemeği için kalmanı istiyor."

Şokun etkisi yavaş yavaş azalır gibi olurken nefesimi tutmayı bıraktım.

Michel kalmamı istiyordu peki, ama oğlunun da aynı şeyi isteyip istemediğini merak etmekten kendimi alamıyordum. Sebastian söz konusu oldu mu, ne düşündüğünü tahmin etmek neredeyse imkansızdı. "Normal bir insan gibi sorsan olmaz mıydı?" diye sordum. "Manyakça bir şeydi bu yaptığın."

Masum masum omuz silkip gülümsedi. "Normal değil, yani..."

"Tamam." Onu takip ederek merdivenlerden avluya indim. "Hortlak görmüş gibisin, Ari," dedi Michel ve bir sandalye çekerek oturmamı işaret etti. "Kusura bakma, az önce olan" -ba-

kışlarıyla balkonu gösterdi- “benim fikrimdi.”

Boğazımı temizledim. “Senin böyle bir şeyi... öhöm... yapabileceğini düşünmemiştim.” Yaptığı şey her ne idiyse.

“Yalnızca ailemizdeki en iyi eğitilmiş kişilerin ya da en yeteneklilerin yapabileceği bir şey. Fakat bu halde bile, bir süre boyunca sihir gerektiren hiçbir hamle yapılmamış olmalı, yani bir daha kullanılmadan önce belli bir zamanın geçmesi şart. Bastian’ın eğitim açısından alacağı çok yol var, fakat yetenekli. Lütfen, akşam yemeğinde bize katıl.”

Bacaklarımda hiç güç kalmadığı için şükrederek oturdum. Michel ve Sebastian da yerlerini aldıktan sonra servis tabakları ve içkiler getirildi. “Fransız Mahallesi’nin en iyi şefi benim yanımda çalışıyor. Umarım Cajun mutfağını seviyordur,” dedi Michel tabakların masaya yerleştirilmesine yardımcı olurken. “Hapisteyken şefimin pişirdiği yemekler burnumda tüterdi. Lütfen istediğinden başla.”

Açlıktan midem kazınıyordu, bütün yemeklerden bir parça alarak yemeye koyuldum. Biz yemek yerken Michel konuşuyor, okulla ve Bahçeli Evler’deki işlerin durumuyla ilgili sorular sorarak beni ve Sebastian’ı da sohbete dahil etmeye uğraşıyordu.

Bir ara sessizlik olmasından faydalanarak, “Az önce bahçedeki şey neydi öyle?” diye sordum. “Şu ışık topu.”

“Babamla alıştırma yapıyorum,” diye cevap verdi Sebastian, ama aralarındaki bakışmadan söylemedikleri bir şey olduğunu hissetmiştim. “Işık topu aslında etrafımızı çevreleyen her şeyin enerjisinin bir araya getirilmiş halidir. Enerji orada olsa da çoğu insan hissedemez.”

“Nadir de olsa hissedebilen insanlar vardır,” dedi Michel lokması bitince. “Genellikle hassas bir yapısı olanlar ya da ley hatları gibi enerjinin yoğun bir halde bulunduğu mekanların yakınında olanlar hisseder.”

“Bütün cadılar ve büyücüler de hissedebilir ve kullanabilir, değil mi?”

“Evet. Yüzde yüz insan olmamızın nedeni olan özgün genlerimizden ötürü yeryüzünde var olan enerjiyi ayırt edebiliyor, bu enerjiyle bağ kurabiliyor ve ondan faydalanabiliyoruz. Bir şeyi düşünüp sonra onu gerçeğe dönüştürme gücümüz var. Sihir de zaten böyle bir şey. Enerjiye ve yeteneklerimize tam anlamıyla hakim olabilmemiz için binlerce yıllık bir evrimin, incelemenin, çalışmanın ve pratiğin sonucunda bu bilgi nesilden nesle aktarılmıştır.”

Kızarmış tavuğa çatalımı batırırken başımı salladım.

“Bran’le eğitim nasıl geçti?” Michel arkasına yaslanarak şarap kadehini eline aldı. “Bugün daha iyiydi umarım.”

“İyiydi. Aslını istersen sana kütüphaneyi sormak için gelmiştim. Acaba ne zaman görebilirim?”

Bana düşünceli düşünceli baktı ve dalgın bir ifadeyle kadehinin içindeki içeceği döndürdü. “Zamanımız var, biliyorsun. Athena ortaya çıkacak ve pazarlık edecek. Sana karşılık çocuğu öne sürecek, bundan eminim.”

Çatalı tutan elimi daha da sıktım. Sebastian’ın yanımda kasıldığını hissedebiliyordum. Zamanımız yoktu. Violet’in ve babamın Athena’nın yanında geçirdiği her dakika çok uzundu. Nasıl olup da beklememi isteyebiliyordu?

“Senin hakkındaki kararsızlığı yüzünden,” diye devam etti Michel. “Öyle zannediyorum ki seni kendi elleriyle öldürmeye niyetleniyordu, bu yüzden ikinci avcısının seni zindana getirmesini istedi. İlk avcısını öldürdüğün için intikamını almayı amaçlıyordu. Fakat Arnaud’ların balosunda gücünü gösterdiğin zaman, sanıyorum Athena her şeyi yeniden düşünmeye başladı. Kafasında seni en iyi nasıl kullanabileceğini tarttı, canlı mı tutsa yoksa öldürse mi daha iyi olur diye düşündü. Bir

tanrı-öldüren olduğun için senden çok çeşitli biçimlerde faydalanabilir.”

Bunlarım hepsini biliyordum ve çoğunu Athena’nın kendi ağzından da duymuştum. Bana kendi yanında bir yer teklif etmişti, güçlü bir pozisyon vaat etmişti. Bunun karşılığında tek yapmam gereken ona boyun eğmek ve onun silahı olmaktı. Böyle bir şeyin imkanı yoktu, fakat ya beni bir şekilde ona hizmet etmem için kandırabileceğini düşünüyordu ya da sonunda beni öldürmeye karar vermişti.

“Sebastian sana kütüphaneyi sabah gösterecek.” Michel tek kaşını soru sorarcasına oğluna doğru kaldırdı. “Değil mi?”

Sebastian olumlu bir karşılık verdi.

Soğuk sudan kana kana içtim. “Teşekkür ederim.” İçimdeki rahatlama ses tonuma da yansımıştı. İçin için acaba verdiği sözden (ve Novem’in sözünden) döner mi acaba, diye düşünüyordum.

“Athena’nın babamı ya da Violet’ı nerede tuttuğuna dair hiçbir fikrin yok mu?” diye sordum.

Michel başını salladı. “Hayır. Ama New 2 yakınlarında başka bir zindan yaptığından ya da onları tapınağına götürdüğünden şüpheleniyorum. Ne yazık ki tapınağın yerini bilmiyorum. Tapınaklar tanrıların en iyi korunan sırlarıdır. En azından, bize karşı çok iyi koruyorlar.”

“Kütüphanede tapınaklarla ilgili bilgi bulabilir miyim?”

“Pek çok bilgi bulacağından eminim. Yine de, bildiğim kadarıyla, kimse tam olarak yerlerini tespit edemedi. Kütüphanenin uçsuz bucaksız olduğunu göreceksin, o nedenle ümidini yitirme derim.”

Öyle bir niyetim de yok, diye düşündüm, ağzıma bir lokma daha atarken.

Yemeğimizi bitirdiğimizde masaya hakim olan sessizlik za-

man zaman Michel'in sorduğu sorular ya da yaptığı yorumlarla kesiliyordu. Dikkatimi veremiyordum. Avlunun dışından gelen gürültü güneş battıktan sonra iyice çoğalmıştı. Uzaktaki bir saksafondan yayılan melodiler yaya trafiğinden çıkan uğultuyla karışıyor, zaman zaman faytonlardan yankılanan gıcırdama ve nal sesleri geliyordu.

Çok geçmeden avludaki ışıklar yandı ve sokak lambası şeklindeki uzun demir direkler sarı sarı parıldamaya başladı. Bazı ağaçların üstüne beyaz Noel ışıkları yerleştirilmişti. Havuzun içi de sualtı ışıklarıyla aydınlatılmıştı.

“Gösteri başlamak üzere sanırım. Ön taraftaki verandadan izlemek ister misiniz?” Michel peçetesini masaya koyup ayağa kalktı.

Sebastian ve ben de peşinden gittik.

“Gösteri çıkırından çıkmadan eve dönsem iyi olacak,” dedim.

“Ah. Tabii, anlıyorum. Sebastian sen eve bırakır.”

Ona yemek için teşekkür ettikten sonra Michel, Sebastian ve beni masada yalnız bırakarak eve doğru gitti. Tuhaf bir halde ve baş başa kalakalmıştık.

“Bir saniye,” dedi ve alelacele babasının ardından gitti. Merdivenlerin başında bir şeyler konuştular, sonra Michel ikinci kattaki balkona çıkıp oradan da eve girdi.

“Beni bırakmana gerek yok,” dedim masaya geri dönerken. “Tabii sen de eve gideceksen o ayrı.”

“Hayır. Bir dersim daha kaldı, ama sorun değil.”

Bu kadar hevesli görünmene gerek yok! diye düşündüm derin bir nefes alarak. Sonra arkamı dönüp bahçe kapısının yolunu tuttum.

Yedi

Sebastian arkamızdan bahçe kapısını kilitledi.

“Bak, gerçekten benimle eve kadar yürümene hiç gerek yok,” dedim tekrar.

Beni dirseğimden yakaladı ve çoğu Mardi Gras kostümü giyinip kuşanmış haldeki turistlerden ve şehrin sakinlerinden oluşan kalabalığı yararak yürümeye başladık. “Biliyorum, Ari. Ama seninle gelmek istiyorum.”

Erkeklerle hiç tecrübem yoktu. Hiç erkek arkadaşım olmamıştı ve ne yaptığımı bilmiyordum. Tek bildiğim, aramızdaki bu tuhaf gerilimi artık kaldıramıyor olduğumdu. Benim hakkında ne düşündüğünü merak ederek kafamı yormak yerine cevaplara, gerçeklere, dürüstlüğe ihtiyacım vardı.

Burun kemerimi sıktım ve tuttuğum nefesi bıraktım. Giderek büyüyen kalabalığın içinde ilerlemeye çalışan bir grup, arkamızdan ittirip kaktırıyordu. Onlardan gelen baskıyla Sebastian’a biraz daha yaklaşmışım, bulunduğum yerden onun kokusunu ve sıcaklığını hissedebiliyordum.

“Refakatçiye ihtiyacım yok,” diye homurdanarak kalabalığı yarıp ondan ayrıldım.

“Ari.”

Arkamda bir yerlerdeydi, birkaç kişi önünü kesmişti. İnsanın içini hoplatan üflemeli aletlerin sesi giderek yükseliyordu. Royal Sokağı üzerinden gelen geçit iyice yaklaşmıştı. Renkleri pırlıl pırlıldı. Altın pullar, göz alıcı boncuklar ve insanların tenlerine sürdüğü simler ışık vurdukça parılıyordu. Kalabalığın içinde her türden maske göze çarpıyordu.

Kahkahalar, sesler ve müzik birbirine karışmıştı.

Yan taraftan bir darbe alınca dengemi yitirdim. Kahretsin. Kalabalığın içinde bir yerlerden Sebastian’ın sesini duyarken birisi kolumdan ve dirseğimden yakalayarak bana yardımcı oldu.

Beni bir grup eğlence düşkünü ayyaşın elinden kurtaran merhametli insana dönüp nefes nefese “Teşekkürler,” dedim.

Siyah pelerin giymiş iri yarı biriydi, altın rengi pürüzsüz Mardi Gras maskesinin içinden bana bakıyordu. İnsanlar ona çarpıyorlardı, ama o, yerinden oynatılması mümkün olmayan bir kaya gibi sapasağlam duruyordu. Başını hafifçe eğerek beni selamladı, sonra kalabalığın içinde kayboldu. Orada dikilmiş dururken, içimden acaba Michel’in gizemli koruyucularından biri miydi, diye geçirdim.

İnsanlar yeniden üstüme gelmeye başlamışken Sebastian bir boşluk bularak yanıma ulaşmayı başardı ve kalabalığın içinden kaldırırma doğru ilerlemeye başladık. Geçidin ilk parçası köşede belirdiğinde kalabalık bir dalga gibi hareketlenerek bizi de geriye attı. Müthiş. Konserve balıktan farkımız kalmayacaktı.

Kalabalıkları sevmiyordum, oraya buraya ittirilip kaktırılmaktan ve sıkıştırılmaktan hiç hazzetmiyordum. Sinirlerimi zorluyor ve beni tedirgin ediyordu.

Kaldırım taşına takılıp tökezledim. Sebastian’ın kolu belime kaydı ve önümdeki insanların üstüne düşmeme engel olmak için beni tuttu. Öndekiler kenara çekilince ikimiz birlikte bir

dükkanın önündeki duvara çarptık.

Daha doğrusu, duvara ben çarptım. Sebastian da benim sırtıma. Vücudu bütünüyle benim vücuduma yapışmış gibiydi.

Sebastian'ın kolları belimi biraz daha sıkı sardı. Kalabalığın içinde onu duyabilmem için ağzı kulak hizama gelinceye dek başını eğdi. "Kahrolası geçitler. Dayan biraz. İkimizi de buradan kurtaracağım." Konuşurken sesi sanki etrafımdaki her şeyi bastırıyordu. "Korkma."

Ve artık orada değildik. Ağırlıksızdık. Ayaklarımın altındaki zemin diğer her şeyle birlikte birden yok olmuştu.

Bir cıglık gelip boğazıma oturdu, kopuk kopuk ve acınası bir feryat kopardım.

Sonra birden geniş bir çıkıntının üzerinde oturur hale geldik. Jackson Meydanı'nın tam üstündeydik. Tanrım, gözleriyle yukarıyı işaret etti, başımı kaldırıp baktım.

Bir binanın üzerindeydik ama herhangi bir bina değildi. *Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım.*

"Nefes alıp vermeyi unutmazsan daha iyi olabilir."

"Seni öldürebilirim," dedim ona fısıldayarak.

Gülümsemesini gizlemek isterken omzu benimkine çarptı. "Yeterince zamanın var, çünkü bizi aşağı indirmek için güç toplayıncaya dek bir saat kadar beklememiz gerekecek. Yüksekten korkacağımı tahmin etmemiştim."

Dik dik baktım. "Yüksekten korkum yok. Belli ki zeminin ayaklarımın altından kaybolması ve kendimi birdenbire bir binanın tepesinde bulmaktan korkuyorum."

Elimle yüzümü ovuşturdum ve gümbür gümbür atan nabzımı sakinleştirip gözlerimi altımızdaki Jackson Meydanı'nın görüntüsüne alıştırmaya çalışarak yüksek sesle soluk verdim.

St. Louis Katedrali'nin tepesinde, ortadaki uzun çan kulesinin etrafını saran çıkıntının üzerindeydik. Sebastian yanımda

oturuyordu. Sanki alelade bir bankın üzerindeymişiz gibi arkasına yaslanıp bacaklarını sarkıtmıştı.

Serin bir esinti vardı. Nehirdeki teknelere ait ışıklar göz kırpıp yukarı aşağı salınıyordu, meydan insanlarla doluydu. Geçide eşlik eden bando müziği sokakları kaplıyor, aşağıdaki insan gürültüsüne karışıyordu. Şoku atlattığım zaman, kendi küçük dünyamızın içinden aşağıdaki dünyayı, hareketliliği, müziği yukarıdan izliyor olmanın müthiş bir şey olduğunu fark ettim.

“Seveceğini biliyordum,” dedi Sebastian kendinden hoşnut bir şekilde.

Başı duvara dayalıydı, ama gözlerimle buluşmak için başını çevirdi. Gri bakışlarına neşeli bir ifade hakimdi ama bunun dışında her şeyiyle çok durgun bir hali vardı. “Duygularımı mı okuyorsun?”

Omuz silkerek sorumu cevapsız bıraktı.

“Buraya daha önce gelmişsin anladığımı kadarıyla.”

“Pek çok defa,” dedi meydana bakarak.

“O gün beni neden öptün?” Soru engel olmaya fırsat bulamadan ağzımdan kaçivermişti. Boynuma ve yüzüme ateş bastığını hissedebiliyordum, ama gözlerimi çekmedim, çünkü utandığım ölçüde sorunun cevabını öğrenmek istiyordum.

Dudakları kıvrılarak çarpık bir gülümsemeye dönüştü, yanağında derin bir kırıksıklık belirdi. Kuzguni kaşlarından biri ötekinden biraz daha yukarı kalktı. Gözlerindeki fırtına bulutları sanki yerini daha açık bir gri tonuna bırakmıştı. “Sen neden karşılık verdin?”

Zaman sanki takılıp kalmıştı –zamanın yerini alan o uzun, affetmek nedir bilmeyen, küçük düşürücü boşluğu, dünyanın en aptal insanı gibi aval aval Sebastian’a bakarak karşılığında verecek bir cevap arayan ben doldurmuştum.

Sebastian bir bacağına yukarı çekerek biraz daha bana doğ-

ru döndü, omzunu duvara yasladı.

Ne diyecekti? Gabonna'nın yerinde 'üzerinde yatarken ve yüzlerimiz birbirine o kadar yakinken, neden olmasın diye düşündüğünü mü söyleyecekti? Midem düğümlendi. Lütfen öyle bir şey olmasın.

"Seni öptüm," diye söze başladı, sesi huzurlu, açık sözlü ve dürüst geliyordu, "çünkü beni korunmasız yakaladın. Çünkü o gün, her ne kadar birlikte sadece birkaç saat geçirmiş olsak da, kendimi senin yanında normal hissettim ve beni anladığını düşündüm. İnsanlara baktığımda sezinleyebildiğim ve hissedebildiğim şeyler var. Bu yüzden ilk başta sana yardımcı olmak istememiştim; hissettiğim benzerliklerimiz yüzünden... Korktum galiba. Bu işe bulaşmaktan kaçındım." Gülümsedi. "Fazla uzun sürmedi ama, değil mi?"

"Evet," diye cevap verdim gülümseyerek.

"Gabonna'nın yerinde uyandığımda bana nasıl baktığını görürnce..." Ademelması inip kalktı. Bakışlarını uzaklara çevirdi ve solgun teninin hafiften kızardığını gördüm. Yeniden bana döndü. "Sadece o anı yaşadım, düşünerek hareket etmiyordum, sadece... kendimi duygularıma bırakmıştım." Duraksadı, gözlerinin içine baktı. "Ama pişman değilim. Sen pişman mısın?"

Başımı salladım. "Ama... mezarlıktayken beni bir gorgon olarak gördüğünde kaçıp uzaklaşmıştın." Göğsüme yayılan ekşi yanma duygusunu ovuşturarak hafifletmek istiyordum. "Geri dönüp karşı koyduğunu biliyorum, ama" – derin bir nefes alıp bıraktım– "şimdi ne hissettiğini bilemiyorum. Aramızda olan şeyin, eğer varsa tabii, ne olduğunu da."

Ona daha fazla bakamıyordum, o nedenle gözlerimi dizinin üstünde duran eline ve kolunda takılı gümüş kakmalı deri bilekliğe çevirdim.

"Seni o halde görmek ödümü koparmıştı, Ari, her şeyden

çok Athena seni elinde tuttuğu için korkmuştum ve ona tek başıma karşı koyamayacağımı biliyordum. Dub'ı ve Crank'i kur-tarıp babamı bulmam gerekiyordu, o yüzden gittim. Ama sana yalan söyleyemem, lanetinin ne olduğunu, o kehaneti görünce gerçekten de çok korktum."

Yanağımın içini ısırdım. Bunu duymak canımı yakmıştı. Ama en azından dürüsttü ve kendim bile aynı şeyi hissediyor-ken onu nasıl suçlayabilirdim ki? "Ben de çok korktum." Gözle-rim yanıyordu. "Nefret ediyorum." Aşağıdaki meydana baktım. "O... şeye dönüşmek istemiyorum."

Uzanıp elini elime koydu. Sıcaktı, avuç içleri biraz sertleş-mişti.

Uzun süre öylece durduk, Fransız Mahallesi'ne tepeden bakan çıkıntımızın üzerinden gecenin geçişini seyrettik. "Biz" diye bir şeyden söz eden kelimeler telaffuz etmemiştik, ama buna gerek de yoktu. Eli elimdeydi ve bu cevap bana yetiyordu.

"Babam beklememiz gerektiği konusunda yanılıyor," dedi.

Neyi kastettiğini sormama gerek yoktu. Eğer Athena'nın kendini göstermesini ve planını açığa çıkarmasını bekleyecek olrsak hem Violet'ın hem de babamın tanrıçayla geçirdikleri zamanı sağ salim atlatma ihtimallerinin az olduğunu her şey-den iyi biliyordum.

"İlk önce bizim saldırmamız gerek," dedim. "Onun alanına nasıl gireceğimizi keşfedip bize ait olanı almamız gerek."

Eliyle elimi daha sıkı kavradı. "Athena'nın bunu hiç bekle-mediğinden eminim."

Belki de sürpriz, işimize yarayacak tek şeydi.

Sekiz

Tramvaydan inip Presby'de yeni bir güne başlamak üzere Royal Sokağı'na ayak bastığımda güneş tepedeydi. Fransız Mahallesi'ni yıkayan sabah ışığı, burayı parıldayan bir cevhere dönüştürmüştü.

Fransız Mahallesi'ne arabaların girmesi yasaktı, bunun sonucunda burası sanki yüz yıl öncesine dönmüş, katırların ve faytonların sayısı artmıştı. Turistler bu haline bayılıyordu. Benim de hoşuma gitmiyor değildi –araç motorlarının dinmeyen uğultusu, korna ve fren sesleri yoktu, havayı kirleten egzoz kokusu burada duyulmuyordu. İçeri girmesine izin verilen araçlar sadece çöp ve dağıtım kamyonlarıydı, onlar da sadece ölü saatlerde geliyorlardı.

Canal Sokağı'nın yakınında bekleyen ve insanları Fransız Mahallesi'ne taşıyan faytonlardan birine binebilirdim, ama Jackson Meydanı'na kadar aradaki birkaç bloku yürümeyi tercih ettim. Başımı yukarı kaldırarak St. Louis Katedrali'nin yanında bulunan Cabildo binasının ikinci katındaki yüksek ve kemerli pencerelere baktım. Kulağa ne kadar çılginca gelirse

gelsin, New Orleans'a 1700 ve 1800'lerde gelen ilk göçmenlerin bir kısmı daha o zamanlarda bu ofislerde oturarak şehri yönetiyorlarmış.

Sebastian, Presby'nin önünde beni bekliyordu. Öğrenciler yanından üniformalarla geçerken onun rengi solmuş eski bir konser tişörtü ve yırtık bir kot pantolonla orada durması komiğime gitmişti. İçimdeki isyankar kesinlikle aramızda bir bağ kurabilirdi.

Önünde durdum. "Okula bu şekilde girmene hayatta izin vermezler. Önceki gün siyah tişört giydim diye uzun bir nutuk dinledim."

Tek kaşını kaldırarak üstümdeki giysilere bir baktı, normalde giydiklerimden pek farklı sayılmazlardı. Siyah kargo pantolon, beyaz atlet, gri fermuarlı kapüşonlu mont, belimden sarkan *τερας* hançeri ve botumun içinde bir kama.

"Ne var? Pantolonum siyah. Bluzum beyaz. Hançeri hayatta bırakmam." Gülümsemem daha da yayıldı. "Çünkü ben özelim."

Sebastian güldü. Gülüşünün derin, hırıltılı sesi içimi ısıtmıştı. "Sanıyorum ki sevgili okul müdürümüz her hafta en az bir defa odasını ziyaret etmezsem beni çok özler," dedi. "Beni bekliyor, onu yüzüstü bırakmaktan nefret ederim. Her zaman başkalarının iyiliğini düşünen biriyim ben...."

Bir kahkaha patlattım. Çok iyi hissetmiş, ama biraz da gariptim. "Doğru. Baban mezun olman için birkaç dersin kaldığını söylemişti. Mezuniyetten sonra da kalacak mısınız?"

"Birinin insanı hizaya sokması lazım," dedi. "Babam senin beni iyi etkilediğini söylüyor. Liseye geri döndüm, Presby Üniversitesi'ne devam etme planları yapıyorum... Şu an hayatta *en sevdiği* kişi sen olabilirsin."

"Her zaman başkalarının iyiliğini düşünürüm." Gülerек az

önce bana söylediğini tekrar ettim. “Kütüphaneye girebiliyoruz, değil mi?”

“Evet. Babam hocalara derse gelmeyeceğini haber verdi bile.”

Sebastian Bahçeli Evler’den erken ayrılıp dersler başlamadan Michel’le konuşmaya gitmişti. Kütüphaneye girme iznim olduğundan emin olmak ve Novem’in başındakilerin önüne sıralayabileceği resmi formalitelerle uğraşmak zorunda kalmamak için önce babasıyla görüşmesinin iyi olacağını düşünmüştü.

Başını sallayıp elini uzattı. Dünyanın en doğal şeyymiş gibi elini tuttum, çünkü dünyanın en doğal şeyi gibi hissetmiştim. “Niye öyle baktın?” diye sordum.

Beni okula doğru çekiştirdi. “Tarihinde Presby’ye silahla giren tek öğrencinin sen olduğundan eminim.”

Güldüm. “Lütfen. Burada herkesin silahı var. Hançerleri yok sadece.”

İçeri girerken zil çaldı. Öğrenciler bizi sessiz, yankı yapan koridorda yürürken bırakıp sınıflarına koşturdular. Birer birer sınıfların yanından geçtik, koridorda tek tük öğrenci kalmıştı, açık duran kapılardan kulağımıza öğretmenlerin sesleri, ezberden okunan parçalar, müzik dersinde çalınan enstrümanların sesleri geliyordu. Sonra geniş basamakları olan bir merdivenden yukarı çıktık.

“Ari,” dedi Sebastian, merdivenlerin dönemecine vardığımızda. “Seninle kütüphaneye giremeyeceğimi biliyorum, ama orada ne öğrenirsen öğren... sana dışarıda yardımcı olabilirim. Athena benim de hayatımı mahvetti.”

“Biliyorum,” diye cevap verdim kısık bir sesle.

“Tek başına hareket etmeyi seven bir tip olduğunun da farkındayım,” dedi, tek kaşını kaldırarak. “İnsanın birini gerçekten tanıması zaman isteyen bir şey. Fakat” –kolumdan kavradı ve yanımdan bir öğrenci grubu geçerken beni köşeye çek-

ti- "ortadan kaybolup bu işi kendi başına halletmeye çalışma lütfen."

Omzunun üzerinden, birkaç öğrencinin merdivenlerden inerken dönüp bana baktığını fark ettim. Onların uzaklaşmalarını bekledim. "Athena sadece beni istiyor, Sebastian. Başkalarının da acı çekmesine gerek yok."

Gözlerini tam anlamıyla devirdi. "Bu harika işte. Ne demek istediğimi hiç anlamıyorsun."

"Evet, anlıyorum."

"Hayır, kesinlikle anlamıyorsun." Beni omuzlarımdan yakaladı. Tamamen köşeye gizlenmiş haldeydik. Önümüzden biri geçecek olsa Sebastian'ın vücudu engellediğinden göremeyecektim. Tertemiz kokuyordu, biraz şampuan, biraz deodorant biraz da çamaşır deterjanı. "Athena'yla karşı karşıya geleceğin zaman eğer sana iyi şanslar dileyip arkandan el sallayacağımı umuyorsan, düşündüğümden daha da aptalsın demektir."

"Vay canına. Sağ ol." Aptallık etmiştim. Neyi kastettiğini anlıyordum. Bu işte beraberdik. Athena'nın babasına yaptıklarından dolayı ve Violet'ı önemseddiği için bu onu da ilgilen-diriyordu. O da bir şeyler yapmak istiyordu ve kütüphaneye girişine izin verilen tek kişinin ben olmamdan hiç hoşlandığını sanmıyordum.

"Bana güvenmek zorundasın," dedim. Ona bir zarar gelmesini istemiyordum, Athena'nın pençesini geçirdiği kişilerden biri olmamalıydı.

İşin kötüsü, aklımdan geçen her şeyi ayrıntılarıyla biliyordu. Onu yolumdan çekmek için hamle ettim ama bana mısın demedi. Gözlerini dikmiş bana bakmaya devam ediyordu, çenesi sımsıkı kapalıydı, kırmızı dudakları kasılarak ip gibi olmuştu ve kızgınlığı gözlerinden okunuyordu.

Daha sert ittim, onunla duvar arasında sıkışıp kaldığım yer-

den fırlayarak merdivenlere doğru koşmaya başladım. Botlarım kalbimin atışına ayak uydurarak yeri dövüyordu.

Koridorda birkaç metre ilerlemiştim ki nereye gittiğime dair hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. Benim açımdan çok rezil bir durumdu çünkü koridorun ortasında durup onun gelmesini beklemek zorunda kalmıştım.

Sebastian merdivenlerden çıktı ve koridorda kendinden çok emin bir ifadeyle bana doğru ilerledi. O söz konusu oldu mu her şey o kadar sakin, karanlık ve etkileyici görünüyordu ki. Yutkundum, Tek Başına Hallet mantramı onun üstünde -ve dolayısıyla kendi üstümde- uygulamaya yeltendiğim için aptal gibi hissediyordum.

Ancak burun buruna geldiğimizde durdu. “Bu işi bensiz halletmeye kalkma.” Üstüne basa basa söylemişti, gözleri çelik gibi parlıyordu. “Babamla birlikte çalışarak bir hiç uğruna ter dökmüyorum. Bana ihtiyacın var. Beni istemiyor olabilirsin ama bana ihtiyacın var.”

Bunu söyledikten sonra etrafımdan dolaşıp üçüncü kata çıkan merdivenlere doğru yürüdü.

Tek bildiğim, beni bir saniye içinde kafası karışık bir aptala çevirip nefesimi kesebileceği, hemen ardından da tepemi attırabileceğiydi. *Belki bunu da sahip olduğu yetenekler listesine eklemeli,* diye aklımdan geçirdim karamsar bir vaziyette peşinden basamakları tırmanırken.

Sebastian, Lamarliere ailesinin ikinci en güçlü ferdiydi. Babası gibi eşine nadir rastlanır bir büyücü olmakla kalmıyordu, aynı zamanda annesi gibi bir vampirdi de. Annesinin annesi de babası da vampir olduğu için bir Kandoğdu’ydu, olabilecek en güçlü vampir türündendi. O nedenle Sebastian’ın da son derece büyük bir güce sahip olma potansiyeli vardı; en azından bu güce sahip olması için gerekli genlere sahipti. Onun benim

yanımda olması görmezden gelemeyeceğim kadar büyük bir şans ve nimetti.

Ve inansa da inanmasa da, bu işi tek başıma yapmak istemiyordum. Tek derdim bir başkasının daha zarar görmesine engel olmaktı. Haklı olmasına haklıydı, ama kabul etmemi kolaylaştırmıyordu. Hayatımın büyük bir kısmını zorluklara tek başıma göğüs gererek geçirmiştım. New 2'ya geldikten sonra bu değişmişti. Artık yanımda Sebastian ve Michel vardı. Henri, Crank, Dub ve Violet da. Öte yandan, Athena'yla aramdaki mesele yüzünden onların başına bir şey gelirse çok daha fazla üzüleceğim ve acı çekeceğim anlamına da geliyordu. Ve bununla başa çıkabileceğimden emin değildim.

Yine de, sonuçta yardıma ihtiyacım vardı. Sebastian New 2'da güvenimi kazanmış birkaç kişiden biriydi. Ve Novem'in varislerinden biri olarak diğerlerinin erişemeyeceği şeylere erişimi vardı.

"Üçüncü kat büyük ölçüde okul yönetimine ait," dedi Sebastian bir masanın yanına yaklaşırken.

Bir kadın başını kaldırdı. Sokak kıyafetlerini süzerek "Döndün demek, Bastian!" dedi. "Baban geleceğinizi söylemişti. Arka tarafa geçin."

İki tarafında odaların dizili olduğu uzun koridorda yürürken Sebastian'a "Kütüphaneyi biliyor mu?" diye fısıldadım.

"Hayır. Novem'in başındaki kişiler ve onların seviyesinde olanlar dışında kimse bilmiyor. Özel çalışma odasını kullanacağımı sanıyor. Göreceksin." Köşeyi döndük ve koridorun sonundaki bir dizi çift kanatlı devasa kapıdan geçtik.

Sebastian bir kartı kapının yanındaki duvara sabitlenmiş güvenlik tarayıcısından geçirdi. Kilit açıldı. "Burası çalışma odasına çıkıyor. Kartsız girmek mümkün değil ve sadece dokuz kart var. Bu, babamın kartı."

Çift kanatlı kapının bir kanadını açtı ve geri adım atarak benim girmemi bekledi. Bir oda ya da en azından başka bir koridora çıkacağımızı düşünüyordum, ama karşımda gömme dolap genişliğinde bir alan ve bir başka kapı bulmuştum.

“Kapı demirden. Kan büyüğü yapılmış ve dokuz defa kilitlenmiştir. Kilitler haftada bir değişir. Dokuz kilidin dokuzunu da açabilmek için şifreyi bilmen ve kan bağının olması gerekir. Kütüphanenin içinde de ayrıca bir güvenlik sistemi var.”

“Şifreyi sen biliyor musun?”

“Babam bu sabah söyledi.” Sebastian cebinden çengelli iğne çıkarıp parmağını deldi, sonra elini ince işçilik eseri oymalarla süslenmiş kapının üzerine koydu. Kapının üzerinde binlerce küçük sembol ve çizgi, helezon ve motif vardı. Parmağının altında hafif, mavi bir ışık belirdi ve Sebastian elini motiflerden birinin üstünde gezdirdi.

Dokuz motifin üstünden geçti. İş bittikten sonra bütün motifler mavi bir ışıkla parıldıyordu. Denesem bile hayatta aynısını tekrar edemeyeceğim bir labirent çıkmıştı ortaya. Ardından kapının kenarlarında bir ışık belirdi, mavi renk beyaza dönünce bir fısıltı eşliğinde kapının kilidi açıldı. Sebastian bana döndü. “Asıl sır içeride.”

Ağır kapıyı iterek açtı. Tüylerimi diken diken eden bir gıcır-tı sesiyle açıldıktan sonra, geniş bir çalışma odasına adımımı attım. Zengin bir kütüphane deyince akla ne geliyorsa burada görmek mümkündü – koyu renk lambriler, büyük bir taş şömine, İran halısı, deri koltuklar, çalışma masaları ve sıralar, odayı tavana dek çepeçevre saran raflara dizili kitaplar. Tavan o kadar yüksekti ki, istediğiniz kitabı alabilmeniz için raylar üzerinde iterek hareket ettirilebilen bir merdiven konmuştu.

“Şimdi nereden başlama–” Kaşlarımı çattım. “Bir dakika. Senin içeri girmenin yasak olduğunu sanıyordum. Burası kü-

tüphane değil, değil mi?”

Topuklarının üzerinde geriye salınarak gülümsedi. “Hayır.” Onu takip ederek geniş odanın bir köşesine gittim. Durduk. Raflar. Bir bitki. Devasa bir vazo. Nereye baktığınızı anlayamıyordum... Rafın üzerinde bir şey mi vardı?

Biraz daha yaklaştım.

Sebastian iki metre yüksekliğindeki vazoya bakıyordu. O kadar büyük bir vazoydu ki, tırmanıp içine rahatça kıvrılabilirdim. Vazonun iki yanında üzerinde siyah benekler olan kulplar vardı. Ağzı benim omuzlarımdan daha genişti. İnce boynundan sonra gövdesi ortada tombullaşıp sonra daralıyor, taban kısmında yeniden genişliyordu.

İnanılmaz eski görünüyordu, kilden olduğunu tahmin ediyordum. Gövdesinin etrafına çizgiler, semboller ve figürler işlenmişti.

En çok dikkat çeken, ön tarafta, boyun kısmından kaidenin hemen üzerine dek uzanan çatlaktı. Çatlağın orta bölümü derin ve koyu renkli olduğundan vazonun aslında ne kadar kalın olduğu anlaşıyordu.

“Peki,” dedim, görünüşe bakılırsa bir şeyleri kaçırıyordum. “Neye bakıyoruz?”

“Anesidora’nın Küpü. Pandora’nın Kutusu olarak da bilinir.”

Ona şüpheli bir bakış fırlatarak gözlerimi kırptım. “Ne?” Sinirden bir kahkaha attım. O da benimle gülmüyordu –pek iyi bir işaret sayılmazdı. Gözlerimi ondan küpe çevirdim. İfadesi hala ciddiydi. “Seni bozmayı hiç istemem ama bu bir kutu değil.”

“Hiçbir zaman değildi. Gerzeğin teki Yunancadan Latinceye çevirirken küp yerine kutu kelimesini kullandığı için dillere kutu olarak yerleşti.”

“Bunun kütüphaneye ne ilgisi var anlamadım.”

“Kütüphane bu, Ari. Bu küpün içi... Dur, sana göstereyim.”

Elime uzandı, ama bir adım geri kaçtım. Benimle dalga geçiyordu galiba. Başka ne açıklaması olabilirdi ki? Yanılıyor muyum? Birden ihtiyatlı davranma ihtiyacı hissettim.

“Bak, sana deli saçması gibi geldiğinin farkındayım, ama... bu küp ilk *doué*’lerden birine verilmişti. Veren tanrının adını kimse bilmiyor. Novem ailelerinin atalarının önemli ve kutsal saydığı her şeyi bir kütüphane halinde sonraki nesillere aktarmak üzere sakladığı, tanrıların ulaşamadığı bir yer. Eski zamanlara ait objeler, tabletler, kitaplar, parşömen tomarları, hepsi burada saklanıyor. Bütün tarihimiz bu küpün içinde gizli. Zarar verilmesi imkansız ve içine sakladığın her şeyi korur.”

Tabii, tabii. “Pandora’nın Kutusu’nun açılmaması gerektiğini sanıyordum.”

Omuzlarını silkti. “Onu bilmiyorum. Muhtemelen sadece bir efsane o.”

Tek kaşımı kaldırdım. Bezgin bir ses tonuyla “Yok ya. Sadece bir *efsaneymiş*,” deyip elimi salladım. “Büyücü vampirin gorgona söylediği şeye bak.”

Ağır bir gülümseyiş dudaklarını araladı. “Ne demek istediğini anlıyorum.”

Kendimi tutamayıp gülümsedim ve başımı sallayıp dev küpe tekrar bakabilmek için arkamı döndüm. “Ee, şimdi ne yapıyoruz? Gizli kodu tuşlayacağız, sonra da açılacak mı? Yoksa sadece kapağını mı kaldıracağım?” İçine ancak birkaç düzine kitap ve parşömen tomarı sığardı, tek yapmam gereken küpü açmak ve bulduklarımın bildiğim bir dilde yazılmış olduğunu umut etmekti.

“Hayır, çatlağı açarak içine girmen gerekiyor.” Gözlerimi kırıştırdığımı görünce açıkladı. “Pandora asla ‘kutusunu’ açmadı. Küp çatladı. İstersen, içeri girdiğinde bunların hepsini

okuyabilirsin. Her şey orada. Bilmek isteyeceğinden çok daha fazlası...”

“Sen gelmiyor musun?”

Başını salladı. “Gelemem. Babamın yerini almadığım sürece içeri girmeme izin yok. Varislerin hepsi için aynı durum geçerli.”

“Ama baban eskiden seni içeri sokmuyor muydu?”

“Küçükken evet, ama o zaman Novem’in kurallarını hiçe sayıyordun o yüzden her şeyi baştan almalıyım.”

“Peki neyi arayacağımı ve Athena’yla ilgili nereden bilgi bulabileceğimi nasıl bileceğim? Novem’in Dewey ondalık sistemini kullandığını sanmıyorum.”

“Çok komik. Hayır, Koruyucu sana yardım edecek. Kuralları sana o anlatacak. Kurallara mutlaka uy.”

“Bilesin diye söylüyorum –yani, buranın New 2 olduğunu biliyorum, durmadan tuhaf bir şeyler oluyor falan, ama bu... sınırlarımı artık fazla zorluyor.”

Güldü. “Babam beni buraya getirdiğinde resmen ödüm patlamıştı.”

“Çocukken bile benden daha cesur olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun?”

“Hayır, hiç merak etme. Kurallara uyduğun sürece içeride tehlikeli hiçbir şey yok. İstedigin zaman dışarı çıkabilirsin.”

Rahat bir nefes aldım ve ürperticiliğini düşünmeyi bir kenara bırakıp küpe yaklaştım. O kadar tuhaftı ki... yani küpün içine girmem gerekiyordu! Omuzlarımı dik tuttum. Bunu yapabiliyordum. Ne kadar zor olabilirdi ki? Sebastian daha çocukken babasıyla birlikte girmişti. Violet’ı ya da babamı aramaktan bir vazoun üstündeki çatlak nedeniyle mi vazgeçecektim?

Başparmaklarımı küpün yüzeyine uzattım ve parmaklarımı soğuk, tırtıklı çatlakdan içeri kaydurdım.

Dokuz

Ve bir kez daha Ari tavşan deliğinden aşağı düşer... diye düşündüm çömleğin kenarları açılıp içinden göz göz süzülen kör edici parlak ışık parmaklarımı, ellerimi ve kollarımı elektrikli kıvılcımlar gibi içine alırken.

Küpün keskin kenarları şekil değiştirerek geriye doğru açılmaya başladı. Eğilip karanlıkla çevrili parlak ışığın içine girerken kalbim yerinden çıkacakmış gibi gümbürdüyordu.

İçeri girerken çatlaktan ellerimi çektim ve küpün içine adımımı attığımda doğrularak dik durabildim. Üzerimde uğuldamakta olan enerji, ışıkla beraber solmaya başlamıştı bile. Önümde dans eden beyaz benekler belirdi. Kıpırdamadım, öne doğru tek bir adım bile atmadım.

Tatlı bir meltemde uçuşan bir yaprağı andırırçasına kulağıma bir müzik çalındı. İtalyan operası cızırdayıp atlayarak çalan plak sesine karışıyordu, uzaktan yankılanarak gelen tenekemsi ses hunili bir hoparlörden çıkıyor gibiydi. Gözümün önündeki beyaz benekler yok olmaya başladı ve turuncu mum ışığıyla aydınlanmış uçsuz bucaksız bir oda ortaya çıktı. Odadaki du-

varlar ve köşeler karanlığın içinde kaybolmuş haldeydi. Görünürde hiçbir sınır; odanın boyutlarını belirlemenin hiçbir yolu yoktu. Sanki uzay boşluğunun karanlığı içinde bir kütüphane adasıydım.

Birkaç metre önümde mermer bir banko uzanıyordu, arkasında uzun masalar, sandalyeler ve çalışma lambaları bulunan geniş bir alan vardı. Onun arkasında dizi dizi uzun yüksek kitaplıklar ve aralarında ucu karanlığın içinde kaybolan dar koridorlar vardı. Hayal bile edemeyeceğim kadar engin bir yerdi ve yardım olmaksızın burada hiçbir şey bulamayacağım farkındaydım.

Yutkunarak kendime burada oluş nedenimi hatırlattım ve bankoya yaklaştım. Omzumun üzerinden geriye bakarak karanlığın içinde hafiften parıldayan çatlağa göz gezdirdim. Ya benim boyutum küçülmüştü ya da çatlak küpün önünde görünenin iki katı büyülmüştü. Birden beni bir titreme aldı. İnsanın ne kadar küçük ve önemsiz olduğunu, kaybolmasının işten bile olmadığını anladığı anda saran o titremeye benziyordu. Burası sadece küpün içi değildi, başka bir boyuta geçmiştim.

Mermer bankoya biraz daha yaklaştım. İki ucu da o kadar uzağa gidiyordu ki, kütüphaneyi saran karanlık mekanın içinde gözden kayboluyordu. Pürüzsüz ve beyaz mermer tam göğüs hizamın aşağısına denk geliyordu. Ellerimi iki yanımdan ayırmam da, soğuk olduğundan emindim.

“İnceleme konusu?”

Bunu işitince havaya zıplayıp etrafımda döndüm. Bir erkek sesiydi. Tanrım! Göğsümü tutarak kalbimin hala yerinde ve hala çarpmakta olup olmadığını kontrol ettim, çünkü bir anda neye uğradığımı şaşırmıştım.

Bankonun ardında, sağ tarafta biri duruyordu. Ve bu bir insan değildi.

Ne bekliyordum bilmiyorum, ama karşımda bu... şeyi bula-
cağımı hiç tahmin etmemiştim. Dayanamayıp “Sen de nesen?”
diye sordum.

Bronz göz kapakları, iris yerine beyaz taşın üzerine kakıl-
mış kahverengi tekerlerin üzerinde kapanıp açıldı. “Otomaton.
Koruyucu. İnceleme konusu, lütfen.”

Dış kısmını kaplayan “cildi”, hareket etmesine olanak ta-
nıyan küçük bronz plakalardan oluşuyordu. Üzerine Yunan
tarzı bir toga sarınmıştı, fakat giysisi kumaş yerine metalden
yapılmış olduğu için çok tuhaf görünüyordu. Ancak anatomik
yapısı göz önünde bulundurulduğunda giysisinin böyle olması
da gayet mantıklı geldi. İçinde bir dizi çark işliyor olmalıydı
ve muhtemelen bir de güç kaynağı vardı. Belli ki konuşmasına
izin veren bir mekanizmaya sahipti. Bunu her kim yaptıysa ya
bir dâhiydi ya da büyücü. Belki de ikisi birden.

“İnceleme konusu, lütfen.”

Boğazımı temizledim. Bir yandan normale dönmeye çalışır-
ken, “Ehem, ta-tabii, ta-tamam...” diye kekeledim. “Athena’yla
tapınağıyla, silahlarıyla, zayıf yönleriyle ilgili elinizdeki bütün
bilgilere ulaşmak istiyordum. Athena ile diğer tanrılar arasın-
daki savaşlarla ilgili her şeye. Ha, bir de lanetlerle ilgili bilgi
istiyorum, tanrıların lanetleri ve bu lanetlerin üstesinden gel-
meyi başarmış insanlara ilişkin hikayeler ya da efsaneler varsa
iyi olur.”

Koruyucu, bankonun yan tarafına doğru birkaç adım attı
ve o ana dek hiç fark etmediğim bir kapıyı açtı. Geri çekilip
çalışma alanına girmem için yol verdi. Koruyucu beni korkut-
maktan çok şaşırtmıştı ve kendimi tehlikede hissetmiyordum
—eğer hissetseydim çatlaktan gerisin geri dışarı çıkmak için
yolu çoktan yaralamış olurdum.

Çalışma alanının bir ucunda müziğin kaynağını keşfettim:

Eski bir pikap ve tepesinde hunili bir hoparlör vardı. Şarkının sesi giderek yükselerek daha etkileyici bir hale geldi ve doruk noktasına ulaştı, ardından dalga dalga yayılan güzel notalar beni şaşkınlığa uğratacak denli yoğun duygular uyandırıyordu.

“Bu şarkı ne?” Merakıma engel olamamıştım.

“‘Nessun Dorma.’ Sizin dilinizde, ‘Kimse Uyumayacak’ anlamına geliyor. Giacomo Puccini’nin bestelediği *Turandot* operasının son perdesinden bir aria,” diye cevap verdi tekdüze bir sesle. Konuşan bir ansiklopediydi. “İsmi bilinmeyen prens, yani Calaf, soğuk Turandot prensesine ithafen söyler. Prenses onunla evlenme fikrine ters tepki verir. Calaf, prenses eğer ismini şafak sökmeden tahmin edebilirse kendisini infaz edip özgür kalabileceğini, eğer bilemezse onunla evlenmek zorunda olduğunu söyler. Prenses o gece tebaasından hiç kimsenin Calaf’ın ismini bulmadan uyumamasını emreder. Eğer ismi bulunamazsa hepsi ölmek durumunda kalacaktır.”

“Bu korkunç bir şey,” diye söylendim. Athena kadar vahşi ve adaletsiz biri gibi geliyordu kulağa. “Sonunda ne oluyor?” Plak bitmişti, şimdi dur durak bilmez monoton bir atlama ve cızırtı sesi geliyordu.

“Şafak söker. Prenses ve tebaası prensin ismini öğrenmekte başarısız olmuştur. Calaf, prensese ismini söyler fakat kendini idam etme ya da sevmeye kararını ona bırakır. Prenses, onu sevmeye karar verir.” Koruyucu bir sandalye çekti. “Lütfen otur. Ben hemen geliyorum.”

Bir masanın köşesinde durarak otomatın eski pikabın yanına gidip iğneyi kaldırışını ve operanın başlangıcına tekrar yerleştirişini seyrettim. Ardından bitmez koridorlardan birinde gözden kayboldu.

Oturmak yerine çalışma mekanındaki kitaplıklara göz attım. Raflar kitap, elyazması, parşömen tomarı ve tabletlerle do-

luydu. Bazı raflardaysa kutular, kavanozlar, biblolar, kalkan ve silahlar gibi çeşitli objeler vardı. Ağır ağır etrafı tarayarak her şeyi dikkatle inceliyordum.

İleri gittikçe ışık loşlaşıyordu, yine de neredeyse bütün medeniyet dönemlerine –en azından benim bildiğim kadarıyla– ait bir şeylerin olduğunu seçebilecek kadar vardı. Bazısı herhangi bir döneme aitmiş gibi bile görünmüyordu. Koridor, masaların ve eşyaların raflara kıyasla çok büyük olduğu bir yerde son buldu. Etrafta devasa insan, tanrı ve hayvan heykelleri, gerçek bir iki tekerlekli at arabası, muazzam bir yağlıboya tablo ve altından yapılmış bir taht göze çarpıyordu. Masaların üstü, altın, bronz ve gümüş sikkelerle dolu sandık ve gümüş tepsilerle doluydu.

En yakınımda, kalın koyu renk ahşaptan yapılmış uzun bir masa vardı. Mermerden küçük bir çanağın içinde mermerden bir bebek duruyordu. O ana dek gördüklerimle çok uyumsuz olduğunu düşündüm, ama belki de bunun nedeni çanağı iki yanından bileklerinden kesik iki mermer elin arkadan kavramış olmasıydı.

“Talep etmiş olduğun bilgi ön kısımda.”

“Aman tanrım!” Bu şey yüzünden kalp krizi geçirecektim. Koruyucu’nun metalden yapılmış bir robot olduğu düşünülecek olursa, hareket ederken hiç ses çıkarmaması çok tuhaftı. Ya da ben düşüncelere fazla dalmıştım.

“Bu heykel ne?” diye sordum.

“Bunlar Zeus’un elleri. Bu da onu öldürecek olan çocuk.”

Koruyucu arkasını döndü. Bileklerden yukarısı görünmeyen bu garip heykele son bir defa daha bakarak bronz otomatın peşine takıldım. Koridordan geriye yürürken kütüphane kurallarını tek tek sıraladı. Kurallar genel olarak şöyleydi:

Kitapları, tabletleri ve parşömen tomarlarını itinayla kullan.

Üstlerine üfleme.

Yerlerini değiştirme.

Not alma.

Sesli okuma.

Ve, her şeyden önemlisi, kesinlikle bankonun öteki tarafına geçirme.

Ön kısımdaki masalardan birinin önünde durduk. Üstünde dört sıra kitap, bir yığın parşömen ve iki kil tablet duruyordu. Olamaz.

Koruyucu, bankoya gitti ve aşağı kısmına uzanarak uzunlamasına dikdörtgen bir cam panel çıkardı. İki ucu da kıvrıktı, o nedenle masanın üstüne yerleştirildiğinde birkaç santim yüksekte duruyordu. Panelin etrafında camın üzerine kazınmış binlerce minik sembol vardı. “Bunun sayesinde gördüklerini anlayabileceksin. Okuduğun metnin üzerine özenle yerleştirdiğinde ne yazdığını camın üzerinden okuman mümkün. Hatırlatırım, not almak ya da buradan bankonun ötesine herhangi bir şey çıkarmak yok.”

Yanımdan uzaklaşırken sordum: “Ya çıkarırsam, ne olur?”

Durdu ve döndü, sahte gözleri tüylerimi ürpertmişti. “Bedelini canınla ödersin. Bu kadar basit.”

Koridorlardan birinde ilerlerken arkasından bakakalmıştım. Sanki odanın ısısı on derece düşmüştü. Hiçbir duygu belirtisi yoktu. Ne olacağı umurunda bile değildi. Koruyucu’nun yanıtı, kuralları olabilecek en iyi biçimiyle belletmişti. Ölsem onun için hiçbir şey fark etmeyecekti. Tedirginlik ya da pişmanlık diye bir şey söz konusu değildi.

Fazla oyalanmadan bir sandalye çektim ve tabletlerden biriyle başladım. Küçük bir kitap boyutundaydı ve çömleğin üzerine bastırılarak oluşturulmuş minik çizgiler ve sembollerle doluydu. Camın altına dikkatle yerleştirdim. Camın üzerinde

şekiller biçim değiştirmeye başladı –nasıl olduğunu sorgulamadığım tuhaf bir büyüydü bu.

Tiaşur adında Sümerli bir kadın ve üstüne Enlil tanrısınca konulan bir laneti kaldıran cadı hakkında bir hikaye okudum.

İlginçti, fakat cadının laneti “bozmak” dışında ne yaparak kaldırdığına dair hiçbir bilgi yoktu. Yanağımı ısırırken bu işin bu kadar kolay olup olmadığını düşündüm. Belki de lanetten kurtulmak için tek yapmam gereken, Athena’nın yıllar yıllar önce Medusa’ya sarf ettiği sözleri bozacak bir cadı bulmaktı.

Zihnim iyice yorulup daha fazla bilgi almayı reddetmeye başlayınca cam paneli bankoya geri götürdüm. Koruyucu kapıyı açtı, kara duvardaki çatlağa gidip ortasından geçtim ve Novem’in çalışma odasına girdim.

İçeri adımımı atmamla Josephine Arnaud’yla burun buruna gelmem bir oldu. Arnaud ailesinin reisi. Kandoğdu vampir ve Sebastian’ın büyük annesi. Josephine’in üstünden asalet ve Eski Dünya’nın zarafeti akıyordu. Saçının tek bir teli bile bozulmamıştı, giysilerinde en ufak bir kırıksıklık göremezdiniz. Koyu gözlerinden zeka fışkırıyordu. Birkaç yüz yıldır hayatta olsa da, genç ve güzel bir kadın görünümündeydi.

Ayrıca cadalozlukta Athena’dan geri kalır yanı yoktu.

Bir anlığına birbirimizi süzdük, sonra yaydığı zengin parfüm bulutunun içinden geçerek etrafından dolaştım. Söyleyecek bir şeyim yoktu. Babamı Athena’ya veren ve beni kendi gücünü çoğaltmak için kullanmak isteyen oydu. Beni birazcık olsun umursadığı yoktu. Ve hislerimiz karşılıklıydı.

Ağzını açıp da o kültürlü Fransız aksanıyla konuşmaya başladığında kapıya giden yolu yarılamıştım. “Aradığımı buldun mu?”

Duraksadım. Devam etmem gerektiğini biliyordum ama geri

dönüp karşısına dikildim. “Bulsaydım bile sana söylemezdim, Josephine. Bana yardım etmen mümkün değildi, değil mi?” Sadakat yemini etmem karşılığında laneti kaldırmayı teklif ettiğini hatırlamıştım.

“Üzerindeki laneti kimse kaldıramaz. Çok eski bir lanet, çok güçlü, çok karmaşık, üstelik laneti yapan bir tanrı.” Gülererek başını salladı. “Bu kadar saf olduğuna inanmak çok zor. Üç buçuk yıl sonra yetişkin bir gorgon olacaksın.” Çenesini kaldırdı. “Torunumsa hayatının dersini almış olacak.”

Sanki Sebastian’ın kişisel gelişimi onu çok ilgilendiriyordu. Tek umursadığı şey güç değil miydi?

“Sebastian’ın sana olan ilgisi sırf isyankarlıktan geliyor. Farklı olduğun için. Yasak olduğun için. Yanlış olduğunu bildiği bir şey olduğu için.” Kara gözleri üstümde dolaştı. “Şimdi güzelliğini görüyor, onun etkisi altında, hem de ardında kötülük yattığını bildiği halde. Tehlikeyle flört etmenin çok cazip bir yönü var ne de olsa.” Küpün olduğu tarafa bir bakış attı. “Pandora da aynı böyleydi, biliyor musun? Dış görünümü aldatıcıydı. Yunan vakanüvisler ondan *Kalon Kakon* diye bahse-derdi, yani *güzel şeytan*. Etrafındakileri mahvetmenin zamanı yakındır, tıpkı Pandora gibi.”

Yumruklarım simsıkı olmuştu, kan tadı gelene kadar yanagımı ısırdım. “Eğer bu söylediğin gerçekleşirse, Josephine, eğer bir canavara dönüşürsem, ilk olarak senin peşine düşeceğim ve beni durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yok.”

On

Sırtımı dönüp Josephine'den uzaklaştım. Hemen oracıkta boy-numu kırıp ben daha demir kapıya ulaşmadan beni öldürebileceğini biliyordum. Yapabilirdi, ama yapmayacaktı.

Novem, şehirde kalmam konusunda anlaşılmıştı, beni Athena'dan korumuş ve kütüphanelerine girmeme izin vermişti. Josephine'in ses çıkarmamasının tek nedeni Athena'nın peşinden gitmemin intihardan farksız olduğunu düşünmesiydi.

Her neyse. Hayatım insanları haksız çıkarmakla geçmişti. Bir kişiye daha yanıldığını göstermekten ne çıkardı ki?

Yüksek demir kapıyı iterek açtım, dört basamak inip çift kanatlı kapıları ardına dek açtım. Josephine söz konusuysa sırtımda her zaman bir hedef tahtası olacaktı. Tek soru, ne zaman saldıracığıydı.

Merdivenlerden aşağı her adım atışımda, içimde tuttuğum öfkeyi biraz daha serbest bırakıyordum. Birinci kata ulaşmadan öfkem biraz azalmış olsa da sinirlerim çok daha fazla gerilmişti, kendi kendime Josephine'e sövüyor, ona sarf etmek istediğim en kaba, en iğrenç küfürleri sayıp döküyordum. Ge-

niş çalışma salonuna girerken Josephine'in Sebastian'la ilgili yorumları beynimin içinde yankılandığından, üstümde gezen bakışları görmezden geliyordum.

Josephine'in oynadığı oyunu biliyordum. Zekice düşünülmüş sözcükleri, tek başıma kaldığım ya da kendimi güvende hissetmediğim sakın anlarda moralimi bozmak ve canımı acıtmak üzere sarf etmişti. Ne yapmaya çalıştığını açıkça görüyor olsam da, haklı olabileceğini düşünmek en kötüsüydü. Eğer laneti tersine döndürmenin bir yolunu bulamazsam, her şey tıpkı onun söylediği gibi olabilirdi. Bir gorgona dönüşürdüm ve Sebastian'ı bir daha göremeyebilirdim.

Sessiz bir masa buldum, sırt çantamı üstüne attım, defterimi çıkarıp en yakın masada oturmakta olan bir grup çocuğa omzumun üstünden bir bakış fırlattım. Hemen kafalarını çevirdiler.

Sanki bir tür ucube şovuymuşum gibi gözlerini dikmişlerdi. *Her neyse. Sen onları umursama, işine bak. Hiçbir önemleri yok.*

Oturdum, derin bir nefes alarak kendimi rahatlattım ve ardından kütüphanede okuduklarımla ilgili hatırlayabildiğim her şeyi deftere yazdım. Birkaç cümle yazdıktan sonra kendi işime konsantre olmuş ve Josephine de, bütün okulun beni süzmek için fırsat kolluyormuş gibi görünmesi de aklımdan uçup gitmişti.

Karşımdaki sandalyenin birden gıcırdamasıyla başımı kaldırdım, kalemim sayfanın kenarına kaymıştı. Sandalyeye çocuğun teki oturdu.

"Vay, karşımdaki Ay Kraliçesi mi yoksa?"

Arnaud balosundan anılar ben daha ne olduğunu bile anlayamadan gözlerimin önüne üşüştü. Dans pistinin etrafında güzel gece elbiseleri ve maskeler denizinin ortasında döndükçe dönmüştük. Parıltılı bir rüya gibi...

Kandoğdu vampir ve Novem'in varislerinden Gabriel Baptiste, sandalyenin üstünde kollarını göğsünde kavuşturmuş, bir ileri bir geri yaylanarak, dudaklarında oyunbaz bir gülücükle bana bakıyordu.

Yanaklarıma ateş bastı. Baloda gece boyu Gabriel'in kollarında dans etmiştim. Onunla flört etmiş ve neredeyse onun, yani maskeli bir yabancıнын boynumu öpmesine izin vermiştim –ve eğer Sebastian ortaya çıkmısaydı çok daha fazlası mümkündü.

Önce Josephine şimdi de Gabriel. Boktan şansına kahredecek kafamı salladım.

"Babam Presby'ye geleceğini söylemişti de inanmamıştım. Ama" –gülümsedi– "işte buradasın."

Gözlerimi devirdim.

"Herkes senden bahsediyor. Dedikodu çabuk yayılır, biliyorsun. Gorgon. Tanrı-öldüren. Ucube. Athena'dan bizi kurtaracakmışsın, bizi ondan koruyacakmışsın, doğru mu?"

Alaylı sözlerinden sinirli olduğu anlaşılıyordu, sanki erkek Kandoğdu egosu Novem'i, daha da fenası onu, *benim* kurtaracak olmam fikrine katlanamıyordu. Sebastian haklıydı. Kandoğduların müthiş bir egosu vardı.

İki çocuk daha damlayıp yanına oturdu, sandalyesinin arkasında da okul kitaplarını göğsünde kavuşturduğu kollarının arasında tutan bir kız dikilmeye başladı. Kalemimi bırakıp defterimi kapatarak yavaşça arkama yaslandım. Onları yıllar önce mükemmelleştirdiğim o sıkılganlık belirtisi taşıyan umursamaz bakışla süzdüm.

Neredeyse gülümsememi tutamayacaktım. Beni korkutabileceklerini sandılarsa... Amatörler. *Psikopat savaş tanrıçasıyla yüz yüze gelin de görelim.*

"Athena'dan intikam alacakmışsın diyorlar," dedi kız. "Kü-

tüphaneye girmene izin verilmiş diyorlar.”

Bunu kimsenin bilmemesi gerekiyordu. “Sen de kimsin?”

“Anne Hawthorne, Annem Hawthorne ailesinin reisi. Ben de onun yerini alacağım.”

Demek bir cadı. Hawthorne’lar, Cromley’ler ve Lamarliere’ler Novem’in üç cadı ailesiydi. Okula gitmeme ve kütüphaneye giriş hakkım olmasına karar verilen Dokuzlar Konseyi toplantısında Anne’in annesi Rowen da vardı. Madem herkes haberdardı, neden oraya gizli kütüphane adını vermişlerdi anlamadım.

“Hepimiz Novem varisleriyiz,” dedi Gabriel. “O yüzden ailemizde başka kimselerin bilmediği şeylerden haberimiz var. Yakında yönetimi biz devralacağız.”

Bunu söyleme biçimi... Sanki bir tehdit savuruyor gibiydi, sanki ben bir gün çözmek zorunda kalacakları bir sorunmuşum gibi konuşuyordu. Gabriel Gerzek Baptiste şimdiden Novem’in başıymış gibi davranmaya başlamıştı.

Defterimi sırt çantama tıktırdım. “Bak Gabriel, bir şey söylemeye çalışıyorsan açık konuş.”

Çok uzunmuş gibi gelen bir an boyunca gözlerini bana dikti. “Athena’ya giden yolu kitaplarda bulamazsın.”

Ona bir Eee? bakışı fırlattım.

“Hadi Gabriel, gidelim,” dedi Anne, etrafına bakınırken bir anda beti benzi attı. Sebastian salona girmişti.

Gabriel onu duymazdan geldi. “Nereye bakman gerektiğini biliyorum.”

“Nereye?”

“Harabelere.”

“Harabelere girmenin yasak olduğunu zannediordum,” dedim, Sebastian’ın bizi gördüğünü ve keyfinin yerinde olduğunu fark ederek. Ortamdaki gerilim hissedilir hale gelmişti.

Gabriel bize doğru gelmekte olan Sebastian’a baktı, sonra

yeniden bana döndü, yüzünde şakacı bir ifade vardı. Bu çocuğun bana bu kadar yaklaşmasına nasıl olmuştu da izin vermiştim, inanamıyordum. “Kuralları Novem koyar. Biz bozarız. İşler böyle yürümez mi? Arkadaşlarımla birlikte oraya gidip... oynarız.” Avlanmaya gidiyorlardı. Bunu kastettiği gayet açıktı ve öyle olmasını istemişti. “Bazen Athena’nın mide bulandırıcı yaratıklarıyla karşılaşıyoruz. Belki sen de görmek istersin, birini yakalamak fena fikir olmayabilir. Sadece sesli düşünüyorum.”

“Niye bana bunu anlatıyorsun?” İyi yürekli olduğu için söylemiyordu; Gabriel’in benim eski şehir merkezindeki harabelere gidip bir daha geri dönmemem fikrinden çok hoşlandığını biliyordum.

“Biz senin sırtını kaşırsak, günü geldiğinde belki sen de bizimkini kaşırsın.” Duraksadı. “Cuma günkü Mardi Gras partimize gelmelisin.” Sandalyesini öne düşürüp ayağa kalktı.

Sebastian yolunu tıkamıştı. Aralarındaki gerilim çatırdamaya başlamışken ağır ağır ayağa kalktım.

Nihayet Sebastian, Gabriel’in yanından geçip bana doğru gelmeye başladı.

Gabriel çetesiyle uzaklaşırken, Anne omzunun üzerinden bir bakış fırlattı. Sebastian’dan hoşlandığı gün gibi aşıkardı. Zil çalınca öğrencilerin hepsi kitaplarını çantalarına doldurup dışarı çıktı.

Sebastian çantasını masanın üstüne bıraktı. “Ne istiyormuş?”

“Athena’yı bulmak için harabelere gitmemi söyledi.”

“Tam onun söyleyeceği bir şey.” Sebastian uzun bir an suskun kaldı. “Buradan çıkıp Gabonna’nın yerinde öğle yemeği yemeye ne dersin?”

“Harika olur.”

Eşyayı toplayıp Gabriel’e olan hiddetimi üstümden hala

atamamış halde Presby'den çıktım. Josephine'den ve tanıştığım diğer Novem üyelerinin bir kısmından hiçbir farkı yoktu. Dokuzuyla da karşı karşıya gelmiş ve çoğunun entrika, iktidar ve politika içinde yaşadığı ve onlarsız yapamadığı sonucuna varmıştım. Michel bile bir yere kadar aynı oyunu oynuyordu. Sanırım Josephine gibi hoşunuza gitmeyen kişilerle baş etmenin tek yolu buydu.

Josephine anneme iktidar ve politika oyunları nedeniyle "yardım" etmiş, beni de aynı nedenlerle kullanmaya yeltenmişti. Lanetim onun faydalanabileceği bir araçtı. Athena için de. Ve Novem'deki çoğu insan için. Nedeni farklı olsaydı belki de bu durum koltuklarımı kabartırdı.

Sebastian'la Gabonna'nın yerine yürüdük. Burası St. Ann Sokağı üzerinde bir restoran ve caz kulübüydü. Vudu papazı Jean Solomon'a gittikten sonra beni felaket bir migren ağrısı tuttuğunda götürdüğü yerd.

Kollarında uyandığım yer. Beni öptüğü yer.

Kapı, bir metre yüksekliğinde, saksafon çalan bir timsah heykelinin yanındaydı. İçeri girip, köşe masalardan birine oturup kenara kaykılan Sebastian'ı takip ettim. Sandviç ve içeceklerimizi sipariş ettikten sonra, "Gabriel'i dinleme" dedi.

Piyanist yanımdan yürürken Sebastian'a başıyla selam verdi ve oturağına geçti. Restoranın içini ağır, tatlı bir melodi kapladı.

"Zaten öyle bir niyetim yok," diye cevap verdim. "Ama bu raya gelirken bu konuyu düşündüm. Belki söylediklerinde bir doğruluk payı vardır." Sırt çantama uzanıp defterimi çıkardım. "Tanrıların tapınak ve saraylarını yapmak için kendilerine ait yerler yarattıklarını öğrendim. Başka bir boyut gibi. Kendiliğinden bir güvenlik sistemi. Tanrıların kendileri için yarattıkları alana izin vermedikleri sürece öteki tanrılar giremiyor. Ne-

den olduğunu göremedim, ama insanlar girebiliyor. Geçmişte insanların tesadüfen geçtikleri bir kapıdan bambaşka alemlere geçtiklerine ya da tanrılar ülkesini bulmak için yola çıkanların buraları keşfettiğine dair hikayeler okudum.”

Garsonumuz Pam geldi ve masaya içeceklerimizi bıraktı.

“Sebastian,” dedim, ona biraz yaklaşarak. İçimi Violet’ı ve babamı gerçekten bulma şansımız varmış gibi bir his kaplamıştı. “Tek yapmamız gereken o kapıyı bulmak. Harabelerin içinde olduğundan eminim. Gizlenebilecek en iyi yer orası. Hem avcılar hem de yaratıkların rahatça girip çıkabileceği bir yer, yanılıyor muyum?”

Sebastian bir süre düşündü. “Bunca yıldır olan biteni takip etmesi için çok iyi bir yol. Yıkıntıların arasında kimse farkına bile varmaz.”

Asıl soru, Athena’nın neden New 2’yla bu kadar ilgili olduğuydu. Sırf benim, annemin ve babamın yüzünden mi? Yoksa başka nedenler de mi vardı?

“Athena’nın, kendi tanrılar grubu olan Olimposlular içindeki çoğu tanrıyı öldürebildiğini de öğrendim, çünkü ona güveniyorlardı ve bir aileydiler. Onları öldürmek Athena için çok kolaydı, çünkü Zeus’u devre dışı bırakıp kendisini diğer tanrılardan koruyan kalkanı Aegis’e el koymuştu. Bu kalkan sayesinde yok edilmesi imkansızdı. Görünüşe bakılırsa, savaştan sonra çeşitli ailelerden sadece birkaç tanrı sağ kalmış...”

“Ama nedeni yok mu? Her şeyden önce, neden dengi olan tanrıları öldürmeye başladı ki?”

Başımı salladım. “Hiçbir şeye rastlamadım. Belki nedeni delirmiştir. Binlerce yılın üzerine kafayı kırmış olması muhtemel.”

Sandviçlerimiz geldi, düşüncelere dalarak konuşmadan yedik. Düşündükçe geçidin yıkıntıların arasında bir yerlerde ol-

duğuna daha çok ikna oluyordum.

"Bizim avcı olmamız gerek," dedim.

"Ne? Adamlarından birini yakalamaktan mı söz ediyorsun?"

İççeğimden bir yudum alıp lokmamı yuttum. "Evet, sonra da onu konuşturup buraya nasıl geldiğini ve Athena'nın mahkumlarını nerede tuttuğunu anlattıralım."

"Bana hatırlat da bir gün ters tarafına denk gelmeyeyim. Ciddi değilsin herhalde, değil mi?"

Ciddi miydim? Başka bir canlıya işkence ederek ondan bilgi koparacak türden biri miydim? İnleyerek ellerimi masanın üstünde kaydardım ve başımı ellerimin üstüne bırakırken "Bilmiyorum," diye homurdandım. Böyle biri olmak istemiyordum, ama Violet'ın ve babamın başına gelenleri düşündükçe her şeyi yapabilecekmiş gibi hissediyordum.

Sebastian'ın eli sırtıma dokundu. Kolunu omuzlarımla üstünden sarıp beni kendine yaklaştırırken başımı kaldırdım. "Gel müzik dinleyelim. Kafanı biraz rahatlatmaya bak. Sana hiç zararı olmaz, biliyorsun değil mi?"

"Biliyorum." Müzik çalarken başımı ona yasladım.

Presby'ye dönüp günü sonlandırmadan önce Gabonna'nın yerinde yaklaşık bir saat geçirdik. Bran benim için yine acımasız bir antrenman hazırlamıştı, fakat bu defa "güç çekimi"nde daha hızlıydım ve bana ciddi ciddi iltifat etti –mucizeden bile öte bir şeydi bu. Doğru yolda olduğumu biliyordum; gücümü ne kadar çok kullanırsam o kadar rahat kullanmaya başlayacaktım. *Rahat* hissetmek şimdilik benim için çok uzak olsa da. Bran benden o kadar memnun kalmıştı ki, ailesinin her yıl düzenlediği geleneksel Mardi Gras partisi Ramsey Siyahı ve Altın Maske'ye davet etti. Davetini geri çevirdiğime şaşırılmamıştı. Kalabalığa girmek, konuşup gülmek zorunda olmak, hanım

hanımcık davranmak benim için gereğinden fazla yorucuydu.

Okuldan sonra Sebastian'la birlikte meydana gidip insanları seyrederek ve ardından civardaki kafelerden birinde akşam yemeği yiyerek sakin bir gün geçirdik. Şehre karanlık çöktüğünde tramvaya binip evin yolunu tutmadan önce nehir kıyısına gidip yürümeye karar verdik.

Geceleyin nehir kıyısı müthişti. Sokak lambaları yanıyor, çiftler dolaşıyor, kumarbazlar yeni restore edilen Harrah's kumarhanesine girip çıkıyordu. Kahkaha ve sohbet sesleri sokak müzisyenlerinin çaldığı trompet ve saksafon seslerine karışıyordu. Sokak satıcıları nehrin kıyısındaki kaldırımın üzerinde sıralanmış, çiçek, süs eşyası, maske ve incik boncuk satıyordu. Derin bir nefes alıp Mississippi Nehri'nden buharlaşan soğuk havayı ve ötesindeki Meksika Körfezi'nden bize ulaşan tuzlu yosun kokusunu içime çektim.

"Partiye gitmek istemediğinden emin misin?" diye sordu Sebastian omzuyla beni dürterek.

"Eminim. Bahçeli Evler'e dönüp yatmayı tercih ederim."

"Aynen, ama yine de görmen lazım. Siyah ve Altın'ın birlikteliği göze çok hoş geliyor, değil mi?" Başıyla öne doğru işaret etti.

Kreol Kraliçesi gemisi kıyıya yanaşmıştı. Yandan çarklı gemiyi gözden kaçırmamız olanaksızdı; küpeştesinin üzerine tutturulan ışıklar suyun üzerinden yansıyor, gemiyi sanki altın renkli payetler üzerinde duruyormuş gibi gösteriyordu.

İçi tıklım tıklım insan doluydu. Mardi Gras kutlamaya gelenler siyah ve altın rengi elbiseler kuşanmıştı.

Kostümlü misafirlerden bir kısmı geminin ön tarafındaki kıyıda gruplar halinde bir araya gelmiş, sohbet edip gülüyor, geminin kış bölümünden gelen canlı caz müziği eşliğinde şampanya kadehlerini tokuşturuyordu. Turistler fotoğraf çekerek

partiyi seyrediyordu; siyah ve altın rengi kostümler büyük ilgi görüyor ve seyirci topluyordu.

Muhteşem maskelerin oval deliklerinden bakan gözler akıma Violet'ı getirdi, burayı görse ne kadar hoşuna giderdi. Erkeklerin taktığı alından burnun ucuna kadar inen sade, pürüzsüz, dümdüz altın rengi maskeler beni en çok korkutanlardı. Bu maskeyi takmış biri bana baktığında... sanki Eski Dünya yırtıcılarından biri gözlerini bana dikmiş gibi hissediyordum. Başlarını sessiz kuklalar gibi döndürüyorlardı, zaman içinde bir anlığına askıya alınmış gibi, gözleri kara kara ve gizemli bir biçimde parlıyordu.

Acayip maskelere karşın, manzara çok hoştu. Işıl ışıl ve asalet fişkıran hoş bir rüyanın içindeydim sanki.

Kalabalıktan uzak, karanlık bir köşede bir bank bulduk. Gemiye görebilecek şekilde oturdum, muhteşem görüntüsüne bayılmıştım çünkü. "İstersen sen git. Partiye yani. Benim yüzümden mahrum kalma," dedim omzumun üstünden. "Muhtemelen Michel de oradadır, değil mi?"

"Muhtemelen." Kolunu bankın arkasına uzattı, kendimi ona yaslanırken buldum. Başını aşağı eğdi, konuşurken nefesini boynumda hissedebiliyordum. "Halimden gayet memnunum. Tam olmak istediğim yerdeyim."

Yüzümdeki aptal gülümsemeyi göremediği için çok memnundum.

On Bir

Bir kez daha Novem'in tuhaf gizli kütüphanesinde yerimi aldım. Külüstür pikap bir başka heyecan uyandırıcı şarkı çalıyordu. "Şimdi ne dinliyoruz?" diye sordum Koruyucu'ya, okunacak yeni bir yığını getirip önüme koyarken.

"Vivaldi. Dört Mevsim. Şu an kış konçertosu çalıyor. Bunları bitirdin mi?"

"Evet, teşekkürler."

Koruyucu iki parşömen tomarını ve üst üste yığılı birkaç kil tabletini önümden topladı. Koridorda ilerlerken ardından baktım, başını ve boynunu kaplayan minik bronz plakaların üzerinden ışık yansıyor.

O gün dersler bittikten sonra Jackson Meydanı'ndan Café Du Monde'a gidip benye yemiş, sonra Presby'ye dönüp Michel'le buluşmuştum. Michel araştırmama devam edebilmem için beni kütüphaneye getirmişti. Geç oluyordu, ama Bahçeli Evler'e geri gitmeden önümdeki yığını gözden geçirmek istiyordum.

Eski Mısır'da Tanrıça Sekmet'in lanetlediği bir adamı kurtaran Mısırlı bir cadıdan bahsedildiğini görmüştüm. Adam her

gece aslana dönüşüp ailesini canlı canlı yiyordu. Sabahları tekrar bir insan olarak uyanıyor ve her gece aynı kabusu yeniden yaşayan ailesi de yeniden canlanmış oluyordu.

Zavallı adamcağız *Bugün Aslında Düdü* filminin kadim ve psikopat bir versiyonuna yakalanmıştı. Parşömeni çevirici camın altından çıkarıp kenara koydum.

İkinci kez bir tanrının lanetini bozan bir cadıdan bahsedildiğini görüyordum. Demek mümkündü. Şimdi tek yapmam gereken, halen hayatta olan ve bana yardım edebilecek bir cadı bulmaktı. İşte bu kadar kolay, değil mi?

Masanın üzerindeki son parça, üstüne helezonik bir sıralamada yüzlerce resim işlenmiş teker biçiminde bir taş tabletti. Camın altına kaydırduğım anda "Athena", "tapınak" ve "kapı" kelimelerini görmemle bütün bedenimin kaskatı kesilmesi bir oldu.

Önümde duran şey, Athena'nın Baş Rahibeleri için yazdırıldığı bir çeşit el kitabıydı. Bu dünyadan çıkıp tanrıçanın Olimpos'taki tapınağına nasıl girileceği anlatılıyordu, böylece rahibeler, Athena'nın huzuruna kabul edilebilir, onun bilgisinden ve tecrübelerinden faydalanabilir ve ona armağanlar sunabilirlerdi.

Athena'nın kanı sumermerinden yapılmış küçük bir çanağın içinde saklanıyor ve bir Baş Rahibe'den diğerine aktarılıyordu. Birleştirildiğinde kapı biçiminde bir geçit meydana getiren dört sembolü oluşturmak için bu çanağa ihtiyaç vardı.

Taşın üzerini en az on kez okuyarak ezberlemeye çalıştım, sonunda uzun bir nefes vererek arkama yaslandım. Boş gözlerle önüme bakıyordum, az önce okuduklarımı yeni yeni sindiriyordum. Athena'nın alanına girmenin bir yolunu bulmuştum.

Tenimin altından yayılan soğuk dalgalar içimi ürpertiyordu.

Baş Rahibelerin yaptığı gibi kapıyı açabilmek için üç şeye

ihtiyacım vardı. Athena'nın kanı, hafızama kazıdığım semboller ve bekaret – çünkü Athena'nın bütün rahibeleri bakireydi. İhtiyacım olan üç şeyden ikisi cepteydi; şimdi Athena'nın kanını nasıl elde edebileceğime kafa yormam gerekiyordu.

Daha kütüphaneden çıkmadan hava kararmıştı. Çift kanatlı kapılardan geçer geçmez koridorda oturup taşın üzerinde gördüğüm sembollerin aynılarını defterime çizdim.

Bu işi bitirir bitirmez birinci katın merdivenlerine doğru fırladım, fakat birbirine çarpan çelik sesi duralamama neden oldu. Merakıma yenilerek sesi takip etmeye başladım. Koridoru geçip ana binanın arkasındaki avluya çıktığımda, bir sınıfın çimlerin üstünde hançerle dövüş antrenmanı yaptığını gördüm.

Demirden bir bankın yanında durup benim yaşlarımda olduğunu tahmin ettiğim on öğrenciyi seyretmeye koyuldum. İçlerinde tek bir kız vardı; koyu renk saçlıydı ve hiddetli bakışlarıyla kendini dövüşe kaptırmış haldeydi.

Bran omzunun üzerinden bana doğru baktı. Elimi sallayıp selam verdim, yanıma yaklaştı. “Katılmak ister misin? Bu çalışma senin çok işine yarar.”

“Bu ne dersi?”

“İleri Hançer Teknikleri. Genelde herkes üniversite öğrencisi. Çoğu Ramsey’lerden.”

Hepsine teker teker baktım, birbirleriyle bir şekilde akrabaydılar. İnsanın böyle kocaman bir sülalesinin olmasının nasıl bir duygu olduğunu merak ettim. “İçlerinde senin çocuğun da var mı?” diye sordum.

“Hepsi uzak akraba. Bir tek şurada gördüğün benim kızım. Kieran,” dedi övünerek. “Sınıfın en genci.”

“Beni hiç şaşırtmadı,” dedim, iltifatı dozunda bırakarak. Bran’ın egosu yeterince büyüktü zaten. “Kaç yaşında?”

“On üç. Altmış saniye içinde kelleni vücudundan ayırabilir,

üstelik bunu daha on yaşındayken becerebiliyordu.”

Güldüm. “Bunu aklımdan çıkarmayacağım. Presby’de bir yerlerde gizlenen ve kendimi sakınmam gereken başka bir dönün yok, değil mi?”

Kelime seçimimden ötürü bir kaşını kaldırdı. “Hayır, artık sadece kızım var.”

Bran suskunlaşıp dikkatini çocukların hamlelerine çevirdi. Bir an ne demek istediğini düşündüm –Presby’den mezun olup hayata atılmış başka çocukları mı vardı, yoksa, daha kötüsü, Kieran hayatta kalan tek çocuğu muydu?

“Niye buradasın, Selkirk?”

“Sadece geçiyordum. Kütüphanede okuma yapmıştım.”

“Kütüphanedeydin demek, anlıyorum. Umarım aptalca bir şey yapmadan önce iyi düşünürsün.”

Teker biçimindeki taşı düşünerek yutkundum. “Umurunda olduğunu sanmıyordum,” diye dalga geçtikten sonra ciddileştim. “Athena’nın tapınağına nasıl gidileceğini bulduğumda soluğu orada alacağım. Beni durdurmak mı isterdin?”

Uzun uzun düşündü. “Hayatta her insanın peşinde olduğu bir şey vardır. Sana engel olmazdım. Ama içeri girmenin yolunu bulacak olursan, benden bir tavsiye: Duygularımı bir kenara bırak ve burada yaptığımız çalışmalara güven. Ne demek istediğimi anlıyor musun?”

“Evet. Yüreğimle değil, beynimle düşünmem gerek.”

“Tam olarak öyle değil. Bir kahramanı gerçek bir kahraman yapan yüreğidir. Beyninle düşün, evet, ama bırak yüreğin seni güç ve azimle doldursun. Bunun dışındaki bütün teferruatı evde bırak; korkuymuş, endişeymiş hiç kafana takma. Eşleşsin!” Bran gruba seslenmişti, herkes anında çiftler çiftler ayrıldı. Avluya yeniden dolduran çelik sesleri binalardan yankılanıyordu. “Hazır değilsin,” diye devam etti. “Gücün üzerinde çok az

kontrol sahibisin. Büyü ve dövüş konularındaki bilginse yüz kızartacak düzeyde.”

“Yaa, sağ ol.”

“Ama yüreğin var. Sahip olduğun ham yetenek çok güçlü, o yüzden...”

“Dur,” dedim cansız bir ses tonuyla. “İltifat kabul edemem. Benim yerimde olsan ne yapardın?”

“Olanaksız olanaklı hale getirdim.”

Güldüm. Tabii ki öyle yapardı.

O da gülümsedi.

“Ciddi soruyorum,” diye tekrarladım.

“Elimden geleni ardıma koymazdım, Selkirk. Büyük bir fedakarlıkta bulunmak, onurlu bir davayı savunmak da güç verir. Öyle anlar vardır ki... çok kısa, olağanüstü... olanaksız olan olanaklı hale dönüşür. Bunu asla aklından çıkarma.”

Ağzım açık halde ona bakakalmışken, o da antrenman yapan çocukları izliyordu.

Bran’in bu kadar derin olduğunu kim tahmin ederdi? Sadece olağanüstü bir sporcu olmadığı belliydi ve içimden bir ses, kendi tecrübelerine dayanarak konuştuğunu söylüyordu. “Peki,” dedim nihayet. “Senin hikayeni duymak isterdim.”

Bir kahkaha attı. “Ancak hak edersen, Selkirk.”

İşte bu, çaba harcamaya değer bir şeydi.

Daha Bahçeli Evler’e varmadan yorgunluktan bitmiş haldeydim. Yediğim benyeler lezizdi leziz olmasına ama pek doymamıştım. Akşam yemeği zamanı geçmişti ve açlıktan ölüyordum. Hemen mutfağa koştum. Tezgahın üstünde kağıt havluya sarılı bir parça ekmek vardı, koca bir parça koparıp bir kaseye çocuklardan arta kalan fasulye ve pilavdan koydum. Mutfak masasında bir başıma oturup yemeye başladım.

“Selam.” Crank geçip karşıma oturdu. “Nerelerdesin?”

“Kütüphanede araştırma yapıyordum,” dedim ağzım doluyken.

“Bir şey buldun mu bari?”

“Olabilir...”

Dub gözlerini ovuşturup esneyerek içeri girerken ona “Ari kütüphanede bir şey bulmuş!” diye duyurdu. Dub bizi duymazdan gelerek buzdolabını açtı ve tekrar kapamadan önce sanki uzun uzun boşluğa bakıp masada yanıma oturdu.

Başını kaşdı. “Kanepede uyuyakalmışım. Nerede olduğunu merak ediyordum...” Uzanıp ekmeğimden bir parça kopardı.

Biraz daha almak için elini uzattığında “Yemeğimi rahat bırak,” diye uyardım onu. “Git kendine bir şeyler al.”

İç çekerek başını masanın üstüne koydu. “Yapamam. Çok tembelim.”

Henri içeri girip bir sandalye çekti. “Kütüphaneden geldim diyorsun, ha? Ne buldun bakalım?”

Bir saniye sonra da Sebastian damladı ve tezgaha yaslandı.

Omuz silkip ağzıma bir kaşık daha attım. “Bir tanrının lanetini bozmayı başaran başka bir cadıdan söz edildiğini gördüm.”

“Bu iyiye işaret, değil mi?” dedi Crank ümitli bir ifadeyle. “O halde biz de bir cadı bulup sana yardımcı olmasını isteyebiliriz.”

“Öyle cadılar hala varsa, tabii,” dedim. “Sözü edilen iki olay da çok çok eskiden olmuş. Yakın zamanla pek bir ilgisi yok yani.”

“Babama sorarım,” dedi Sebastian.

“Sağ ol.” Kaşığıma aldığı kadar fasulye doldurmakla meşguldüm. “Bir de bizim dünyamız ve Athena’nın tapınağı arasında mekik dokuyan rahibeleri anlatan bir taş buldum. Geçidi

açabilmemiz için bir yol var." Onlara bakıp cin cin gülümседim. "Athena'nın kanını ele geçirdik mi tamam."

Henri homurdandı. "Tabii. Çok basit. Dünya barışı ve Mars'ta yaşam belirtisinin keşfini de ekledik mi oldu bitti."

Ona bakıp suratımı ekşittim.

"Evet, hazır hayatta olmayacak şeylerden söz etmeye başlamışken," dedi Dub, arkasına yaslanıp ellerini başının arkasında kavuştururken, "listeye Henri'nin banyo yapması, saçlarını kestirmesi ve Bayan Morgan'ın ona aşık olmasını da ekleyelim."

Crank kıkırdadı. "Dünya barışını sağlamak daha kolay olabilir."

Sebastian'ın kendi kendine sırtıttığını gördüm ve ben de gülümsedim. Henri pancar gibi kızarıp hiddetlenerek zıpladı.

Kahkaha attım.

Henri "Git başımdan, Dub," diye tersleyip odadan fırlayarak çıktı.

"İşte sana hayatta olmayacak bir şey daha, Henri!" diye seslendi Dub, Henri'nin hiddetli ayak sesleri ahşap zemin üzerinde gümbürderken. Ön kapı açıldı ve çarparak kapandı.

Zavallı Henri. Bahçeli Evler'deki çocuklara yemek getirip okuma yazma öğrenmek isteyenlere yardım eden genç bir kadın olan Bayan Morgan'a sırlıslıkla aşık. Görünüşe bakılırsa, bu kadın tam bir melekti. Fakat bu evde, Henri için Aşil'in topuğuyla eşdeğerdi. Kimse bunu ona karşı kullandığı için kendini suçlu hissetmiyordu, çünkü Henri genellikle yapılanları hak ediyordu. Her şey karşılıklıydı. En güzeli de birbirimizle karşı kin gütmüyor oluşumuzdu. İşte böyle tuhaf bir aileydik.

Yemeğimi bitirdikten sonra diğerleriyle biraz sohbet ettim, tabaklarımı yıkadım ve yukarı çıktım.

Uyku tulumumun üstüne oturarak sembollerini incelemek için defterimi çıkardım. Bir yandan Athena'nın kanına nasıl

ulaşacağımı düşünüyordum.

Kapı yavaşça vuruldu. Başımı kaldırdığımda eşikte Sebastian'ı gördüm. "Eşlik etmemi ister misin?"

"Tabii ki."

Sırtını duvara vererek yanıma oturdu. Omuzlarımızın arasında bir-iki santim vardı. "O ne?"

"Athena'nın Baş Rahibelerinin kapıyı açmak için kullandığı semboller."

"Kanıyla yapılmıştır herhalde."

"Evet, kullanım alanı çok geniş."

Bu kadar yaklaşmışken duvara toslamaktan nefret ediyordum; insan felaket hüsrana uğruyordu. Violet'ı ve babamı kurtarmak daha ne kadar zaman alacaktı? Athena geri dönüşü olmayan bir şey yapmadan evvel ne kadar zamanları vardı acaba?

Sebastian elini elime koydu. Parmaklarımız iç içe girip ayrıldı. Ona dokunmak hoşuna gidiyordu, sıcak tenini hissetmek, bu şekilde bağ kurmak. Ona bakıp sefil bir halde gülümsedim.

"Ne?" diye sordu.

Baş parmağı elimin yanını hafif hafif okşuyordu. "Yirmi birime bastığımda ne olacağını biliyorsun. Violet ve babamın peşinden gittiğimde ne olacağını biliyorsun." İçimden bir ses bana bulaşmadan kendini beladan kurtarmasını söylememi istiyordu.

Ya anlaştığımızı ya da anladığını göstermek için başını eğdi, hangisi olduğunu tam olarak çıkaramamıştım. Kendimi Josephine'in söylediklerini ve bende aslında onu çeken şeyin ne olduğunu düşünmekten alıkoyamıyordum. İlgisini çeken ben miydim? Yoksa onun söylediği gibi meydan okuma, isyankarlık ya da tehlikeden kaynaklanan heyecan duygusu mu?

Aramızdaki sessizlik uzarken gözlerimi ellerimize diktim.

"Ari." Bu iki heceyi telaffuz ederken sesi yumuşamış ve iç-

tenleşmişti.

Ona baksam beni öpecekti. Öpmesini çok istiyordum, yine de...

Elim elini sıkıca tuttu. Oda sıcaklamıştı. Ya da belki bana sıcak basmıştı. Yutkundum ve başımı kaldırıp ona baktım. Gözlerimiz buluştu.

Çat diye kapı açılıverdi.

Arkasında Dub ve Crank ile Henri nefes nefese karşımızda duruyordu. "Novem varisleri... Saenger'da... Mardi Gras partileri." Derin bir nefes aldı. "Athena'nın savaşçılarından birini yakalamışlar."

Üstüme bir huzursuzluk çöktü. Bu yaratıklarla yüz yüze gelmişliğim vardı, anıları hala tazeydi. Fakat bu haber... Tam ihtiyacım olan şeyi bana verebilirdi. Yerimden fırlayarak silahlarımı kuşanmaya başladım.

Hançerimi bağlayıp 9 mm'lik silahımı pantolonumun beline yerleştirirken, Sebastian "Tiyatroda mı tutuyorlarmış?" diye sordu. Henri başını salladı. Sebastian kısık sesle sövdü. "Aptallar."

Montumu giydim, saçlarımı sıkıca topuz yapıp iki ahşap çubukla tutturdum. "Bu Gabriel'in bana sözünü ettiği parti mi?" Saçlarımla işim bitmiş, botlarımı giymeye koyulmuştum.

"Evet, her sene yaparlar. Bu onların kendi 'balosu.' Kural yok. Anne baba yok."

"Yıkıntıların çok tehlikeli olduğunu sanıyordum."

"Charity Hastanesi gibi Saenger de yıkıntıların hemen ortasında değil, kıyısında, ama restore edilmemiş halde."

Peşlerine düşerek odadan dışarı fırladım, adrenalin kalbimi daha hızlı pompalamaya başlamıştı. Eğer bu yaratığa ulaşabilirsek, ona kapının nerede olduğunu söyletebilirsek...

Crank, Henri ve Dub ile merdivenlerin dibinde duruyordu.

Kağıt gibi bembeyaz kesmişti, faltaşı gibi açılmış gözleri bir noktaya sabitlenmekte zorlanıyordu. Merdivenlerden inerken yavaşladım.

Crank'ın korktuğu her şey yıkıntıların içinde saklıydı. Sebastian onu orada, rengi ve yaşı Sebastian'ı andıran ağabeyinin cesedinin yanında otururken bulmuştu. Şoktaydı. Sebastian'ın ağabeyi olduğunu sanmış ve onun peşinden yıkıntıları terk edip bir daha arkasına bakmamıştı.

Asla ona yanlış hatırladığını söyleme ve gerçeği açıklama ihtiyacı duymamıştı.

Hazır olduğunda bu durumla yüzleşeceğini düşünüyordum. Fakat şimdi, yüzündeki ifadeden anlaşıldığı kadarıyla, oraya onu hiçbir güç geri götüremezdi. Crank belki ağabeyinin başına gelenleri zihninde bastırmayı başarıyordu, fakat yıkıntıların arasında onu neyin beklediğini gayet iyi biliyordu.

Montumun fermuarını çekerek merdivenin kalanından aşağı indim. "Dub, neden Crank'le birlikte burada kalmıyorsunuz? Fazla vaktimizi alacak bir şey olduğunu sanmıyorum." Ama o gitmek istiyordu. Gözlerinden okumuştum. Gitmek için dünden hazırды ve ortalığı birbirine katmak için heyecanlanıyordu. Bir çocuk olmasının önemi yoktu; muhtemelen Memphis'te tanıdığım pek çok polisten daha çok olaya ve dehşete şahit olmuştu.

Crank sessizliğini korudu. Evde kalmak istediğini söyleyecek biri değildi. Aşırı gururlu, aşırı inatçı ve erkeklere ayak uydurma konusunda aşırı istekli bir kızdı.

Dub ön kapiya gidip ardına kadar açtı. "Gece vakti yıkıntılarda dolaşacağımı düşünüyorsanız hepiniz kafayı yemişsiniz."

Rahat bir nefes alan Crank'in omuzları düştü. Dub'in yanına gidip ona sıkı sıkı sarılmak geldi içimden. Benimle göz göze gelmekten kaçınırdı yine de.

“Sabaha kadar dönmemiş olursak,” dedi Sebastian, “gidip babamı bulun.” Crank ve Dub başlarını salladılar.

“Odama sakın yaklaşayım deme, içli çocuk,” dedi Henri, dışarı çıkarken eliyle Dub’ın saçlarını dağıtarak.

Öylesine, “Gitmemizle dönmemiz bir olacak,” deyip veranda ve Bahçeli Evler’in karanlığına adımımı attım.

İçimden bir ses, kötü şeyler olacağını söylüyordu.

On İki

Saenger Tiyatro Salonu'na üç kişi Canal Sokağı tarafından yaklaştık. Kapıdan bangır bangır müzik sesi geliyordu, hızlı hızlı ve tok bir sesle gümbürdeyen bas, kalbimin daha da hızlı atmasına neden oluyordu.

Ellerimi ceplerime sokup sokağın karşı tarafına geçerken yukarı baktım. Giriş kapısının üzerindeki yüksek, kemerli ve derin devasa nişin iki yanından klasik tarzda sütunlar yükseliyordu. Nişin içinde çıplak bir kadın heykeli duruyordu – ilham perilerinden biri ya da belki bir tür tanrıça olmalıydı.

Birileri heykelin yüzüne bir Mardi Gras maskesi geçirmiş, boynuna mor, altın rengi ve yeşil boncuklar asmıştı. Bu haliyle çıplaklığı sanki biraz daha göze çarpıyor, olduğundan daha fazla cinselliği çağırıştırıyor, daha utanç verici ve zalim görünüyordu.

Binaya girip lobiden salona ilerlerkenki ruh halimizi sanki bu heykel belirlemişti. Başımızın üzerindeki balkon locaları yüzünden ilk başta etraf karanlık gelmişti. Balkonun altındaki birkaç sıra koltuk rahatça ilerlememiz ve oturup konuşmamız

için mükemmeldi, fakat balkonun altındaki karanlık bölgeden çıktığımızda gözlerimizin önünde kat be kat büyük bir mekan belirdi. Bambaşka bir dünyaya ve bambaşka bir zamana adım atmış gibiydik.

Salonun ortasında yakılmış dev bir ateşin aydınlığı üç kat yüksekliğindeki duvarlara vuruyordu.

“Vay canına,” diye fısıldadım, sanki Antik Roma’daki bir imparatorun villasının duvarlarıyla çevrili muazzam bir avluda duruyordum.

Tiyatronun duvarları tapınakların dış görünümüne ve üçgen şekilli çatıları ve sütunları olan binalara benzeyecek biçimde yapılmıştı. Ama çok zekice tasarlanmış güzel bir yanılsamadan ibaretti. Tavandan artakalan yüzeyin üzerine gece göğü resmedilmişti, gerisi her türlü doğal olayın etkisine açıktı.

Sahnede yüzleri ve saçları boyalı bir grup, vahşi ve son derece gürültülü bir müzik çalıyordu. Yüksek sesli müzik şiddetli temposuyla içime işliyor, beni daha da geriyordu.

Balkonun ötesindeki bütün koltuklar kaldırılmış, binlerce oturaktan geriye devasa ölçülerde bir mekan kalmıştı.

İnsanlar dans ediyor, yiyor, içiyor, bağırıyor, dövüşüyor ya da öpüşüyordu. Bas sesi zemini zangırdatıyordu. Kızların üzerinde minicik elbiseler vardı, maskeler gösterişli ve gizemliydi. Ateşin ışığında her şey aydınlanıyor ve parılıyordu. Dünya batsa umurlarında olmayacaktı, yozlaşmış, yabani bir şehvet her yanı sarmıştı... Bir yandan da insanı cezbeden bir havası vardı.

“Bu taraftan,” dedi Sebastian beni çekerek.

Ateşin etrafından yan yan yürüyerek geçerken, biri “Şuna bakın!” diye seslendi. Elleriyle bir hareket yapınca şenlik ateşi daha da canlanıp yükseldi ve belli belirsiz kıvırtan bir kadın ortaya çıktı. Birileri, “Striptiz de yapsana!” diye bağırды.

Herkes kahkahaya boğuldu.

Henri ateşin etrafına toplanmış kalabalığın arasından bize yol açarak salonun sol tarafına götürdü. Küçük bir grup insan bir çember oluşturmuş halde duruyordu.

Gabriel'i anında tanıdım. Üstünde beyaz bir gömlek ve takımının devamı olan koyu renk bir pantolon vardı. Gömleğinin yakası açık duruyordu, altın renkli bir maske yüzünün yarısını kapatıyordu.

Döndü ve gözleri benim üzerimde sabitlendi. Ötekiler de benden yana bakınca, bu grubun muhtemelen Novem varisleri ve arkadaşlarından oluştuğunu anladım. Bu küçük buluşmada gençler bir araya gelmişti. Şimdi Presby'de boruları öten ve ileride şehrin sorumluluğunu üstlenecek olan kişiler.

Gabriel çemberden bir adım gerileyince Athena'nın tuhaf yaratıklarından biri ortaya çıktı.

Duraladım. Bu türü daha önce görmüşlüğüm vardı. İçlerinden biri kafatasımı omurgamdan çıkarmaya çalışmıştı. Görünüm olarak insana benziyordu, fakat uzuvları sanki eklem yerleri patlayıp bükülmüş gibi boğum boğumdu. Kamburu çıkmıştı, kösele gibi derisi gri ve tüysüzdü. Sol gözünün köşesinden geçen eski bir yara izi, göz kapağının kısmen açık durmasına neden oluyordu. Burun deliği yerine minik delikler vardı, fakat tam olarak burnu var denemezdi. Etrafında toplananların karşısında kabak gibi ortada olan minik sivri dişlerini saklayacak dudakları yoktu.

Bu mezarlıkta dövüştüklerimden çok daha ince ve yaşlıydı. Varisler daha zayıf oluşundan faydalanarak onu yakalamışlardı belli ki.

"Geleceğini biliyordum," dedi Gabriel sırtarak.

Sebastian kasıldı, Henri kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak homurdandı.

Gabriel'in gözleri Sebastian'dan Henri'ye kaydı. Bakışından Gabriel ile Henri'nin birbirlerini daha önceden tanıdıkları sonucuna vardım.

"Eğleniyorduk. Sen de bize katılmaz mısın?"

Daracak siyah bir elbise giyip siyah bir maske takmış bir kız kollarını açtı. Üstümüze doğru bir esinti oldu, sonra yaratığın etrafını sardı. Yaratık çığlık atarken görünmez bir tür bant onu sıkıca sardı. Kız onu böylece birkaç saniye tutup serbest bıraktı. Doğaüstü bir hızla çemberin içine biri girdi, görüntü bulanıklaştığından gözlerimle takip etmekte zorlanıyordum. Ortalıkta inleme ve acı çığlık sesleri kapladı. "Bulanıklık" Gabriel'in yanındaki yerini almadan evvel yaratığın gövdesinde birkaç kesik belirdi.

Yaratık yeniden çığlık atıp debelenmeye başladı, ayaklarının altındaki zemin çatırdayıp çöküyordu. Yerden keskin kazıklar gibi bitki kökleri yükselerek ayaklarını deldi. Müzik kulakları sağır ediyordu. Arkamda, ateş harlandı ve parti devam etti; bu varlığa işkence edilmesi sanki kimsenin umurunda değildi.

Oyun oynuyorlar, güçlerini karşılaştırıyorlar, deneme yapıyorlar, birbirlerine ne yapabileceklerini gösteriyorlardı. Fakat bu adil bir dövüş değildi. Hiçbir açıdan adil bir durum söz konusu değildi.

Öylece durmam mümkün değildi. Düşünmeksizin öne çıktım ve Gabriel'i kolundan sıkıca kavradım. "Durmalarını söyle. Bu yaptığınız doğru değil."

Kolunu tutan elime havadan bir bakış attı. Ağır ağır maskesini çıkardı. Gözleri çakmak çakmak ve yüzü kıpkırmızı kesmişti. Körkütük sarhoş olmasına az kalmıştı. Sırtınca uzun dişleri ortaya çıktı. Gözleri tehditkar bir biçimde boynumda gezindi.

Dişlerimin arasından "Hele bir dene," dedim.

“Ah, çaba harcamama hiç gerek kalmazdı, tatlım. Boynunu ısırmak isteseydim, çoktan yapmıştım, inan bana.”

Yaratık bir daha acı bir çığlık kopardı, bu defa daha çaresizdi.

“Canını yakmayı bırak.”

Kaşları çatıldı. “Neden? Eğlenmek istemiyor musun? Bu şey bizim düşmanımız. Athena’yla savaş halindeyiz.”

“Ne yani, ölene kadar işkence mi edeceksin? Düşman olsun olmasın, bu yaptığın yanlış, sen de bunu biliyorsun.”

Gabriel bir kahkaha attı. “Belki kendini şu yaratığa biraz yakın hissettin, ne de olsa ikinizin de kumaşı aynı. İkinizi de Athena yarattı. İkiniz de... canavarsınız..”

Öfkeden içim içimi yiyordu, öyle köpürmüştüm ki sonunda tuhaf bir rahatlama hissi geldi. Elim 9 mm’liğe gidecek gibi oldu, fakat Kandoğduların ya da buradaki diğer insanların böyle bir tehdide nasıl yanıt vereceğini ya da (eğer iş oraya varırsa) vurulduklarında ne yapacaklarını kestirmem zordu. Yirmili yaşlarının başında Kandoğduların yaşlanması duruyor ve yenileyici genler devreye girip onları gerçek anlamda ölümsüz hale getiriyordu. Gabriel henüz o durumda değildi, yani işler sarpa sararsa bir kurşunla ölebilirdi.

Her ne olursa olsun, Gabriel’e ağzının payını vermem gerektiğini hissediyordum, yanındaki dalkavuklara onun bile zayıf yönleri olduğunu göstermek iyi olurdu. Yavaşça yukarı uzanarak saçlarıma taktığım çubukları çıkardım.

Işıldayan beyaz saçlarım dalga dalga belime indi. Bekleneceği üzere Gabriel’in gözbebekleri irileşerek saçlarıma takıldı.

Tam o sırada dönüp omzundan yakaladım ve ayağına çelme taktım. Gabriel düşerken arkasına geçip bacaklarımı beline, kollarımı omzuna sardım. Çubukların sivri uçlarını boynuna bastırdım.

Kulağı çeneme dayanıyordu. "Buradaki tek canavar sen ve senin hasta arkadaşların," diye hırladım. "İşkence edip öldürmek seni ne güçlü ne de popüler yapıyor, ego manyağı pislik Athena'dan bir farkın yok. O şeyi hemen serbest bırak."

Kıvrandı. İkimizin arasında geçen konuşmanın dışında etrafta neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yoktu, ama gerilimi hissedebiliyordum. Buradaki bütün çocukların bir tür gücü vardı ve onlar karşısında sayıca o kadar azdık ki, Gabriel'in kahkahalara boğulmamasına şaşırmışım.

"Mmm," diye nefes aldı. "Tanrım, saçların çok güzel kokuyor."

Dünya yavaşladı. Vücudum ısınıp ağırlaştı. Gabriel kollarımın arasında geriye döndü, beni kucağına alıp arkaya doğru yatırırken düşüncelerim dağılıp bulanıklaştı. Saçlarım yüzümden kayıp açılmıştı. Bana bakıp gülümsedi ve kıkırdadı.

Başım yana düşmüş ve boynum ortaya çıkmıştı. Her şey rüya gibiydi. Henri ve Sebastian boşuna mücadele verip kolları ve bacaklarıyla havayı dövüyordu; Anne Hawthorne ve yanındaki kız avuçlarını onlara doğrultmuş, bir şekilde bana ulaşmalarına engel oluyorlardı.

Gabriel eğilerek dudaklarını boynuma sürttü. İnledim, ama ses sanki ağır çekimde çıkmıştı. "Acaba tadın görüldüğün kadar güzel mi!"

Dişleri derimi delip geçerken ürperdim.

Kalbim çarpıyordu. Gözlerim başımızda toplanmış insanlara kitlenmişti. Şenlik ateşinin alevleri her şeyi yavaş yavaş yalıyordu; maskeler, gece elbiseleri, etrafımızdaki cümbüş...

Ardından Anne ve öteki kızın arkasında yükselen kara bir gölge gördüm. Athena'nın savaşçısı. Siyah elbiseli kıza çarptı. Serbest kalan Sebastian ve Henri bize doğru koşursa da yanımıza ilk gelen yaratık olmuştu. Gabriel'i üstümden söküp attı, bileğimden yakaladı ve beni bir bez bebekmişim gibi çekip

aldı. Gabriel ile aramdaki hipnotize edici bağ anında kopmuştu. Düşüncelerim bütün açıklığıyla balyoz gibi tepeme olağanca şiddetiyle indi.

Yaratık beni de peşinden sürükleyerek kalabalığı yarıp geçerken kendimi toparlama fırsatı bulamamıştım ve hızına ayak uydurmakta zorlanıyordum.

Yaratık insanları kenara ittirirken çığlıklar kopuyordu. Arkamda bir yerlerden Henri'nin sesini duydum. Sebastian hangi cehenneme gitmişti?

Yaratık önüne çıkan öğrencileri boşa olan kolu ve vücuduyla fırlatıp atıyordu. Tiyatro salonunun ortasında yüksek sesli bir patlama oldu ve başımın üstünden sıcak bir hava dalgası geçti. Omzumun üzerinden baktığımda sanki biri ateşin içine yanıcı bir madde dökmüş gibi alevlerin yukarı tırmandığını gördüm.

Bir anlığına inanılmaz bir uzaklıkta olan Sebastian gözümle ilişti, gözlerini ateşten çevirdiğinde beni fark etti ve yaratık beni fuayeye doğru çekiştirirken peşimden gelmeye başladı.

Düşmemeye çalışmak dışında hiçbir şey yapamayacağım kadar hızlı gidiyorduk, silahlarıma ulaşmamın imkanı yoktu. Omzuma bir ağrı saplandı, eğer beni bir an önce bırakmazsa kolumun yerinden çıkacağını hissediyordum.

Tiyatro binasından çıkıp da köşeyi dönene kadar böyle devam ettik, sonra beni bıraktı. Tökezledim, nefes nefese kalmıştım, yaratık yavaşça benden uzaklaşırken ciğerlerim yanıyordu. *τερας* hançerinin kabzasını kavradım, yaratığın gözleri üzerimdeydi. İkimiz de kıpırdamadık. Yeniden bana baktı, bu defa onda farklı bir şey görmüştüm. Neler olduğunun farkında olan, zeki... minnettara bir bakışı vardı.

Gözlerini kırıp South Rampart Sokağı'nda gözden kaybolmadan önce teşekkür edercesine başını eğdi. Tam o sırada Se-

bastian ve Henri koşarak köseyi döndüler.

Henri yaratığın ardından koşmaya devam etti. Sebastian koşarak yanımdan geçerken arkasına bakıp bağırdı. "Sen iyi misin?!"

Hiçbir şey söylemeden başımı salladım, az önce olanlardan dolayı allak bullak olsam da onların peşinden olabildiğince hızlı koşmaya başladım. O şey Athena'nın tapınağına giriş biletimizdi; onu kaybedemezdik.

Sebastian'a yetişebilmemin tek nedeni yavaşlamış olmasıydı. Henri daha da önümüzdeydi, yaratık ise aradaki mesafeyi iyice açmış durumdaydı.

"Henri, peşini bırakma!" diye bağırdı Sebastian ileriye.

Henri hızını artırdı, havaya sıçrayıp birden atmaca kuşuna dönuştü.

Kızıl kuyruklu bir atmaca.

Kuş yukarı yükselirken göğü bir çığlık ses yardı. Av peşinde bir kuş.

Nefes nefese kalmıştım, yavaşlayıp durdum ve ellerimi dizlerime koydum. "Henri... bir... atmaca." Doğrulup daireler çizerek yürümeye başladım. Şimdi anlıyordum. Gözleri o nedenle tuhaf ela-sarı renkteydi. Novem için o nedenle binalardan sıçan ve yılan temizliyordu. Avcı kuşsan tabii ki bu işler vız gelirdi. "Bir ara bana söylemeyi düşünüyor muydunuz?"

"Söyleyip söylememek ona kalmış bir şeydi. Ya da göstermek. Hadi gel, yıkıntılara doğru gidiyor. Henri peşinde nasılsa, artık yürüyerek gidebiliriz."

Batıya doğru ilerliyor, güvenlik ve medeniyetten adım adım uzaklaşarak eski şehir merkezindeki yıkıntılara gidiyorduk. Hızla yürürken aklıma Gabriel geldi. Çok sinirlenmişim, yine bana sataşmasına izin vermişim. Böyle birine karşı nasıl mücadele vereceğimi ya da kendimi ondan nasıl koruyacağımı he-

nüz bilmiyordum.

Sebastian'ın omzu benimkine çarptı. "Daha çok çalışmalısın."

"Ne?"

"Bir Kandoğdu'nun seni etkilemesine nasıl engel olacağını öğrenmen gerek."

Tökezledim. Sebastian'ı tekrar yakaladım. "Şunu yapmayı artık kesmeni dilerdim."

"Neyi?"

"Zihnimi okumayı. Ya da artık buna ne diyorsan."

"Zihnini okumuyorum, duygularını okuyorum. Çok fazla çaba harcamama da gerek yok zaten, ikiyle ikiyi toplamaktan farkı yok. Aynı şey benim başıma gelseydi ben de öfkeden köpürürdüm."

"Evet. Yine de Gabriel'in boynunu ısırmasından korkmana gerek olmadığını düşünüyorum." Gülümseyip omuz silkti.

Tekrar konuşmaya başlamadan önce birkaç saniye gittik. "Peki onun bunu yapmasını nasıl engelleyebilirim?"

Kaldırımından inip çöp ve enkaz yığınının etrafından geçtik ve sokağın ortasından yürümeye devam ettik.

"Farkındalıkla ve niyetini bilmekle ilgili bir şey. Gabriel seni etkilemekte başarılı, çünkü dikkatin dağılana ya da kendini korumasız bıraktığın ana kadar bekliyor. Bir saniye bile onun işini görür. Her zaman kendini kontrol altında ve sağlam tutmalısın, aksi takdirde anında bunu sana karşı kullanmasını bilir."

"Gerzeğin teki," dedim, söylenerek. "Eğer birine abayı yakacaksam kendim istediğim için olacak, gerzeğin tekinin beni zorlamasına gerek yok."

Tanrım, neler saçmıyorum? Kapa çeneni, Ari. Kendini daha fazla utandırma.

"Hımm, tutanaklara geçmesi için söylüyorum... Bir kız

bana abayı yakmak zorunda bırakmak hiç benim tarzım değil.” Duraksadı. Ses tonu eğlendiğini gizlemeye yetmiyordu. “Abanın doğal olmasını tercih ederim.”

Gözlerimi devirip yüzümün kaynayan bir volkandan daha kırmızı olduğunu görmesin diye adımlarımı sıklaştırdım.

On Üç

Şehir merkezi eski bir savaş bölgesi gibi görünüyordu. On üç yıl önce bir tür savaşın koptuğu söylense yanlış sayılmazdı aslında. Kasırğa adeta bir asker olmuş, cephe hattına çöp konteynerleri, arabalar ve milyonlarca başka şey sürmüştü.

Suyla beraber ilerleyen enkaz iş merkezlerinin ve yüksek katlı binaların taşıyıcı kolonlarını ve köşelerini aşındırıp yer yer çökmelerine neden olacak denli kuvvetliydi. Hızlı rüzgarlar pencereleri söküp içerideki yapıya zarar vermiş, parçaladıklarını dışarı atmıştı.

Sahipsiz topraklara giriyorduk. Sebastian'ın New 2'daki ilk günümde gelmemem için beni uyardığı bölgeye. Güneş battı mı bir saniye durmak istemeyeceğiniz türden bir yere.

Ve işte Güney Rampart Sokağı'nın ortasında gece vakti yürüyorduk. Ciddi ciddi Sebastian'ın bir planı olduğunu umuyordum.

Cevabı bildiğimden ne kadar emin olsam da, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum kısık sesle.

"Yıkıntıların en büyük bölümüne." Başıyla yüksek katlı binaların olduğu kısmı işaret etti. "Biz oraya Merkez Şehir diyoruz."

“Yıkıntıların merkezine gitmek sence gerçekten iyi bir fikir mi?”

“Yalnız olmazsak daha güvende oluruz. Birbirimizin yanından ayrılmazsak sorun çıkacağını zannetmiyorum. Burada yalnız avlanan tipler yaşar, onlar da yalnız başına dolanan avları tercih eder. Yani birinin iki kişiyi haklamaya çalışması için şey olması gerek...”

“Ne? Ne olması gerek?”

“Açlıktan ölüyor olması gerek.”

İn cin top oynayan karanlık binaların üzerinde göz gezdirirken, “Hah, müthiş. Bu gerçekten harika,” diye homurdandım hafiften kendini kaybetmiş bir ses tonuyla. Sırtımda bir ürperti hissettim. “Sorduğuma pişman olacağımı biliyorum, ama tam olarak burada neler var?”

“Loup-garou’lar, tersyüzler, Revenantlar... Bir sürü şey.”

“Bunların hiçbirinin ne olduğunu bilmiyorum.”

Yarım ağızla gülümsedi. “Loup-garou ve tersyüzler yabanileşen biçim-değiştiricilere verilen isimler. Çok vahşidirler. İnsan oldukları zamanla ilgili hatırladıkları hiçbir şey kalmamıştır. Eğer karşılarına çıkacak olsa kendi ailelerini bile avlayabilirler. ‘Revenant’ ise Fransızca bir sözcük. Geri dönmek anlamına geliyor, ölümden dönmek gibi—”

Sebastian’ın kolunu kavradım ve sokağın ortasında olduğum yerde donakaldım. “Bir dakika. Ölümden dönüp ortalıkta yürüyen cesetlerden mi bahsediyorsun? Zombi yani.”

“Hem evet hem hayır.” Çok sakın ve etrafımızdaki her şeyle son derece uyumlu görünüyordu. “İstedğin adı verebilirsin, tabii. Revenantlar ölü degiller. Onlar aslında ruhsuz vampir. Vampirlerin zaten ruhu olmadığını söyleyeceksen, sana bunun bir efsane olduğunu hatırlatmalıyım. Ben, annem, anneannem, Gabriel... hepimizin ruhu var. Hepimiz tıpkı insanlar gibi dün-

yaya geldik. Dönmüş olan insanlarsa ruhlarını aynen muhafaza ederler, sadece uyandıklarında bir Gündoğdu vampir olmuşlardır o kadar.”

“Peki bir vampir nasıl ruhunu kaybedip bir Revenanta dönüşür?”

“Bir vampir, bir insanı döndürürken işi berbat ederse o kişi Revenant olur. Eğer bu kişi kan değişimi esnasında ölecek olursa, ruhsuz bir şekilde dirilir, ruhu olmazsa da... işte, biliyorsun gerisini. Novem bu nedenle insanları döndürme konusunda çok katı kurallara sahip. Bir insanı ölümün kıyısına kadar getirip ruhu bedenini henüz terk etmeden kan değişimi yapmak büyük uzmanlık gerektiren bir iş. Revenantlar genellikle amatörlerin elinden çıkar.”

“Peki neden fark ettiklerinde onları öldürmüyorlar?”

Giroux Sokağı'na dönerken bir anlığına sessizliğe büründü. İlerimizde, uzun gri gökdelenler gökyüzüne uzanıyordu, pencereleri sökülüp gitmiş, eski hallerinden geriye iskeletleri kalmıştı. Üzerinde yürüdüğümüz enkaz katmanlı ayaklarımızın altında çıtırdıyordu. Çürümüş araçlar ve küvet, devrilerek yatmış bir atlıkarınca atı, şamandıra gibi alakasız nesnelerin yanından geçiyorduk.

“Sevdiğin birini kurtarmak istediğini düşün,” dedi. “Düşün ki çok sevdiğin birini döndürürsen artık yaşlanmayacak, onu kaybetmek zorunda kalmayacaksın. Ama bunu yapmayı beceremedin diyelim. Onu öldürebilir misin? Üstüne benzin döküp ateşe verebilir misin? Çünkü bir kere Revenant yarattın mı öldürebilmenin tek yolu bu. O nedenle Revenantları yapan kişiler serbest kalmalarına göz yumuyor. Ama dediğim gibi, Novem bu konuda çok katı. O yüzden sayıca çok az Revenant var.”

Bulunduğumuz yer o kadar hareketsizdi ki, ayağımızı sürtecek olsak ya da bir yerlerden madeni bir gıcırtı gelse, sanki

gök gürlemiş gibi oluyordu. Sebastian'ın sözleri içimi daraltmıştı. Yürüyen bir ölü yaratırken bile insanlık vardı. Kayıp duyusu. Pişmanlık. Aşk.

“Novem buraya ne zaman el atacak?”

“Kim bilir. Belki de hiç dokunmazlar. Buraya sıra gelmeden Bahçeli Evler'i restore edecekler. Zaman zaman buraya infaz memuru göndererek yıkıntılarda durumun zıvanadan çıkmasını engellemeye çalışıyorlar, fakat onun haricinde kimsenin ilgilendiği yok.”

Sokağın devamı enkaz yığınyla tıkanmıştı. Binalardan birinin yan kısmı olduğu gibi çökmüş, sokağı inşaat demirleri, beton ve cam yığınyla kaplamıştı.

“Cam parçalarına ve metallere dikkat et,” dedi Sebastian, en alçak tarafından enkaz yığınının üstüne tırmanmaya koyulduğumuzda. Enkazdan beton tozu ve rutubetli bir çürüme kokusu yayılıyordu. Koku öylesine yoğun ki, adeta genzime yapışmıştı. Ne kadar yutkunsam da bir türlü geçmek bilmiyordu.

Atmacanın cıılgığı duyuldu. “Bu taraftan,” dedi Sebastian.

Enkazın üzerini aştıktan sonra Loyola kavşağına geldik.

Sırtımdaki tüyler diken diken oldu.

Yıkıntıların karanlığı içinden birileri bizi izliyordu. Böyle uluorta yürüyerek kendimizi ayaklı hedef haline getirmiştik. İki yanımızdan ve yüksek binaların tepesinden sanki binlerce göz üstümüze dikilmişti.

Çember çizerek yavaşça döndüm ve hemen arkalarında Superdome görünen yüksek Entergy Kulesi ile Hyatt Regency binalarına göz attım.

Elim 9 mm'lik tabancama gitmişti, parmaklarımla kavradığım soğuk metal içimi biraz rahatlatıyordu. Ara sıra kulağımıza madeni sürtünme sesleri, gümbürtü ve kanat sesleri geliyordu.

Sokağı geçerken omuzlarımız birbirine çarptı. “Bizi takip

ediyorlar,” diye fısıldadım. “Neden saldırmıyorlar? Neden yanında alev makinesi getirmedin ki sanki?”

Dalga geçmiyordum, çaresiz bir durumdaydım. Yanıp küle dönmediği sürece ölmeyen bir şeyle nasıl mücadele edecektik ki? Entergy Kulesi’ne doğru yürüyorduk. Bir enkaz yığınının üzerinde yükselen kulenin yirmi sekiz katının neredeyse tümü hava koşullarına tamamen açık haldeydi.

“Hemen kaçma,” dedi Sebastian. “Aynı şekilde yürümeye devam et. Kararsızlıklarından faydalanıp içeri girme şansı bulabiliriz. Ama saldıracak olurlarsa elimizden geldiğince hızlı koşmamız gerek.”

Her yerimin karıncalandığını hissediyordum. Bu iş hiç hoşuma gitmemişti, uluorta yürümekle yanlış yapıyorduk. Kalbim hızla atıyordu. Hava sıcak olmamasına rağmen üstümünden ter boşanıyordu.

Kuleye geldiğimizde atmaca aşağı süzülerek yeniden Henri şekline girdi. Sanki gayet olağan bir durummuş gibi Sebastian’ın bir adım yanına konarak bize bilgi vermeye başladı. “Kapı Entergy Kulesi’nin içinde. On sekizinci katta. Doğuya bakıyor. Kapıdan geçip yok olmadan önce onu bir dolaba sokmayı becerdim. Ama içeride fazla tutamam.” Adımlarımız hızlandı. “İki tersyüz gördüm, biri Hyatt’ın yakınlarında, diğeri enkaz yığınının orada.” Peki, durum çok fena değildi, rahatça girip– “Üç de Revenant var. Biri katlı otoparkta, diğeri kulenin çatısında, diğeri de peşimizden geliyor!”

Henri tam yaratık tepesine binecekken arkasını dönerek sırtının üstüne yuvarlandı, devinim kuvvetinden faydalanarak onu bir fiskede havaya fırlattı.

Bir an gördüğüm kadarıyla, yaratığın üstünde yırtık pırtık kıyafetler vardı; sarı benizliydi, cildi çökkündü, saçları cansızdı ve sivri dişliydi. Korkunç bir görüntüydü.

“Kahretsin,” diye söylendi Sebastian.

“Çabuk olun!” Henri kuleye doğru koşmaya başladı.

Silahımı çekip elime aldım. Tam bu sırada önümde bir kurt belirdi, öfkeyle hırıldıyordu, bir deri bir kemikti. Ateş ettim. Acıyla bağırarak birkaç adım geriledi. Silahı sol elime atıp sağ elimle **τερας** hançerimi çıkardım ve kurt toparlanıp tekrar karşıma çıkarken savurarak havada bir yay çizdim.

Kurt o kadar yaklaşmıştı ki, kokuşmuş nefesini hissedebiliyordum. Hançer derisini ve kaslarını kesti. Her şey hızla olup bitmişti. Hiç düşünmemiş, sadece hareket etmişim.

Birbirimizden ayrılmadan üçümüz birlikte yürüyor, sürekli arkamıza dönüp etrafı gözetliyorduk. Kulenin girişine yalnızca birkaç adım mesafe kalmıştı. “Novem’in bu şeylerin artması-na engel olduğunu ve tek başlarına avlandıklarını söylememiş miydin?” diye kızgınlıkla fısıldadım Sebastian’a.

“Evet, öyle. Yani normalde öyle. Acıklar herhalde.” Moloz yığınının ardından devasa bir kara panter fırladı, sokağın karşı tarafına geçti, çürüyerek iskelet haline gelmiş bir arabanın üzerine sıçrayıp üstümüze gelmeye başladı.

“Bu benim!” Sebastian ellerini kaldırarak havayı tararken bedeniyle bir çember çizdi. Bir esinti çıktı. Hemen yakınımızda kapısı penceresi olmayan bir araba sanki Sebastian’ın hareketinin yarattığı girdaba kapılmış gibi havalandı. Dev kediye doğru döne döne gidip onu içine hapsetti ve ardından bir binanın duvarına çarptı.

“İçeri!” Henri kapıyı açık tutarak içeri koşup merdivenlere gelmemizi bekledi. Dördüncü kata ulaşmadan aşağıdan bir şangırtı koptu, sanki bir şey ya da şeyler peşimize takılmıştı. Harika. Önümüzde sadece on dört kat vardı. Onuncu kata gelmeden bacaklarım ve ciğerlerim yanıyordu ve korkuluğu ağırlığımın bir kısmını yüklemek için kullanıyordum. Yine de de-

vam ettik. Aşağıdan gelen seslerden yaratıkların yaklaşmakta olduğunu anlayabiliyordum ve on sekizinci kata ulaştığımızda neler olacağına dair hiçbir fikrim yoktu. Bütün istediğim hep-sini kaldırıp kapıya fırlatmaktı.

Nihayet çıkmıştık. Sebastian biz içeri girene dek gözcülük yaptı, sonra eski püskü bir metal sandalyenin bacaklarından birini kapı tokmağının deliğinden içeri soktu. Kapıyı açmaları çok uzun sürmeyecekti, fakat belki bize zaman tanıyabilirdi.

“Kapı nerede?” diye sordum Henri’ye.

“Bu tarafta.” Biz koridorda koşarak ilerlerken binanın etrafında rüzgar uğulduyordu. İçimi bir korku kaplamıştı. Yüksek yerlerle pek aram yoktu. Bu kadar yüksek bir binada oluşumuz ve dış duvarlarının tamamen yok olduğu fikri... Sadece bunu düşünmek bile ürpermeme neden olmuştu.

Koridorda birkaç köşeyi geçtikten sonra geniş bir ofise ulaştık. Bütün duvar gitmiş olduğundan hiçbir engele takılmaksızın içeri giren rüzgar çok sert esiyordu. Uzaklarda Fransız Mahallesi’nin hayat dolu ışıkları parlayıp göz kırptıyordu. Bir dolabın madeni tutamaçlarının arasına inşaat demiri geçirilmişti ve içeriden sürekli yumruklanıyordu. Bir kanadının menteşeleri koptu kopacaktı. Athena’nın adamı çok geçmeden kendini kurtarıp dışarı çıkmayı başaracaktı.

“Geçit sanıyorum ki bu duvarın içinde. Dört sembolü görüyor musunuz?” dedi Henri nefes nefese.

Sol tarafımdaki duvara biraz daha yaklaşarak kanla çizilmiş, ama artık kurumuş sembollere baktım. Semboller bir dik-dörtgen oluşturacak biçimde yerleştirilmişti.

Gözlerimi tekrar dolaba çevirdim. Kapının nereye açıldığını ve ardında bizi nelerin beklediğini öğrenmek için o yaratığa ihtiyacım vardı. “Dışarı bıraktığımızda siz onu tutmayı bece-rebilir misiniz?”

Henri'yle birlikte başlarını dolaba çevirdiklerinde Sebastian'ın ellerinde mavi bir ışık belirdi. Başlarını salladılar. En azından kendilerine güveniyormuş gibi görünüyorlardı. Bense pek aynı durumda sayılmazdım. Üstelik, bu yaratığın bizimle iletişime geçmesi mümkün değildi.

"Kahretsin," dedi Henri birden, arkasını dönüp duvar olmayan tarafa bakarak. Yukarıdan aşağı sarkan bir baş, hummalı gözlerle bize bakıyordu. Çatıdaki Revenant seğirterek kulenin aşağısına inmişti. Sürünerek tavandan içeri girdi ve atlayarak karşımıza dikildi.

Üçümüz de geriledik, ağır ağır üzerinde semboller olan duvara doğru yaklaşıyorduk. Athena'nın yarattığı dolabı içeriden yumruklamaya devam ediyordu, dolap kapıları neredeyse yerinden çıkıp fırlayacaktı. Odaya başka bir Revenant daha daldı. Elimdeki silahın onu durduramayacağını bilsem de, tabancamı çekip içgüdüsel olarak ateş ettim.

Revenantlar üzerimize doğru koştururken, Athena'nın adamı dolap kapılarını kırıp serbest kaldı ve hemen arkamızda hamle yaparak üzerinde sembol olan duvarın içinde kayboldu.

Henri kendini siper ederek kollarını açtı ve Revenantlara doğru koşmaya başladı. "Ben hallederim!" diye bağırdı. Hızla yaratıklara çarparak onları geri itmeye başladı.

Tanrım, duvar olmayan uca doğru ilerliyorlardı! Yaratıkları boşluktan aşağı itip kendi de onlarla beraber düşerken çılgınlık çılgınlığa bağırırdım.

"Henri!" Yükseklik korkum yüzünden dizlerim boşalarak ileri atıldım. Kenara doğru yalpaladım. Aman Tanrım, aman Tanrım, aman Tanrım...

Rüzgar üstüme hızla esip kükrüyor, açık duran saçlarımı savuruyordu. Kolları bacakları birbirine dolaşmış halde aşağı düşerlerken onları seyreliyordum. Henri'yi sıkıca tutmuş,

kendileriyle birlikte aşağı düşürmeye uğraşıyorlardı. Parmaklarım zeminin kenarlarını kavradı. Avuçlarıma cam parçaları saplanıyordu.

Döne döne düşüyorlardı. Nihayet aralarından biri devinim kuvvetine daha fazla dayanamayıp koparak savruldu, fakat öbürü Henri'ye adeta yapışmıştı, bırakmıyordu.

Hadi Henri...

Henri insan biçiminden atmaca biçimine geçerek Revenantın parmakları arasından kayarak kurtuldu. Kanatları açılarak havayla doldu ve sağa pike yaparak aşağıdaki kentin üzerinde süzülürken Revenantı ileriye uzanmış elinin parmakları arasında bir tane kuyruk tüyüyle bırakmıştı.

Yaratık yere çarpmadan başımı kaldırıp Fransız Mahallesi'nin ışıkları üzerinde süzülen Henri'ye baktım.

"Odayı boşaltmak için etkili bir yöntem."

Sebastian'ın duygusuz sözlerini duyunca dirseklerimin üzerinde doğruldum. Başını sallıyordu, yüzünde çarpık bir gülümseme belirmişti.

"Delisin sen. Henri de öyle." Ayağa kalkmadan önce geri geri giderek uçtan uzaklaştım. Baştan ayağa her tarafım titriyordu.

"New 2'ya hoş geldin derdim, ama bu daha önce söylendi sanırım. Gel, şuna bir bakayım." Sebastian yanıma yaklaşarak elimi eline aldı ve avcumu açtı.

Şimdi tek ses karanlık binanın çevresinde çığlık atan rüzgardı. Üstümüze doğru esiyor, Sebastian bir cam parçasını avcumdan çıkarırken saçlarım her tarafa uçuşuyordu. Yaradan akan kan, siyah, gri ve beyazın hakim olduğu ortamda elmas gibi parlıyordu.

Sebastian elimi sıktı.

Durumu idrak ettiğimiz anda birbirimize baktık. Gri gözlerinde gümüşü kıvılcımlar çakıyordu.

Nefesimi tuttum.

Zaman zaman Sebastian'ın bir Kandoğdu vampirin oğlu olduğunu unutuyordum. Bana kendi gibiler için kan görmeye dayanmanın çok zor olduğunu söylemişti. İçeceği anlamına gelmiyordu bu, fakat bir şeyden kesinlikle emindim: Eğer içecek olursa o günden itibaren bir kan içici haline gelecekti. Sebastian ise asla Josephine gibi bir Arnaud olmak istemiyordu.

Elimi çevirerek geriledi, sonra etrafımdan dolaşarak kanla semboller çizilmiş duvara gitti.

Dudaklarımın arasından uzun, dermansız bir nefes çıktı.

"Ari, bak." Yanına gidip yaklaştım. Eli duvarın üstündeydi. "Açık."

Kolunu tutup elini geri çektim. "Diğer tarafta ne olduğunu bilmiyoruz."

"Ari..."

"Ben... Ben ne yapacağımı bilmiyorum," diye itiraf ettim. "Ne yapmamız—" Kararsızlık sarmıştı. Babam ve Violet muhtemelen bu kapının ardındaydı. Adamı belki de Athena'ya haberleri yetiştirmek üzereydi.

"Ari."

Sesindeki uyarı tonunu fark edince sırtımda bir ürperme hissettim. Sebastian yüzünü duvardan çevirmişti. Avcunu kaldırmış halde duruyor, mavi ışığı yeniden oluşturunca.

Odaya bir başka Revenant girmişti.

Bir tersyüz, odanın kapısından içeri dalarken Revenant da üstümüze hamle yaptı. Mavi ışık odanın içini doldururken gerileyerek yerdeki çerçöpe takıldım, geriye düşerken kollarım fırıldak gibi döndü. Ah Tanrım. Geriye düşmemeliyim! Çılgınlık attım.

Sebastian dönerek bana uzanmaya çalıştı, ama çok geçti. Athena'nın kapısından içeri düşüyordum.

On Dört

Şaşkınlık içinde paniğe kapıldım. Çok erken olmuştu. Hazır değildim, gücümün üzerinde hakimiyet kurabilmem için daha fazla zamana ihtiyacım vardı...

Sırtımın üzerine çok sert bir şekilde düştüm, en kötü darbe-yi kollarım almıştı ve acıdan zonkluyordu. Etraftaki sıcaklığı, sesleri ve müziği duyumsadım fakat ne olduğunu anlayamadan Sebastian da kapıdan içeri daldı ve bana takılarak düştü.

Kayarak devasa bir salonun önünde duruncaya dek gözle-rimle onu takip ettim. İçeride hepsi de dönmüş bize bakmakta olan insanlar ve başka yaratıklar bir ziyafet sofrasının etrafında oturuyordu.

Sanki bütün kanım çekilmiş de yerini buzlu su almıştı. Gözlerimle salonun içini taradım. Kimse ayağa kalkmamış ya da yemeyi bırakmamıştı, fakat bize bakış biçimleri içimi ür-pertiyordu.

Odanın uzun kenarları boyunca devasa Yunan sütunları sıralanıyordu. Sağ taraftaki sütunların ardında bahçeye açılan merdivenler vardı. Odanın dış kenarlarında taş çanaklar içinde

ateşler yanıyordu. Masalar bir arada geniş açık uçlu bir dikdörtgen oluşturuyordu. Odanın açıklık merkez kısmının ortasında küçük bir gömme havuz vardı, havuzun kenarlarındaki taşlar alçak bir bank işlevi görecek biçimde döşenmişti. Taşların ardındaki dümdüz, karanlık suları ve alevlerin üzerindeki yansımalarını görebiliyordum.

Masaların üstü eski zamanlarda verilen ziyafetlerde görmeyi umacağınız her şeyle tıka basa doluydu, fakat kızarmış patatesler, cipsler, kurabiyeler ve pizzalar da göze çarpıyordu.

Hizmetçiler bardakları dolduruyor, boşalan tabaklara yemek servis ediyordu.

Arkamı döndüğümde geldiğimiz taraftaki kapının iki yanında da muhafızların beklemekte olduğunu gördüm. Kapı aslında dört köşesinde kurumuş kanla çizili olduğu anlaşılan dört sembol bulunan alelade bir mermer paneli ve gerçek bir kapı gibi şekil verilmişti. Duvarın sağındaki nişin içine mermerden kocaman, sakallı bir adam heykeli yerleştirilmişti. Adamın suratında şaşkına uğramış, öfkeli bir ifade vardı ve kollarını öne uzatmıştı. Heykelin elleri olmadığı için aklıma hemen Presby'deki kütüphanede gördüğüm bebek tutan el heykeli geldi.

Sebastian uzanıp elimi tuttu. Birlikte ayağa kalktık. Salon-da gördüğümüz yaratıklar çeşit çeşitti ve bir bakışta kimin insan, kimin cadı, vampir ya da yarı tanrı olduğunu anlamak imkansızdı. Fakat kabus gibi olan tuhaf görünümlü cadıları, Athena'nın kösele derili adamlarını ve birkaç harpyayı hemen tanımak mümkündü.

Fakat burada önemli olan sadece tek biri vardı.

Athena odanın uzak ucunda bize dönük oturuyordu. Ayaklarını masaya koymuştu. Elindeki yuvarlak meyveden bir ısırık alırken yüzünde küçük bir gülümseme belirdi. Tam arkasında-

ki duvara yüksek bir platformun üstüne yerleştirilmiş üç taht dayalıydı. En büyük taht ortada duruyordu.

Gözleri benimkilerle buluştu. Geldiğim için sevinç duyduğu ve tatmin olduğu belli oluyordu.

Lokmasını yuttuktan sonra dolgun dudaklar geriye çekilerek inci gibi dişlerini ortaya çıkardı. Bot giymiş ayaklarını masadan sıyrarak indirdi. Odadaki bütün yaratıklar, bir adımda masaya çıkıp öbür taraftan yere inip zümrüt yeşili gözlerinde zaferane bir ışıltıyla bize doğru ilerleyen Athena'ya dönmüştü.

Siyah saçları uzun tutamlar halinde dökülüyordu, ince örgüleri deri parçaları ve kemik boncuklarla süslenmişti. Üstünde vücuduna sımsıkı yapışan siyah bir giysi vardı. Işık, deri kıyafetinin üzerinde dans ediyor, üzerindeki pula benzeyen şeyleri ortaya çıkarıyordu. Yine bir zamanlar yaşamakta olan bir yaratığın derisinden yapılmış bir kıyafet olduğuna kuşku yoktu –ya da yaratık belki hala hayattaydı. Son giydiği kıyafet vücudunun üzerinde bir tür parazit gibi hareket ediyordu.

Birden içim ürperdi.

Athena muhteşem görünüyordu. Uzun, biçimli ve kusursuz. Dış görünümü her anlamda mükemmeldi, ama içi günah kadar çirkindi. Çürümüş. Akli dengesi bozuk. Şeytani.

“Bakıyorum, Lamarliere’lerin veledini de peşine takmışsın.” Sebastian’ın önünde durup onu baştan aşağı süzdü. “Tıpkı babana benziyorsun.”

Onunla konuşmasını, farkına bile varmasını istemiyordum. Sebastian’ın burada, benimle birlikte olması felaket demekti. Athena’nın bana sataşmak için onu kullanacağı kesindi. “Violet nerede?” diye sordum.

Bana döndü ve bakışlarıyla tarttı. “Violet. Şu minik şirin şey, değil mi? Farklı olan. Tıpkı senin gibi. Söyle bakalım Ari, benim alanıma girip de onu elimden alabileceğini gerçekten aklından

geçirdin mi? Beni yenebileceğini mi düşündün ciddiden?"

"Bir kere düşünmüştüm."

"Hayır," diye yapıştırdı anında, biraz daha yaklaşmıştı. "Növem düşündü, ve sadece ben izin verdiğim için. Fakat şimdi burada değiller, değil mi?" Dikleşti. "Violet'i sevdim. Onu yanımda tutmayı düşünüyorum, yetiştiririm, eğitirim... Ne de olsa tam eğitilecek yaşta."

Beni tuzağa düşürmek istiyordu, kontrolün onda olduğunu, benim ise onun elinde oynayabileceği basit bir oyuncaktan başka bir şey olmadığını göstermeye çalışıyordu.

"Violet'in ve babamın Sebastian'la dönmesine izin ver, beni al," dedim. "Ne istersen yapacağım."

Sebastian'ın şaşkına uğramış bakışlarıyla karşılaşmak istemedim. Bu iş, her zaman olduğu gibi, Athena ile benim aramdaydı.

Athena öne eğildi. "Sana küçük bir haberim var o halde: Sen zaten benimsin."

Tapınakta zincir sesleri yankılandı.

Konuklar sandalyelerinde dikleştiler. Athena'nın yüzünde beliren sırıtış bütün tüylerimi diken diken etti. "Mükemmel." Zincir seslerinin geldiği tarafa doğru bir el işareti yaptı. "Size güçlü Theron'umu bahsediyorum!" diye haykırdı kalabalığa. Herkes tezahürat yapıp eliyle masanın üzerine vururken, Athena yılışık bir sırıtışla bana döndü. "Akşam eğlencemiz geldi."

Athena'nın iki askeri bir adamı koltukaltlarından kavramış, mozaik zeminin üzerinden sürükleyerek getiriyordu. Bacakları gevşek bir zincirle birbirine bağlanmıştı, ayakları pörsümüş halde yerde sürünüyordu. Başı aşağı sarkmıştı. Üstünde siyah bir boksör şortundan başka hiçbir şey yoktu. Sararmış cildinin üzeri kırmızı ve pembe izler ve yarıklarla doluydu, yaralarının taze olduğu anlaşıyordu.

Onlar yaklaştıkça içim burulmaya başladı. Adamın ıslak sarı saçları yüzüne ve boynuna yapışmıştı. Yukarı baktı, gözleri Athena'ya olan nefretiyle ateş saçıyordu. Sonra beni gördü ve bu defa aynı gözler faltaşı gibi açıldı.

Aman Tanrım. Bu adamı tanıyordum. Yüzünü daha önce hiç görmemiştim, ama tanıyordum. Tanıyordum...

Babam.

Gözlerim yaşla doldu. Athena'nın yanından ona doğru seğirttim ama beni tişörtümün arkasından yakalayarak kendine çekti. Bir kolunu belime dolamış, öbürüyle göğüs hizasından kavramıştı. Muhafızlar hamle etmesine fırsat olmadan Sebastian'ı ellerinden yakaladılar. Beni sıkıca tutarak kalbim deli gibi çarparken kulaklarıma fısıldadı.

"Onu kurtaramazsın, Ari. Bana böylesine ihanet eden birini kimse elimden alamaz."

Babam çırpınıyordu, fakat o kadar dermansız kalmıştı ki, muhafızların onu havuza doğru sürüklemesine mani olamadı. Aklımdan o kadar fazla düşünce geçiyordu ki ne yapacağımı bilmez haldeydim.

Athena beni bırakıp ellerini çırpıttı. "Menai!"

Genç bir kadın, uzun masaların birinin ucunda ayağa kalktı. Uzun boylu ve incedi, üstünden sıkıntı ve kendine güven akıyordu. Koyu kızıl saçları dalga dalga dökülüyordu, diz altına kadar gelen kahverengi süet çizmeler ve çizmelere uygun mini bir etek giymişti. Sırtına bir yay asılıydı, askısı göğsünün üzerinden çapraz geçiyordu.

"Bu ikisine sen göz kulak ol," dedi Athena ona, sonra yerine geri döndü.

Kapının iki yanını bekleyen muhafızlar duvardan uzaklaşıp bizi okçunun yanına ittiler, onun peşinden masaya gittik. Kadının kenara kayarak uzun bankta bizim için yer açtı.

Sebastian ile Menai'nin arasında hissiz bir şekilde oturdum.

Muhafızlar geri çekilse de arkamızda dikilmeye devam ettiler. Menai tabağını yemekle doldurmaya başladı. "Siz de alın," dedi toprak yeşili gözleriyle bana bakarak. "Bundan sonra yiyecek vermeyebilir."

Bakışlarımı babama çevirirken içimi bir dehşet hissi sardı. "Ona ne yapacaklar?"

"Havuza atacaklar." Ekmekten koca bir parça koparıp hepsini ağzına tıktı. "Önceki gece ve ondan önceki gece olduğu gibi." Lokmasını çiğneyerek gözlerini suya çevirdi ve bana bakmadan "Yerinden kalkmamamı öneririm. Yerinden kalkarsan, onu kurtarmaya çalışırsan onu öldürür, anladın mı?" dedi.

Athena masasının üzerine zıpladı ve yemeklerin üstüne bastı, sonra yeniden sandalyesine oturup ayaklarını masaya dayadı. Babama bir kez olsun bakmamıştı, gözü hep benim üstümdeydi.

Muhafızlar babamın üstündeki zincirleri çıkarıp uluorta çaresizlik içinde yalvarışlarına kulak asmadan onu suya ittiler.

Suyun sıçrama sesi duvarlarda yankılandı. Herkes nefesini tuttu.

Suyun üzerinde dalgalar oluştu. Babamın kafası suyun yüzeyine çıktı. Masanın kenarını tutup sıkıca kavradım. Havuzun kenarına doğru bir kulaç atmıştı ki çığlık sesleri yükselmeye başladı.

İçimi panik hissi sardı, nefes almakta zorlanıyordum.

Zihnimin içinde bir ses SUYUN İÇİNDE NE VAR? diye cınlayıp duruyordu.

Yeniden müzik başladı, sert ve gümür gümürdü. Suyun üzerinde bir kuyruk belirdi. Babam çığlık çığlığa kanlı suyun içinde çırpınırken konukların keyfi daha bir yerine geliyordu.

Ayağa fırlamak üzere hamle ettim, fakat Sebastian'ın bir eli

bacağıma bastırıp diğer eli kolumu tutmak üzere davrandığı için bir santim bile yükselemeyip olduğum yerde kaldım. Genzimde bir çığlık yükseldi. Kalkmak istiyordum, kalkmak! *Aman Tanrım, kalkmam lazım...* Yüzümden aşağı yaşlar boşanıyordu. "Bırak gideyim."

"Ona yardım edemezsin," dedi. "Athena ona koşmanı bekliyor, Ari. Ona bir baksana. Ari, Athena'ya bak."

Gözyaşlarım çenemden aşağı süzülüp masaya akarken gözlerimi kırdım ve başımı Athena'nın olduğu tarafa döndürdüm. Kuzguni bir kaş havaya kalktı. Meyvesini ısırdı, çiğneyerek neşeyle gülümsedi.

Babamın çığlıkları tapınağın içinde ve varlığımın her zerresinde yankılanıyordu. Yemek kokusu iğrenç geliyordu. Midem kalkmaya başlamıştı.

Menai yemeye devam ediyordu, bakışları babamın üstündeyken kısık sesle konuşmaya devam etti. "Athena bu işkenceyi Romalılardan öğrendi. Müren balıkları. Et yiyiciler. İkinci bir çeneleri olduğu için çok daha vahşiler. Büyük çene kıstırır, küçük çene dışarı çıkıp ısırır ve eti koparıp alır."

Yaşadığım şok ve gözyaşlarından dolayı görüntü bulanıklaşmıştı. Kenetlenen dişlerimin arasından "Kapa çeneni," demeyi becerebildim. Babamın kollarından biri havuzun kenarında asılı kalmıştı, cansız olmasına rağmen parmakları seğiriyordu.

"Theron ölümsüzdür. Ne yazık ki yaşayacak, kendini bir ölçüde toparlayacak ve yarın daha fazla acı çekmek için hazır olacak."

Tırnaklarımı masaya geçirerek ahşabın üzerinde iz bıraktım. "Kapa çeneni."

"Dediğim gibi, henüz yeme şansınız varken yiyeceğinizi. Yarın belki de o havuzda siz olursunuz..."

Tahammül sınırlarımı iyice aşmıştı, kör edici bir öfkeyle ba-

ğırdım. “KAPA ÇENENİ!”

Nabzım kontrolden çıkmıştı, kulaklarımda çok yüksek bir sesle ve çok hızlı bir biçimde uğulduyordu, çığlıkları, kahkahaları ve müziği bastırmıştı. Düşünmeden hareket ediyordum, elim uzanıp tabağımın yanında duran çatalı kapattığı gibi içimdeki bütün güçle Menai'nin eline batırdı.

Elini masaya zımbaladı.

Menai çığlık atarak döndü ve serbest olan eliyle boynumu kavradı. Çatalı bırakmadan öteki elimi Sebastian'dan kurtardım, hüsrana, korku ve öfkeyle hareket ediyordum. Ben de onun boğazını kavradım. Gözlerimden iri iri gözyaşı damlaları düşüyordu. Nefes alamıyordum ama umurumda değildi.

Menai'nin yüzü kızardı. Gözleri pörtledi. Şakaklarındaki ve gözlerinin altındaki damarlar kabardı. Kimse ona yardım etmeye gelmiyordu. Kulağıma kahkaha sesleri ve Menai'ye destek veren tezahüratlar geliyordu. Bunun eğlenceli olduğunu düşünüyorlardı.

Daha çok sıktım. O da sıktı.

İçimde canavar gibi bir şeyin uyandığını, zincirlerinden boşandığını ve zihnimin içinde tısladığını hissettim. Gücüm kolumdan elime aktı, o kadar güçlüydü ki şaşkınlık içinde elimi bırakmama neden olmuştu. O da beni bıraktı, ikimiz de yere düşüp nefes almak için mücadele verdik. Boynundaki beyaz izin elini daha boynuna götürmeden geçip normal ten rengine döndüğünü gördüm. Gözleri şaşkınlıktan kocaman açılmıştı. Beynime kan hücum ederken bir ara Sebastian'ın beni arkamdan çekiştirip bir şeyler söylediğini hatırlıyordum, ama ne dediğini duyamamıştım. Gözlerimi kırptıştırarak kendime gelmeye çalıştım. Nefes al. İçeri-dışarı.

Sonunda görüntü netleşmişti.

Muhafızlar babamı kıpkırmızı sudan çıkarıp yere koydular.

Aman Tanrım. Bedeni paramparça olmuştu...

Kendimle okçunun arasındaki mesafede arkama dönerek güzel mozaiklerin üstüne kustum.

Bankın ucunda iki büküm kaldım, midem bulanmaya devam ediyor, ben de öğürüyordum. Hiçbir şey, çocukluğumda uğradığım istismarlar bile beni bu tür bir işkenceye hazırlamazdı. Yeterince vahşet gördüğümü zannediyordum, ama bu... bu beynimin kavrayamayacağı bir şeydi.

Yüzümün kenarına bir peçete çarptı. Yüzümü kaldırırken Menai de önüne dönüp yemesine devam etti. Yüzümü silip birkaç derin nefes aldım ve doğrulmadan önce soğukkanlılığımı geri kazanmak için elimden geleni yaptım. Soğukkanlı olmaya çalışmak fikri bile şaka gibi geliyordu, gülmemek için kendimi zor tuttum. Burada olmaz. Herkesin yiyip içtiği bir ortamda babam bir havuz dolusu kanın içinden henüz çıkarılmışken ve kenarda bir et parçası sallanırken olmaz.

Sebastian'ın elleri kolumun üstündeydi. "Ari," dedi, bana doğru eğilerek. "Bırak sana yardımcı olayım." Gri gözleri endişeyle gölgelenmişti. Cildinin rengi birkaç ton atmış, koyu renkli dudakları ip gibi incelmışti.

Boğazım acıyordu. Konuşamıyordum. "İzin ver seni sakinleştiririm," dedi. Sebastian'ın hipnotize etme kabiliyeti vardı, insanları trans benzeri bir ruh haline geçirebiliyordu. Charity Hastanesi'ne doğum kayıtlarıma ulaşmak için gittiğimizde iki memureye yapmıştı.

Üzerime bir yorgunluk çökmüştü. Böyle bir şey istemek zayıflık göstergesi miydi? Dehşet ve korkuyu azaltmak istemek zayıflık mıydı? Baş parmağıyla yüzümden aşağı oluk oluk süzülen yaşları sildi. Yıllardır ilk defa güvenli gördüğüm yere, çocukken kendi içimde çekildiğim yere dönmek istedim. Dışarıda bana ne yapılıyor olursa olsun, çekildiğim karanlık kö-

şemde bana hiçbir şey dokunamazdı.

Ona bakmam için çenemi tuttu. Birbirimize bakarken gözleri ayna gibiydi. Başımı sallayarak yardımını, yenilgimi kabul ettim, teslim oluyordum. Daha önce kendimi hiç kimseye bu kadar açmamıştım.

“Ne dokunaklı,” dedi Athena araya girerek.

Göz kapaklarım yavaş yavaş kapanırken az önce yaptığım hatanın vehameti iki tonluk bir tuğla gibi boğazıma oturdu. Hayır, hayır, hayır... Ümitsizlik içimdeki en ufak bir mücadele kırıntısını bile yok etmişti. Bizi incitmek için kullanabileceği yeni bir şey daha göstermiştik ona.

Ellerini beline koydu, ama bu defa tam beklediğim gibi bakışları bana değil, Sebastian’a yönelmişti. Düşünceli, ölçüp tartan, karar veren bakışlar. Sebastian’ı kolundan kavradı ve çekip ayağa kaldırdı.

Athena’dan sadece bir saç teli kadar uzundu ve ikisi birlikte siyah saçları ve mükemmel ciltleriyle tuhaf bir biçimde birbirlerine çok benziyorlardı. Athena Sebastian’a yaklaştı. “Söyle bakalım, Sisdoğdu, hala kan içmedin mi?”

Athena’nın parmakları çenesinde dolaştı, Sebastian’ın çenesi onun dokunuşuyla seğirdi. Baş döndürücü bir ışık parlamasıyla bütün öfkem geri geldi. Sebastian, Athena’nın delici bakışlarına düşmanca gözlerini dikerek yanıt veriyordu. Sorusuna cevap vermedi.

“İçmedin, değil mi?” Daha da yaklaştı, yanağı yanağına sürünüyordu sonra geri çekilerek yanaklarının üzerinde dudaklarını gezdirmeye başladı. “Masum kokuyorsun. Ne kadar... Harika.” Muhafızlara döndü; ellerinde babamın kanı olan aynı muhafızlara. “Onları geri götürün.”

“Ne?” diye hırıldadım.

“New 2’ya geri dönüyorsunuz. Kapı ardınızdan kitlenecek.”

Tek istediğim bu kabustan kurtulmaktı, yine de beni tutmaya çalışan muhafızlara direndim. “Hayır!”

“İtiraf etmeliyim ki geçitten paldır küldür buraya geleceğini tahmin etmemiştim, ama zamanlaman müthişti. Şimdi hiç terk edesin gelmiyor, değil mi? Hele sevgili babacığın yaptıklarını öğrendikten sonra.” Bir anda manyaklıktan vahşiliğe geçerek beni çenemden yakaladı ve ona yakından bakmam için zorladı. “Burası benim bölgem. Benim zamanım. Burada benim borum öter. Ancak uğraşmaya degeceğini düşündüğüm zaman seninle ilgilenirim.” Burnu benimkine sürtündü. “Hakimiyetin kimde olduğunu unutma, gorgon.”

“Neden beni öldürüp bu işi burada bitirmiyorsun?” diye bağırdım.

“Lütfen,” derken gülüyordu, fakat devamındaki kelimeler hırıltıyla çıktı. “Neredeyse bir yüzyıldır bu kadar eğlenmemiştim ve—”

“Onları bırak. Babam hiçbir işine yaramaz. Violet ise, sadece bir çocuk.”

“Sen de öylesin, canım.” Beni muhafızların kollarına itti. “Düşüncelerin ve endişelerin içinde kahrolurken sana iyi eğlenceler, Aristanae. Burada sensiz ne kadar eğleneceğimizi düşünürken çok fazla kabus görmemeye çalış.”

Muhafızlar beni çekiştirerek kapıya götürüyordu. Tekmeler savurup çığlık atarak “Hayır!” diye bağıırıyordum ama hiçbirini kar etmiyordu. Geri gidiyorduk.

Çünkü Athena acı çekmemi istiyordu.

On Beş

Sebastian'la beni olağanca güçleriyle kapıdan dışarı attılar, ellerimiz ve dizlerimiz üzerinde sürüklenerek Michel, Henri, Bran ve Josephine'in ayaklarının dibine düştük.

Çenem yere çarptı ve derim yırtıldı. Avuçlarıma ve dizlerime cam kırıkları saplanmıştı, ama hissettiğim acı içimdeki kederle karşılaştırıldığında hiçbir şeydi. Josephine'in pahalı görünümlü siyah topuklarına gözlerimi diktiğimde orada deşilmişim gibi hissediyordum –hala Athena'nın tapınağındaki dehşetten kurtulamamıştım.

“Merde,” Josephine gözlerini sinirle kırıştırdı. “Git de kanını başkasının ayakkabısına bulaştır.” Ayağını kaldırdı, ayakka-bısının tabanıyla yüzümü itmek için hazırlandı.

“Kes şunu büyük anne,” diye araya girdi Sebastian soğuk bir ses tonuyla.

Michel, Josephine'in cevabını “Kapı kapandı,” diye araya girerek kesti.

Ben ağrı içinde zar zor oturmaya çalışırken Michel öne ilerledi. Omzumun üstünden bir bakış atmamla haklı olduğunu

anladım; ellerini duvarın üstünde gezdiriyordu. Athena kapıyı arkadan kilitlemişti.

“Ayağa kalk, Selkirk.” Bran’ın huysuz sesi dikkatimi çekti. Eğilerek elini uzattı, yüzüne her ne kadar kızgın ve somurtuk bir ifade vermeye çalışsa da endişeli olduğu sezilebiliyordu. Gerçekten de benim için endişelenmişti –mucizelerin hiçbir zaman arkası kesilmiyordu. “Bana öyle bakma,” diye gürledi. “Elimden tut ve bir savaşçı gibi ayağa kalk.”

Gözlerim yeniden doldu, görüntü bulanıklaştı ve boğazım düğümlendi. Söylediği gibi yaptım, cam kırığı etime iyice saplanmıştı.

Michel, Sebastian’ın yüzünü nazikçe tuttu, öfkeli ve pek iç açıcı olmayan bir ifadesi vardı. “Bir yerine bir şey olmadı... değil mi?”

“Hayır baba.”

İçinin rahatladığını belli eden bir dizi söz mırıldandı, çocuğuna bir şey olmadığı için şükrederken kulağa küfrediyormuş gibi geliyordu. Oğlunu kendine çekip sıkıca sarıldı.

Birden yalnız olduğumu düşününce içim allak bullak oldu. Sebastian bana bakıp gözlerini devirse de babasının sarılmasının hoşuna gittiği belli oluyordu. Karşılığında ona gülümse-dim, ama canı gönülden değildi, içim acıyarak gülümsemiştim.

Başımı döndürüp dudağımı ısırdım ve avcuma batan cam kırığını sertçe çektim.

“Al.” Bran önümde dikiliyordu ve kırıştırılarak top haline getirilmiş bir parça kağıdı kanayan elime bastırdı. “Şimdilik bir süre bunu tut.”

“Teşekkürler.”

“Fiziksel acının,” dedi usulca, “başka acıları azaltan bir yönü vardır.”

Şaşıarak başımı kaldırdım. Bran düşündüğümünden çok

daha iyi anlamıştı. Fiziksel acıyı içsel acıya tercih ederdim.

“Babanı gördün sanırım?”

Bakışlarımı yere indirdim ve zor da olsa başımı salladım.

“Gel Ari,” dedi Michel, odanın kapısına doğru yürürken. “Sıcak bir yemek ve sıcak bir duş seni bekliyor. Sonrasında da iyice dinlenirsin..”

“Sonra da şu minik... maceramı konuşuruz,” diye vaatte bulundu Josephine.

Michel bana daha önce Athena'nın zindanından kaçtığımda kullandığım odayı verdi. Otomatiğe bağlayarak duş yaptım, giysilerimi değiştirdim ve aynadaki buharı silerek yansıma baktım.

Çenemdeki yarık cildimin ve saçlarımın solukluğuyla kıyaslandığında çok canlı bir kırmızıydı. Yorgun, bitmiş ve boş boş bakıyor gibi görünen gözlerimin altında soluk leylak rengi kıvrımlar oluşmuştu. Evet, boş boş bakıyordum.

Derin bir nefes alarak dikleştim ve tek istediğim temiz nevresimlerin içine girip gözlerimi kapatarak kayıtsızlığa gömülme olsa da ötekilere bakmaya çıktım.

İkinci kattaki avluya bakan balkondaydılar. Duvarlarda asılı lambalardan sarı bir ışık yayılıyordu. Saksıdaki aşk merdivenleri ve diğer bitkiler bu geniş mekana daha sıcak bir hava vermişti. Dışarıdaki serin havaya çıkıp sohbet seslerine kulak verdim.

Bran kollarını göğsünde kavuşturmuş halde korkuluğa dayanıyordu. Hizmetçi sehpanın üzerine içkileri bırakırken, Michel ve Josephine sallanan koltuklarda oturuyorlardı. Sebastian bir şezlongun ucuna ilişmişti, kolları dizlerine dayalı oturuyordu. Benim geldiğimi görünce başını kaldırdı, gözünün üzerine bir tutam ıslak saç düşmüştü. Oturduğu yerde dikleşirken par-

maklarıyla tutamı geriye taradı.

Duygularımla arama mesafe koyup Athena'nın tapınağında neler olduğunu anlatabilecek gücüm yoktu. Her şey canlılığını hala koruyordu.

"Sebastian bize anlattı," dedi Michel, durumumu anlayarak. Boğazını temizledi. "Eğer Theron'un böyle acı çekeceğini bilseydim, onu Athena'nın zindanında bırakmanı istemezdim."

Bu da hatırlamak istemediğim bir başka anıydı, ama işte burada, karşımdaydı. Babam hariç zindandaki herkesi serbest bırakmıştım. Athena için kim bilir kaç varlığı yakalamış ve öldürmüştü. Annemi çok sevdiği için tanrıçaya ihanet eden bir Perseus Oğluydu. Ve onu serbest bırakmak benim elimdeydi.

"Bunların sorumlusu sen değilsin Michel," dedim duygularımı belli etmeden. Michel on yıl Athena'nın zindanında hapis kalmıştı, kim bilir, belki de onu oraya babam atmıştı.

"İkinize de hiçbir zarar vermeden geri göndermesi bana inanılması hayli güç geliyor," dedi Josephine.

"Ve beni de senin için rahat olup olmaması hiç ilgilendirmiyor, Josephine," dedim bitkin bir halde.

"Sen ne dediğini sanıyorsun, kavgacı küçük–"

"Pazarlık yaptı mı?" Josephine'e dik dik bakmakta olan Bran araya girdi. "Ne istediğini söyledi mi?"

"Benim kahrolana dek acı çekmemi istiyormuş. Babamı ve Violet'ı muhtemelen gözlerimin önünde öldürecek, sonra da benim canımı alacak. Konuşacak başka bir şey yok bence. Eve dönüyorum."

Arkamı dönüp yürüdüm, dışarı çıktım. Hafızamın beni sokaklarda yönlendirmesine izin vererek bir hayalet gibi ilerliyordum.

Eve vardım, odamda ayaklarımın ucuyla botlarımı çıkarıp attım, silahlarımı çıkardım ve uyku tulumumun içine elbise-

lerimle girerek çeneme kadar çektim, nihayet dünyayla olan ilişkimi kestim.

Evde duvarları zangırdatarak yankılanan davul sesleri zemin-den yükselerek vücudumu zıplatmaya başlayınca uyandım. Gözlerimi açmadan sırtüstü yuvarlanarak ritmin içime işleme-sine izin verdim. Sabah fırtınasıyla uyanmak gibiydi –en sevdi-ğim şeylerden biridir. Fakat bu defa içimi neşeyle doldurmaya yetmemişti.

Bir süre olduğum yerde yatarak dinledim, kaslarımı rahat bırakarak yorgunluk ve yenilmişlik hislerine teslim oldum. Nabzım ritme ayak uyduruyor gibiydi –kuvvetli ve kederli.

Odanın içinde bir ses homurdandı “Off. Daha çok erken.” Ardından dermansız bir yumruk duvarı dövdü.

Kafamı döndürdüğümde Dub’ın uyku tulumunu başına çektiğini gördüm. Öteki tarafımdaysa Crank esneyerek kolları-nı geriordu. Doğrularak gözlerimi ovuşturdu.

“Günaydın Ari.” Crank burnunu kaşıdı. Uykudan yüzü şiş-mişti, bebek gibi görünüyordu. Örgüleri kıvrılmış ve birkaç tutam dışarı çıkmıştı.

“Siz burada ne yapıyorsunuz?”

Dub uyku tulumunun içinden homurdandı.

“Manevi destek diyorlar.” Henri’nin uykudan kalınlaşmış sesi odanın öteki ucundan geldi. Doğruldu, tokası çıktığından kızıl saçları yüzünün önüne düşmüştü. Eliyle yüzünü ovuştur-du, ardından merak içinde ona dikilmiş gözlerimle karşılaştı. “Onların fikriydi, benim değil.”

Nasıl cevap vereceğimi bilemedim, o nedenle ayağa kalkıp uyku tulumunu omzunun üstünden atarak ayaklarını sürüye sürüye odadan çıkışını seyrettim.

Gece kimsenin geldiğini duymamıştım. *Manevi destek*, diye

düşündüm. Bakışlarım odanın öbür ucundaki boş uyku tulumuna kaydı. Crank ayağa kalkıp tulumunun askılarını düzeltirken, “Bastian de burada uyudu,” dedi. Acaba bu tulumu üstünden hiç çıkarıyor mu diye merak ettim. Sonra birden durgunlaştı ve gözlerine endişeli bir ifade yerleşti. “Baban için çok üzuldüm. Sence onları geri getirmeyi becerebilecek miyiz?”

Babam konusunda pek emin değildim. Athena’nın ona yaptıklarına şahit olduktan sonra bilemiyordum. Onu nasıl kurtaracağımı ve Violet’i nerede tuttuğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Tek bildiğim odamdaki pijama partisinde olmadığıydı ve o olmadan—

“Ari?” dedi Crank kısık bir sesle. “Neyin var?”

Gözlerimi kırptırdım. Bütün bedenimdeki tüyler aynı anda diken diken olmuştu. İnanamıyordum. Bunca zamandır gözümün tam önündeydi. “Crank. Çamaşırlar.”

Alt katta Crank’ın tamir ettiği eski bir çamaşır makinesinin bulunduğu bir çamaşır odamız vardı. Birkaç gün önce içi kirli çamaşırlarımla dolu bir sepet indirmiştim ama henüz yıkamamıştım.

“Ne?”

“Lütfen bana çamaşırlarımı kimsenin makineye atmadığını söyle.”

“Hayır, herkes kendi çamaşırını yıkar. Ari, bir tuhaf görünüyorsun.”

Sebastian kapıda belirdi. Saçları terden ıslanmıştı, bagetleri elinden hala bırakmamıştı. “Ari’nin tuhaflaştığını sen de hissettin, değil mi, Bas?” diye sordu Crank.

Bir anda yataktan fırlayıp kelimenin tam anlamıyla döner merdivenlerden aşağı uçarak indim. Arkamdan ayak sesleri takip ediyordu. Son üç basamağı atlayarak köşeyi döndüm, çoraplarım ahşap zeminde kayıyordu. Çamaşır odasına daldım.

İşte. Sepetim buradaydı. Ellerim titriyordu. Giysilerimi et-

rafa fırlata fırlata aramaya başladım... Ve bir anda olduğumu yerde donakaldım.

Tişörtüm. Violet'ın ortadan kaybolduğu gün üstümde olan tişört.

Violet'ın Athena'nın sırtına atlayarak hançeri tanrıçanın göğsüne saplayışı daha dün gibi gözümün önünde canlandığı için kalbim gümbürderken tişörtümü tutup kaldırdım. İki-si birlikte gözden kaybolurken hançer yere düşmüştü ve ben bu hançeri yerden almıştım. Üstünde Athena'nın kanı vardı. Athena'nın kanını tişörtümün ucuyla hançerin üzerinden silmiştim.

Arkamı dönüp eşikte toplanan arkadaşlarıma baktım. Şok içinde tişörtü havaya kaldırıp, "Kapıyı Athena'nın kanı açıyor," dedim.

On Altı

“Ben de geliyorum.” Dub kollarını inatçı bir şekilde göğsünde kavuşturdu.

Somurtup yüzüncü defa “Gelmiyorsun,” diye cevap verdim.

“Eğer o giderse ben de giderim,” dedi Crank.

“Crank,” dedim, “Dub bizimle gelmiyor. Sen de gelmiyorsun.” Oturma odasındaki sehpanın etrafında toplanmıştık ve yaptığımız konuşma yüzünden tansiyonum yükseldiği için sol gözümün arkasına bir baş ağrısı saplanmıştı. “Bakın çocuklar,” dedim tükenmiş halde. “Bunun işe yarayacağından bile emin değilim.”

“Peki, neden böyle bir şey yapmak istiyorsun?” diye sordu Henri. “Kendini yine Athena’nın ziyafet salonunda bulacaksın.”

“Hayır, zannetmiyorum. Bulduğum bu yolla Athena’nın eski tapınağına gidiliyor. Zeus’u öldürüp tapınağına el koymadan önceki mekanına. Şimdiye dek okuduğum her şeyde Athena’nın kendi tapınağını bırakıp Zeus’unkine geçtiği söyleniyor. Sebastian’la gittiğimiz yer de burasıydı.”

“Ama bizi eski tapınakta nelerin beklediğini bilmenin de

hiçbir yolu yok,” diye belirtti Sebastian.

“Biliyorum, ama tek seçeneğimiz bu. Athena yıkıntıların içinde bulduğumuz geçidi kapattı, şimdi artık oradan geçmek istesek bile yapamayız. Bizi yeniden karşısında görmeyi beklemiyor olacak. Onun zamanına ayak uydurduğumuzu ve onun merhametine kaldığımızı sanıyor. Eğer eski tapınağı da aynı diyardaysa ve tarih kitaplarının söylediği gibi terk edilmiş durumdaysa, şansımızı deneyebiliriz.” Elimle yüzümü ovuştur-
dum. “Kapılar, geçitler ya da her ne deniyorsa işte onlarla ilgili daha bilmediğim tonlarca şey var anladığım kadarıyla. Fakat yine de denemem gerek.”

Sebastian’la uzun uzun birbirimize baktık, sonra gözlerini Crank ve Dub’a çevirdi. “Sembollerini evden uzakta bir yerde, mezarlıkta yapacağız. Yanımıza yiyecek, su ve silah alacağız.”

Dub yine şikayete başladı.

“Dub. Çok tehlikeli,” diye lafını kestim. “Bu konu burada kapanmıştır.”

“Crank’in de benim de kendi başımızın çaresine bakabileceğini biliyorsun.”

“Biliyorum. Kendi başınızın çaresine bakmak ayrı şey, bir tanrıçanın diyarına geçmek başka şey. Athena’nın sizi ele geçirmesinden endişe etmek istemiyorum. Durmadan omzumun üzerinden arkamı kontrol edemem... Bunun bedelini hayatımızla ödeyebiliriz. Bebek bakıcısına ihtiyacınız olduğunu düşündüğüm için böyle konuşmuyorum, sizi önemseydiğim için bunları söylüyorum. Hem de çok. O nedenle lütfen artık bu konuda beni zor durumda bırakmayın. Burada kalırsanız en azından güvende olduğunuzu bilmek içimi rahatlatır. Bırakın da sadece Violet için endişeleneyim, tamam mı?”

Aslında sözlerimi böyle bitirmeyi ve duygusallaşmayı istememiştim. Bir an herkes sessiz kaldı.

“Fazladan bir kamam var, ödünç alabilirsin,” diye önerdi Dub, nihayet işin ucunu bırakmıştı.

Rahatladım. Tartışma sona ermişti. Tanrıya şükür.

“Ben de bir süre önce bir kutu kurşun bulmuştum. Silahına uyar mı bilmiyorum, ama istersen alabilirsin,” dedi Crank.

“Sadece üçümüz, arkamızda bir ordu ya da Novem’in büyükbaşlarından birileri olmadan gizlice içeri gireceğiz,” diye sesli düşündü Henri. “Bu fikir hoşuma gitti. Egoları düşünerek endişe etmeden ve sorumluluğun kime ait olduğunu tartışarak vakit kaybettirmeden daha hızlı ilerleyebiliriz.”

“Ah, neredeyse unutuyordum!” Crank sandalyesinden fırlayıp odadan çıktı. “Yerinizden kıpırdamayın! Bir sürprizim var!” Mutfakta şangır şungur bir şeyler yaparak döndü. Elindeki bir kek miydi yoksa? Sehpanın üstüne yerleştirip hepimize birer çatal verdi.

Titreyen ellerini fark etmemiş gibi davranıyordum. “Mardi Gras’da yenen ‘kral kekinin’ ne olduğunu biliyorsun, değil mi Ari?”

“Ortasında plastik bir bebek olduğunu biliyorum, o kadar,” diye cevap verdim Crank’ın kendini koyuvermeyeceğini umarak. Fazlasıyla endişeli görünüyordu. Birazdan evden çıkıp gidecektik ve şansımız milyonda bir sayılırdı.

Eğer Crank kek yememizi istiyorsa, kek yiyecektik.

“İçi krem peynir doldurulup burularak kızartılmış hamur. Çok seveceksin, emin ol.”

Üzerine şeker hamuru dökülüp sertleşmişti ve kenarlarında mor, yeşil ve altın rengi boyalar vardı.

“Nereden buldun bunu?” diye sordum, bir dilim alıp ağzıma bir lokma atarken.

“Postacılık yapmanın avantajları,” dedi Crank. “Kek kokusunu alınca kutu gizemli bir şekilde ortadan kayboldu ve yeri-

ne teslim edilmedi.”

Güldüm. “Çaldın mı yani?”

“Aynen öyle. Pontalba’daki dairelerden birine gidiyordu.”

Bunu söylemesi hepimiz için yeterliydi. Herkes Novem ailelerinin o gösterişli apartmanlarda oturduğunu biliyordu. Bir kral keki kayboldu diye dert edecek durumda değillerdi.

“İsabet olmuş,” dedi Dub, çatalını kadeh tokuşturmuş gibi Crank’inkine çarptı. Yanakları sincap gibi kekle doluydu.

Kekin içindeki bebeği Henri buldu, o nedenle hepsi bir dahaki sene kek bulma sorumluluğunun ona ait olduğunu söylediler. Ve ben de elimdeki bütün gücü kullanarak bir dahaki sene diye bir şey *olması* için çaba harcayacaktım.

Crank bizi Lafayette Mezarlığı’ndan dört blok öncesine kadar götürdü. Yürüye bilirdik ama kendimizi yormamamızı söyleyerek ısrar etti. Kaldırımın kenarına park etti. Arka kapıyı aralayarak aşağı atladık.

İlk mezar taşı sırasını geçip ikincisine geldik. Dub sıranın sonunda sapasağlam görünen bir mezarı işaret ederek “Buna ne dersiniz?” diye sordu. Mermer taşın kenarları aşınmış haldeydi ve kapı işlevi görecektik kadar büyüktü.

“Mükemmel. Yine de öbür yüzünü kullanalım, mezarlık girişinden görünmesin,” dedim.

Taşın yanına geldiğimizde ağır sırt çantamı omuzlarımdan kaydırarak yere bıraktım ve küçük plastik kabı yakınımdaki yassı bir taşın üstüne yerleştirdim. Diğerleri çantaları ve silahları hazırlarken, Crank ve ben de mümkün olduğunca az su kullanarak tişörtümün üstündeki kurumuş kanı sıvı hale getirerek plastik kabın içine akıtmaya çalışıyorduk. Athena’nın kanı olduğu kesindi, fakat kurumuş haldeydi.

Dub içinde semboller bulunan defterimi verdi. “Hepimiz bir

tanmesini yapabiliriz,” dedi.

“Hayır. Benim yapmam gerekiyor. Tablet, ancak bir kadın tarafından çizilirse işe yarayacağını söylüyordu.” Yanaklarıma ateş basmıştı ve bekaret meselesini tamamen kendime saklamıştım. “Fakat kapı bir defa belirdi mi herkes girip çıkabiliyor bildiğim kadarıyla.”

Sebastian ve Henri çizimleri yapacağım köşeleri iyice sildiler.

İşleri bittiğinde plastik kabı alarak kanın içine parmağımı batırdım. Bütün sembolleri defterden baka baka tam olması gerektiği gibi özenle çizdim. Sulandırılmış kanın rengi çok açıktı, o yüzden işe yarayacağından emin değildim. Kurumalarını bekleyip üstlerinden birkaç defa geçerek kalınlaştırdım.

Dört kat çizdikten sonra birkaç adım geriye gittim. Entergy Kulesi’ndeki duvara benzemişti, ama aynı değildi. Semboller biraz farklıydı.

Kabı yere koydum ve ellerimi bir şişe suyla yıkadım. Çocuklar mezar taşının önünde durmuş sembollerin geçit açma gücüne sahip olup olmadığına dair bir işaret kollayarak herhangi bir enerji değişimi ya da yoğunlaşması var mı diye anlamaya çalışırken derin bir nefes aldım.

“Hey, çocuklar. Şuna bakın. Sanırım Ari’nin geçidi açılıyor.” Crank taşın yanında duruyordu, elini duvardan içeri sokmuş haldeydi. Eli yok olmuştu.

Rahat bir nefes aldım, dizlerimin bağı çözülmüştü. Bu işi gerçekten yapacaktık. Athena’nın diyarına girmek üzereydik. Oturup titreyen elimle yüzümü ovuşturdum. Şok hissini ve gerçekliği hazmettikten sonra, Henri, Sebastian ve ben sırt çantalarımızı omuzlarımıza takıp bağladık. Bir elimle *τερας* hançerimi diğeriyle 9 mm’liğimi çıkardım. Henri sırtına yay gibi bağladığı av tüfeğine asıldı. Sebastian’ınsa elleri boştu -gördüğüm kadarıyla zaten yeterince zarar verebilecek güçteler.

“Yakında görüşürüz çocuklar.” Crank ve Dub’a sarıldım, ötekilerin de vedalaşması için bekledim.

Derin bir nefes. İşte oyun başlıyordu. “Sona kalan donakalır,” diyerek geçitten içeri adımımı attım.

On Yedi

Geçitten içeri iki adım atmıştım ki tökezleyip öne düştüm. Alnım sert bir şeye çarpmıştı. Dizlerimin üstüne kalkarken dudaklarımdan bir homurtu çıktı. Kahretsin. Acımişti.

Her yer zifiri karanlıktı. Havaya toprak ve su kokusu hakimdi, ama o iyi bildiğim küf kokulu mezarlığın havasından daha temizdi. Sağımdan bir ayak sesi ve nefes, solumdan bir küfür duydum. Çocuklar da içerideydi.

“Yolun ortasına kim duvar koydu?” diye homurdandı Henri.

Silahımı belime sokup önümdeki engeli ellerimle yokladım. Düzenli aralıklarla dümdüz oyuklar vardı. “Harabeye dönen tapınaktayız galiba,” dedim kısık sesle. “Bu sanki bir sütunun bir kısmı.”

“İçeride ne olduğunu anlayana dek fenerlerimizi yakmayalım derim,” dedi Sebastian.

“Ellerimizle yoklayarak yolumuzu bulalım,” dedim.

Bir yerlerin arasına sıkışıp sütunlara tırmanarak ağır ağır ilerliyorduk. Buraya daha önce hiç gelmemiştim, ama içimden bir ses tapınağın derinliklerinde bir yerlerde olduğumuzu

söylüyordu. Gözlerim yavaş yavaş karanlığa alıştı ve etrafımızı çevreleyenleri az çok seçebilmeye başladım. Tapınak kısmen çökmüş, içerideki sütunlardan bazısı düşüp kırılmıştı.

Sonunda çıkış olduğunu umduğum mermer bir çerçeveyi aydınlatan ölgün bir ışık belirdi.

“Tanrıya şükür,” diye fısıldadı Henri, bir dolap kapağı genişliğinde yamuk bir açıklığa doğru ilerlerken. Bir zamanlar burada dev bir kapı olduğu görünüyordu, fakat mermerin bir köşesi düşmüş ve orada bir boşluk oluşmuştu.

Açıklığın üzerini sarmaşıklar ve kökler sarmıştı. Pırıl pırıl muhteşem bir ışıkla karşılanınca burası gözüme cennet gibi göründü.

Karanlıktan ışığa, diye düşündüm, adım atarken. Bir dünyadan bir başkasına. Gözlerim yumuşak gri ışığa uyum sağladı.

Çöken sütunlar devasa büyüklükteydi. Dönüp geniş bir merdiven sahanlığının ucuna doğru geri geri adım atarak başımı kaldırdım. Tapınak hala yerli yerinde duruyordu, fakat yamularak bir kısmı hafifçe içe çökmüş ve mermerde büyük çatlaklara neden olmuştu.

Athena’nın tapınağı. Yani, babasınıninkine el koymadan önce onun olan tapınak. Harabeye dönmüş haliyle bile büyüleyiciydi.

“Bunun nasıl inanılmaz bir şey olduğuna dair en ufak bir fikriniz var mı?” diye sordu Henri şaşkınlık içinde. “Burası... şu an Olimpos’tayız.”

Sebastian kısık sesle inanmazcasına bir kahkaha attı.

Başımı tapınaktan çevirdiğimde Sebastian ve Henri’nin basamakların tepesinde yan yana durarak manzaraya baktıklarını gördüm. Ben de yanlarına gittim, omuz omuza, tamamen kendimizden geçmiş bir halde orada dikildik.

Tapınağın bulunduğu alanı iki yandan gür ormanlar sarıyordu. Sağımızda tuhaf görünümlü taşlarla dolu bir bahçe,

önümüzdeki basamakların dibinden başlayan çimenlerin ötesinde çarşaf gibi dümdüz ve kapkara bir göl vardı.

Bakışlarım geniş bir alana yayılan gölün uzaktaki ucuna kaydı, mermer bir kameriyeyi ve bakımlı bir çimenliği aşarak dünyanın eski zaman mucizelerini geride bırakacak denli muazzam beyaz sütunlu bir tapınağa doğruldu.

Hayran hayran baktığımız yerin Zeus'un tapınağı olduğuna hiç şüphem yoktu.

Bu göl, bu topraklar... sanki sivri bir dağın yanından düşüp buraya konmuştu. Zeus'un tapınağının çevresinde dev çanaklar içinde ateş yanıyordu. Bu çanakların yüzme havuzu kadar büyük olduğunu tahmin ediyordum. Çimlerle kaplı bahçenin üstüne ağaçlar serpilmişti. Bir çift turna havalandı. Gölün üzerinden telli bir müzik aletinin sesi ulaşıyordu.

Cennet. Maxfield Parrish'in resimlerinde çıkma bir cennetti burası.

Savaş tanrıçası, panteon bozucusu, hastalıklı ve kendini beğenmiş bir kancık olan Athena, bir cennette yaşıyordu.

Nedendir bilinmez, ardında bıraktığı cehennemın içinde yaşıyor olacağını düşünmüştüm. Kafataslarından yapılmış bir tahtta oturup zebanilere kemik fırlatan birini bekliyordum. Ama hayır. İşte orada yaşıyordu. Dehşetlere yataklık eden bu güzel yerde.

Şokun etkisinden kurtulduktan sonra geniş merdivenlerden aşağı indik. Burası gölün öteki yakasındaki yere göre çok farklıydı. Her şeyi sarmaşıklar ele geçirmiş, tapınağı sanki toprağın altına çekmek istercesine yılan gibi kıvrılarak sarılmıştı. Karanlık, unutulmuş ve terk edilmiş bir yerdi, aklıma Bahçeli Evler'i getirmişti.

"Ari, şuna bak!" diye bağırdı Henri bir yerlerden.

Merdivenlerden inip sağıma doğru gittim. Yüzlerce megalit

görünümü veren mermer ve moloz yığınıyla dolu bir alana doğru hafif bir eğim vardı. Alanı üç tarafından yüksek bir duvar çevreliyordu.

Küçük sütunların ve mermerlerin üzerini taş mantarları, sarmaşıklar ve yosunlar sarmıştı. Taş parçaları tuhaf açılarda çıkıntılar halinde yerden yükseliyordu. Rasgele taşların etrafında ağaçlar bitmiş, kökleri sert kayaları yere daha da sıkı sabitlemişti. Önümde Henri'yi gördüm, taşlar arasında mekik dokuyordu.

Vücudumdaki bütün tüyler diken diken oldu, içimi tuhaf bir his kaplamıştı. Sebastian gelip yanımda durdu.

“Burası ne böyle?” diye sordum neredeyse fısıldayarak. “Duyuyor musun?”

“Neyi duyuyor muyum?”

“Sessizliği. Kuş yok. Böcek yok. Ağaçlara tırmanan sincaplar yok. Doğal hayattan iz yok.” Belki de bu yüzden içim ürpermişti. Sebastian, Henri'ye doğru gitti. Ben de peşinden takip ettim ve gidip taşlara yakından baktığımda dudaklarımdan bir “Aman tanrım” nidası döküldü ve şaşkınlıktan olduğum yerde kaldım.

Bu taşlar aslında heykeldi. Yüzlerce vardı. Eskiydiler. Karman çorman. Tuhaf. Savaşçılara, çocuklara, kadınlara ait heykeller. Bazısı kırılıp yitmiş. Bazısı taş mantarıyla kaplanmış ya da sanki kaçmalarını engellemeye çalışan zincirler gibi sarmaşıklarla sarılmıştı.

Taşlarla dolu bahçenin içinde yol alırken kalbim gümbürdeyerek atıyordu.

Tepesine başlığını geçirmiş bir kadın heykelinin yanında durdum, üzerindeki giysinin bütün ayrıntıları seçilebiliyordu, sanki gri mermerden bir kumaşa bürünmüştü. Yüzü, sanki bir ses duymuş gibi yana dönmüştü. Sandaletli ayaklarının üzerini

kaplayan sarmaşıklar giysisinin üst kısımlarına doğru ilerlemişti.

Kulaklarımda kan basıncını hissediyordum. Yutkunarak pelerinin yakasını tutan mermer ele dokunmak için uzandım. Arkamdaki hissettiği hareketlilik durmama neden oldu. Heykelden uzaklaştım.

Sebastian, Athena'nın taş bahçesinin içinde ilerlemişti. Ona seslenmek istemedim. Sesim burada çok yüksek çıkacaktı. Etrafta sesimin yankılanmasını istemedim. Kırık bir mermerin üzerinden atlayarak ona doğru koşturdum. Yaklaştığımı anladığında arkasını döndü. Gözlerinde vakur bir ifade vardı, ağırbaşlılık içindeydi.

Burada insan kendini kilisede gibi hissediyordu.

Lanetliler Kilisesi.

"Bu... çok tuhaf," dedi, etrafına bakınarak.

Göğsüm sıkışarak yanmaya başladı. Buranın ne olduğu gayet açıktı. "Tuhaftan da öte. Burası bir mezarlık, Sebastian. Nereden bildiğimi sorma, ama bu insanlar taşla döndürülmüş."

Atalarımın birinin, belki de yüzlercesinin eseriymi bunlar.

"Athena bunları biriktirdi mi dersin?" diyen Henri bize doğru yaklaştı.

"Çok hastalıklı bir durum, bana soracak olursan."

Bir de bana sor! "Acaba Athena bu heykelleri buraya mı taşıdı... Belki de burada gerçekten bir gorgon yaşıyordu?"

"Bunların bir gorgonun elinden çıktığından nasıl emin olabiliyorsun?" diye sordu Henri.

Mermer bir savaştının yanından geçerek yeniden tapınağa doğru ilerlemeye devam ettik. Bir Romalıydı. Genç. Yakışıklı. Kılıcını havaya kaldırmış. Ürperdim. "Biliyorum işte... Sadece bir his, açıklayabileceğim bir şey değil."

Yere düşmüş bir atın yanından dolaştığımda öbür tarafında

bağrına yavrusunu bastıran bir anne buldum, çocuğun tombul kolu battaniyenin arasından fırlamıştı. Annenin yüzü sanki Ölüm'ün gözlerinin içine bakıyormuşçasına korku içinde donmuştu. Çocuğun başı da dönüktü ve doğruca bana bakıyordu. Korkusuzdu. Ölürken gördüğü şeyin ne olduğunu farkında değildi.

Boğazım düğümlenmişti, yutkunmakta zorlanıyordum. Beni bekleyen buydu işte. Kendi hayatıma son vermeyi reddedersem başıma bu gelecekti. Masum insanlara bunu yapan... ben olacaktım.

"Haydi. Gölün etrafında bir keşif gezisi yapalım. Tapınağa varmamız uzun sürmez. Belki yirmi-otuz dakika, o kadar," dedi Sebastian. Yönümüzü değiştirdiğimiz için halimden memnundum.

Bir tarafı dağ ile sınırlandığı için gölün etrafında dolaşacağımız yol belliydi. Sağ tarafımıza giderek ormanın içinden geçmeye karar verdik. Ormanın derinlerine ulaştıkça sarmaşıklar sıklaşıyordu. Ağaçların tepelerini kaplıyor, uzun ve ince kökleri aşağı kağıt şeritler gibi sarkıyordu. Buranın bir ismi olsaydı, herhalde Bin Halat Ormanı olurdu.

Halat ormanının ardından ormandaki ağaçlar çoğaldı ve bir süre sonra o kadar sıklaştı ve altlarından fışkıran bitkiler ayağımın altında öyle bir kalabalık yaptı ki, geride kaldım. Giysilerimi ve ellerimi dikenler yırtıyordu. İnce dallar yüzüme ve kollarıma çarpıp saçlarıma dolaşıyordu. Kaç defa sivri dallara çarpıp sürtündüğümü ya da çıkmaza girdiğimi takip edemez haldeydim. Aklımdan kaç küfür geçtiğini ya da ağzımdan kaçını tıslayarak çıkardığımı da.

Ya kafamı karıştırmasına izin verecektim ya da hepten kafayı yiyecektim. Sebastian'a yetiştim ve Gabriel ve arkadaşlarıyla çalışma salonunda karşılaşmamızdan bu yana içimi yiyen

soruyu pat diye soruverdim. “Anne Hawthorne’la aranızda ne var?” Nazik davranmayı becerebildiğim anlardan biri değildi. Rahatsız ediciydi, daha çok homurdanma gibi çıkmıştı. Sebastian durduğunda yere bakarak yürüyordum. Arkasına doğru koştum. Omzunun üzerinden meraklı bir bakış attı ve yürümeye devam etti.

“Bu da nereden çıktı?”

“Aa, sana bakışından. Ben bir kızım. Gördüğüm anda neler olduğunu anlayabilirim.” Öfkeli bir hareketle yüzüme yapışan bir tutam saçı geri çektim.

“Birkaç defa çıktık.”

Daha fazlasını bekliyordum, ama birkaç metre ilerledikten sonra nihayet devamını getirmeyeceğini anladım. Gözlerimi devirerek dik dik sırtına baktım.

“Birkaç defa derken?” diye bastırdım.

Omuzlarımı silkti. “Bilmiyorum. Geçen seneydi. Anlaşamadık.”

“Neden o—” Ayağım takıldı, ama düşmeden toparlamayı becerdim. Hayal kırıklığı içinde homurdandım. Hançerimi çıkarıp ormana dalmamak için kendimi zor tutuyordum, ama keskin ucunu köreltirsem yazık olurdu.

“Bakın,” dedi Henri önümüzden. Giderek seyrekleşen ağaçların arasından tapınağın ölgün meşale ateşleri seçiliyordu. “Yaklaşıyoruz. Buradan itibaren sessiz olmamız gerek.”

Tapınağa yaklaştıkça patika daraldı ve sağ tarafımda ağaçların arasından ormanın bitip de uçurumun başladığı noktada gökyüzünü görebiliyordum. Kim bilir ne kadar yüksekteydik. Tahmin etmem gerekirse, *hayli yüksek* diyebilirdim.

Nihayet ormandan çıkıp yeşillik alanın etrafını çevreleyen kayalara ulaştık. Kayalar yeterince yüksek olduğundan kendimizi gizleyebiliyorduk. Sebastian, “Burada durup biraz dinle-

nelim,” diye öneride bulundu.

Gri bir kayanın ardında yere çöktüm ve sırt çantamdan içeceğimi çıkardım.

“Yukarıdan biraz etrafı kolaçan edeceğim,” dedi Henri birkaç dakika sonra. “Birazdan dönerim.”

“Dikkatli ol,” dedi Sebastian. “Burada gökyüzünde nelerin uçtuğunu bilmiyoruz.”

Henri başını sallayarak kayaların üzerine tırmandı ve sonra gözden kayboldu. Gökyüzünde belireceğini bildiğim için bekledim. Bir karaltı gibi tepemizde yükseldiğinde bütün tüylerim diken diken oldu.

“Çok müthiş, değil mi?” Sebastian’ın başı göğe dönmüştü.

Yılan kafalı bir canavara dönüşmekten çok daha müthiş, diye düşündüm. “Yükseklik korkum olmasaydı, tabii. Bunu nasıl yapabiliyor? Kıyafetleri nereye gidiyor?”

Sebastian gülererek karşıma geçti ve bacaklarını önünde esnetmeye başladı. “Bu sadece fiziksel bir olay değil, yoksa bedeninin ayrışıp kuş biçimini alması saatler alırdı. Bu bir sihir, Ari,” dedi omuzlarını silkerek. “Henri uçucu bir ailenin oğlu.”

“Baban yarı tanrıların ve biçim-değiştiricilerin genellikle aynı olduğunu söylemişti.”

Su şişesinden kana kana içti, ademelmasının inip kalkması tuhaf bir biçimde çok çekici geliyordu. Suyu bitirip eliyle ağzını sildi. “Muhtemelen Henri’nin aile ağacında bir zamanlar bir tanrı vardı. Biçim-değiştiricilerin çoğu kimlerden geldiklerini bilmezler. Zamanla bilgiler ya kaybolur ya da unutulur.” Yüzüme anlamlı anlamlı baktı. “Bana neden Anne’i sordun?”

Kalbim tekledi, konuyu değiştireceğini beklemiyordum. Tahıllı ve kuru meyveli atıştırmağı yavaş yavaş açtım. “Bilmiyorum.” Bir lokma ısırıp düşünmek için zaman kazanmaya çalıştım.

Bu kız/erkek işleri konusunda içimden doğal olarak gelen bir şey yoktu, sadece insanların ilişkilerine dikkat etmiş ve birbirleriyle nasıl delicesine akıl oyunları oynadıklarını görmüştüm. “Cidden, eğer aranızda hala bir şeyler varsa önceden bilmek isterim. Yani sen ve ben... Tabii bir şey olacak diye bir şart yok, bundan da rahatsız değilim, ama aşk üçgeni gibi şeylerle hiç işim olmaz, o nedenle...”

Belki utangaçlık daha iyiydi, diye düşündüm yüzüm kıpkırmızı yanarken. En azından her şeyi masanın üzerine seren aptalın teki gibi hissetmemiş olurdum.

“Benim de oyun oynamak ya da birden fazla kişiyle birlikte olmak gibi bir niyetim yok,” dedi sakın bir ses tonuyla, gözleri düşünceli düşünceli bakıyordu. “Bu zor zamanları atlattıktan sonra işlerin nereye varacağını görmek isterim.” Boğazını temizledi. “Seninle yani, tabii sen de istersen.”

Midem havalanmıştı. Bakışlarımız kenetlendi, beynimin içinde ona cevabı vermiş olsam da kelimelerin ağzımdan çıkması sanki yıllar aldı. “Ben de isterim,” göz temasını keserek nihayet konuşmayı becerdim.

Bir kez daha bakmak için gözlerimi kaldırdığımda, göz kenarlarının kırıştığını gördüm. Yüzünde çarpık bir gülümseme belirmeye başladı ve Henri geldiğinde neredeyse kahkahayı patlatacaktı.

Kayanın etrafından tırmandı ve yere otururken çantasına uzandı. “Devasa bir tapınak.” Başını arkaya yatırarak içti. “Sayısız hizmetçi ve muhafız var. Tapınağın dışında yedi bina var, ama hiçbirisi hapishane olarak kullanılıyormuş gibi görünmüyor. Bahçede parti gibi bir şey var. Oradan doğruca tapınağa giriliyor, herkesin iyice dağıtacağı ana kadar birkaç saat bekleyelim, sonra gidip yakından bakalım derim.”

“Buradan nasıl gidiliyor?” diye sordu Sebastian.

“Yeşillik alanın kenarında bu kayalardan uzun bir duvar var. Duvar bahçeyi bir yamaçtan ayırıyor. Şu an bir dağın yan tarafındayız. Duvarın öbür kısmında sadece kayalık bir uçurum var.”

Son lokmamı ağızıma atıp sırt çantamı yastık gibi yerleştirdim. “Pekala, o halde bekleyelim. Bu arada biraz dinlensek iyi olur. Söylediklerine bakılırsa uzun bir gece olacağı benziyor.”

Uzaklardan gelen konuşma sesleri, kahkaha ve müzik eşliğinde beklemeye koyulduk.

On Sekiz

“Gitme zamanı.” Sebastian beni dürtüyordu. Anında uyanıp doğruldum. Bu şartlar altında uyuyabilmiş olmama şaşırdım. Kalçam ve omuzlarım, üzerinde yattığım kayanın sertliğinden sızlıyordu, ayağa kalkarken kaslarım isyan etti.

Hava serinlemişti, gökyüzünde yıldızlar parılıyordu. Etraf huzurlu diyebileceğim bir sessizliğe bürünmüştü. Çantamı sırtıma attım ve silahlarımı kontrol ettim.

Kayaların etrafından tırmanarak gölün kıyısına ulaştık. Kayaların ortasından bir taş duvar yükseliyor, çimlerin üzerinden tapınağa kadar uzanarak öteki taraftaki uçurumun önünde bariyer görevi görüyordu.

“Duvarın dibinden ayrılmayın,” diye fısıldadım çimlerin üzerinde ilerleyip göle bakan beyaz mermer kameriyenin yanından geçerken.

Havada tatlı bir çiçek kokusu vardı. Çimenliği, üstü pembe ve beyaz çiçeklerle kaplı vişne ve elma ağaçları süslüyordu. Hafif bir esinti çiçeklerin taç yapraklarını havalandırarak kar tanesi gibi etrafımızda uçuşturdu.

Dev tapınağa yaklaştıkça kalbim daha da hızlı atmaya başladı. Saatin geç olmasına rağmen havuz büyüklüğündeki çanaklardaki ateşler hala yanıyordu.

Zeus'un tapınağı en aşağı dört kat yükseklikteydi, tepesinde bir beşinci kat da olabilirdi ve nefes kesiciydi. Muazzamdı. Ve inanılmaz korkutucuydu. Sessizliği sadece çıtırdayarak arada havaya kıvılcımlar sıçratan ateş bozuyordu.

Tapınağın uzun açık ucuna vardığımızda, Henri sırt çantasını Sebastian'a, tüfeğini de bana verdi. Atmacaya dönüşüp etrafı gözetlemek için sütunlardan birinin üzerine uçarken tüfeğini omzuma astım.

"Çok sessiz," diye fısıldadım Sebastian'a, sırtım taş duvara dayalıydı. Gölgeye gizlenmiştik, ama dikkatle bakan biri yerimizi tespit edebilirdi. "Sence de öyle değil mi?"

Tam cevap verecekken, tapınaktan birbirine dolaşan sarhoş adımlarla bahçeye çıkan bir çift, çimlerin üzerine düştü. Adam yuvarlanarak kadının üstüne çıktı, saçlarının arasından bir şeyler fısıldayıp onu öptü.

Kahretsin. Fark ettirmeden yanlarından geçemezdik. Sebastian'ı dürttüm ve ağzımı *Şimdi ne yapacağız?* der gibi oynattım.

Sebastian omuzlarını dikleştirdi. Bakışları çiftin üzerine kitlenmiş, çenesi sımsıkı kenetlenmişti. Duvarın dibinden ayrılıp sanki orali biriymiş gibi açıktan yürümeye başladı. Böyle bir şey yapmak büyük cesaret isterdi. Çiftin omuz hizasına geldiğinde nefesimi tuttum. Diz çökerken başlarını kaldırıp ona baktılar. Onlarla dost canlısı, sakinleştirici, alçak bir ses tonuyla konuştu. Adam cevap verdikten sonra kadını öpmeye devam etti. Sebastian tapınağın girişine ilerledi, taşa sırtüstü yapışıp başını uzatarak içeri göz attı.

Bana el salladı. Cesaretimi toparlayıp kendimi açığa çıkar-

madan önce bir an tereddüt ettim.

Sebastian'ın yanına ulaşmak için yarı yoldayken ayağımın on beş santimetre önüne bir ok saplandı. Şaşkınlıktan olduğum yerde donakalmıştım. Sebastian'ın gözlerinin büyüdüğü-nü fark ederek bakışlarımı ondan Henri'ye ve okların geldiği yere çevirdim.

Hayır, hayır, hayır!

Bir an olduğumuz yerde kalakalmıştık, o kadar şaşırmış bir haldeydik ki, hiçbirimiz ne yapacağımızı bilmiyordu.

Sebastian'ın gözleri vahşi bir ışıkla aydınlandı. Omuzlarındaki yükü yere indirirken başını yavaş yavaş okçunun bulunduğu tarafa çevirdi. Birden havayı ezici bir enerji akımı doldurdu. Sebastian'dan kaynaklanıyor olabilir miydi? Kahretsin. Galiba öyleydi, çünkü Sebastian avının üstüne atılmak için hazır bekleyen bir yırtıcı hayvana benziyordu.

Oktan bir adım geri kaçtım, neler olup bittiğini anlayamamıştım. Sebastian'da bu tür bir güç olduğunu daha önce hiç hissetmemiştim.

Okçu tapınağın köşesine yakın gölgelerin içindeydi. Siluetinden, Athena'nın ziyafet masasında yanımda oturan okçu Menai olduğunu anlamıştım. Babama işkence edilirken umursamazlığından ve lakaytlığından hiçbir şey kaybetmemişti.

İşte bu yüzden ben de onun canını yakmayı aklıma koymuştum.

Yayında yeni bir ok gerdiğini gördüğüm anda silahımın kabbzasını kavradım. Henri havalandı. Yay nişan aldı, Menai'nin hedefinde ben vardım. Sebastian daha ben ateş etmeye fırsat bulamadan gücünü benim görüş çizgime yolladı –kahretsin! Henri yaydan fırlamadan oku yerinden kapıp duvarın ötesine fırlatırken tetikten parmağımı çektim.

Sebastian hızla Menai'ye çarptı. Koşmaya başladım, sırt

çantam ve tüfek omzumdan sıyrılıp yere düştü. Etraflarında olup bitenden bihaber çiftin üzerinden atladım. Sebastian'ın çarpma gücüyle beraber ikisi de bahçenin kenarından tapınağın önündeki ana avluya yuvarlandı.

Nabzım bangır bangır halde koştururken bile işimizin bitik olduğunu biliyordum. Avluya gelince kayarak durdum. Mekanın yarısı şimdiden Athena'nın adamlarıyla çevrilmişti. Hepsisi de olduğu yerde durmuş, dövüşü izliyor ve bekliyordu...

Yanımdan bir karaltı yuvarlandı, o kadar hızlı ve o kadar yakınımdan geçmişti ki rüzgarıyla saçlarım havalanmıştı. Sebastian ve okçu tapınağa çıkan geniş merdivenlere düştüler. Mermer çatladı. Yeniden yuvarlandılar, Menai üstüne çıkarak doğaüstü bir hızla yayını gerdi ve ben boğazımda yükselen çığlığı atmaya fırsat bulamadan okunu fırlattı. Ok, ellerinde mavi bir ışık oluşmaya başlayarak ayağa fırlayan Sebastian'ın omzuna saplandı.

Vurulur vurulmaz elindeki ışık sönüp yok oldu. Afallamış halde yere çöktü.

Menai'nin üstüne atlayarak onu yere devirdim. Toprağa çarpıp yuvarlanırken neye uğradığını şaşırarak bir çığlık atmıştı. İnsan dışı bir hızla altımdan çıkıp kurtuldu, beni ters çevirip göğsüme oturdu ve oklarından birini eliyle kavrayarak şahdamarıma dayadı. Sinirden titriyordu.

Kurtulmaya çalıştım, ama yerinden kıpırdatamıyordum. "Bana saldırma cesaretini gösteren kimse hayatta kalamaz. Üstelik iki defa denedin." Eline sapladığım çatalı unutmuşu benzemiyordu.

Bir klik sesi eldi. İnsan biçimine dönen Henri, nefes nefeseydi. Tüfeğini Menai'nin başına doğrultmuştu. "Bu tüfeğin içindeki fişte neredeyse dört yüz saçma var. Ölümsüz olabilirsin belki, ama kafatasın bununla paramparça olduktan sonra

tamamen iyileşmen biraz vakit alabilir.”

Menai, kulağa Yunanca küfür gibi gelen sözlerle karşılık verdi.

Sebastian acıyla dişlerinin arasından konuştu, ama gözleri mi Menai'den alamıyordum. “Nesin sen?”

“Ben...” Kararsızlık içinde bocaladı, muhtemelen oku benim boğazıma saplamayı mı denese yoksa kendini tüfekten mi sakınsa diye düşünüyordu. “Senden daha hızlıyım.”

“Ah, bravo, Menai!” Devasa tapınağın merdivenlerinden Athena sesleniyordu. “Neredeyse üçünü de haklamışsın.” Athena uçuşan beyaz bir elbise ve dağınık saçlarıyla merdivenlerden süzülürcesine indi. Muhteşem görünüyordu.

Henri'nin ağzı açık kalmıştı.

Menai, Athena yaklaşırken beni serbest bıraktı. Yan dönüp Sebastian'ın yanına süründüm. “Sebastian...”

Cildi sararıp solmuştu, akan kanı tişörtünü şimdiden kap-kara yapıyordu. Eliyle okun gövdesini tuttu. Ok zangır zangır titriyordu. Dudaklarını büzüp ince bir çizgi haline getirerek “Bunu çıkarmam gerek,” diye hırıldadı.

“Dur da sana yardım edeyim.” Athena yanı başımızdaki basamakta durup aşağı eğildi ve omzuna saplanan oku acıtacak bir açıya getirerek çekti. Sebastian çığlık attı. Tişörtünün üstünde kan daha hızlı yayılıyordu.

“Ne yapayım? Ne yapmamı istediğini söyle.” Sözlerimin üzerine bastıra bastıra konuşurken, Athena Henri'nin yanına doğru ilerledi, parmağıyla çenesini yukarı iterek ağzını onun için kapadı ve tüfeğinin namlusunu tutup çevirerek midesine ateş etti.

“Henri!” Aman tanrım. Henri. Bu geçek olamazdı. Gerçek olamazdı.

Henri karnını tuttu, yere kapaklanmadan önce yüzünde

şaşkınlık ve dehşet karışımı bir ifade vardı. Athena muhafızlarına işaret etti. "Uçurumdan aşağı atın."

"HAYIR!"

Olduğu yerde dönerek beni durdurmak için elini uzattı.. İleri hareket etmem imkansızdı. "Sürprizlerle dolusun Aristanae. Benim alanıma nasıl geldiğini bir ara anlatmanı isterim. Zindanımda biraz vakit geçirdikten sonra tabii..."

On Dokuz

“İyi olacağım, Ari,” diye mırıldandı Sebastian, ayağa kalkmasına yardımcı olurken. “Sihirbaz vampir, hatırlasana? Tanrım, Henri...”

Muhafızlar Henri’yi yerden kaldırıp duvara taşıdılar ve aşağı attılar. Öylece bırakıverdiler. Sanki hiçbir önemi yokmuş gibi.

Dişlerimi çeneme ağırlı saplanıncaya dek sıktım ve içimden Henri’ye –adalet hak eden bir kişiye daha– söz verdim.

Kederim duygularımın beni yönlendirmesine izin vermedi. Yaşadığım şok kararlılığa dönüştü.

Ne kadar zor olursa olsun, Athena bunların bedelini ödeyecekti.

Athena içeri girip gözden kaybolurken Menai bizi ite kaka tapınağın merdivenlerinden yukarı çıkarmaya başladı. Sebastian’ın kolunu sıkı sıkı kavramıştım, ağlayamayacak denli sarsılmış ve bezmiş haldeydim. Kollarım ve bacaklarım öyle fena titriyordu ki, arkamdan bir kez daha ittirilince basamağa takılıp tökezledim. Son anda kendimi toplamayı başarak yü-

zümün dağılmasına engel oldum.

Merdivenlerin tepesine ulaştığımızda başımı kaldırdım, bakışlarım yukarıyı, yukarıyı, daha da yukarısını taradı. Sütunların kaideleri bile benim boyumu aşıyordu. Tanrıların birer dev olmadığını görebiliyordum, fakat egoları –özellikle de birinin egosu– bu muazzam yapıyla yarışacak denli büyüktü.

Ana salonu geçtik, burası babamın gece eğlencesi olarak kullanıldığı ziyafetin verildiği mekandı. Odanın çevresinde taş çanaklar içinde ateşler yanıyordu. Ama şimdi etraf sessiz ve sakindi.

Uzun bir koridoru baştan sona kat ettikten sonra meşalelerle aydınlatılmış bir döner merdivene götürülerek Athena'nın **τερας**'larından birkaçının bir araya geldiği bir odaya indirildik. Odanın öteki ucundaki ağır bir kapıdan geçerek kayalara oyulmuş basamaklardan dağın içlerine ilerlemeye başladık.

İki kat aşağıda mağara gibi kocaman bir alana çıktık. Basamaklar sona ermişti, dibi görünmeyen bir yarığın etrafında helezon biçiminde aşağı doğru eğimli bir patikadan devam etmeye başladık. Yanışlıkla kenardaki kaya çıkıntısından dışarı adım attın mı parçanı bile bulamayacakları bir yükseklikteydi. Helezon biçimindeki yolun etrafında kat kat odalar ve hücreler olduğunu seçebiliyordum.

Rutubetten cildim ıslanmıştı, hava nefes almayı zorlaştıracak denli ağırdı. Yarığın etrafından aşağı inmeye devam ettik ve nihayet bir dizi boş hücrenin önünde durduk. Sebastian ile yan yana hücrelere yerleştirdik. Kapılar arkamızdan çarpırlarak kapandı, zincir şakırtısı ve kilidin kapanma sesi içimi titretti. Zemin kaya ve toprak karışımıydı. Ne yatak vardı ne tuvalet. Arka tarafta duvar yerine sert kaya vardı, ön taraf ve yanlar kalın demirlerle kaplıydı.

Menai ve gardiyanlar gittikten sonra ileri geri yürümeye ko-

yuldu. “Kaybolma numaranı yapabilir misin?”

“Şimdi yapamam,” dedi acıdan inleyerek. Sırtını hücrelerimizi ayıran demirlere vererek oturmuştu.

Yüzünü görebilecek bir şekilde oturdum. “Özür dilerim.” Yüzünü bana doğru çevirdi. Rengi daha da solmuş ve terden sıırıslıklam olmuştu, iyi görünmüyordu. “Kendini daha iyi hissederek hissetmez,” dedim, “burayı terk edip gitmeni istiyorum, Sebastian. Tamam mı?”

“Gitmek mi,” diye tekrar etti inlemeler arasından. Başını öteki tarafa çevirip demirlere yasladı. Yutkunmaya gayret ederken ademelməsi inip kalktı. “Delirmişsin. Zamanı geldiğinde kendin gitmeye ne dersin.”

Kendi kendime homurdanarak ona bunun benim savaşım olduğunu söyleme isteğine karşı koydum. Benimle aynı fikirde olmadığını daha önce açık açık söylemişti ve içimden bir ses haklı olduğunu söylüyordu. Sebastian’ın da burada olmak için geçerli bir sebebi vardı. Fakat içinde bulunduğumuz durum berbattı. Yirmi dört saat bile geçmeden en büyük korkularımın biri gerçek olmuştu. Athena bir kez daha saldırarak değer verdiğim bir insana zarar vermişti. İki kişiye. Sebastian yaralanmış, Henri’yse.... gitmişti.

“Ari, işe yaramıyor.” Kolunu kaldırıp avcunu açtığını gördüm, eli titriyordu. “Enerji gönderemiyorum.”

Elinde ışık topunun oluşmasını bekliyordu ama hiçbir şey olmuyordu.

“İyileşecek misin?” diye sordum.

“İyileşmek fiziksel yapımın bir parçası, sihirle ilgili değil. O yüzden evet, iyileşmem gerek. Fakat olmuyor... Burada bir çeşit büyü ya da engel var galiba.”

Şaşırmamıştım. “Baban da Athena’nın zindanındayken aynı şeyi söylemişti. Belki buradan kurtulduğumuzda geri gelir.”

“Belki de bütün tapınak büyüdür.” Kaşlarını çatıp bana göz kırptı. “Seni engellemek için bir şey yapmamış ama.”

“Nasıl yani?”

“Geçen defa buraya geldiğimizde okçuya yaptığın şeyi düşün. Gücünü kullanabiliyordun, Ari. Yani,” –durup biraz soluklandı– “kendi tapınağında seni engellemek için bir şey yapmamış. Belki zindanda değil ama yukarıda gücünü kullanabiliyorsun. Athena da bunu görmek istiyor. Yoksa seni çoktan öldürürdü.”

Ve Athena içimdeki gücü tam anlamıyla görebilmek için her şeyi kullanmayı kafasına koymuştu. Violet. Babam. Sebastian.

“Sihrin dışarıda engellenmediğini biliyoruz en azından. Bizi sonsuza dek burada tutmayacaktır. Onun tarzı değil.”

Athena bir şovmendi; takipçilerinin bana ve arkadaşlarıma neler yapabileceğini gördüklerinden emin olmak isteyecekti. Gücümün hala karman çorman ve kontrol edilmesi zor olduğunun farkındaydı. Acemi olduğumu ve kendisinin daha üstün olduğunu çok iyi biliyordu. Tek umudum bu fikre iyice kani olup rahatlaması ve bir hata yapmasıydı.

Sebastian’ın başı yana düştü. “Sebastian?” Cevap vermiyordu. Buz gibi soğumuştı. Paslı metali kavrayıp dizlerimi göğsüme çektim. Keşke bir plan yapabilseydim... Aklıma çeşit çeşit fikir geliyordu, ama hiçbirini elle tutulur değildi. Zihnime sıkıntılar ve az önce avluda olup bitenlerin görüntüleri üşüşüyor, konsantrasyonumu bozuyordu. Henri belki de yaşıyordu; o bir biçim-değiştiriciydi ve bir insandan daha yetenekliydi. Fakat kim bir tüfekten çıkan fişeğe dayanabilirdi? Uçurumdan aşağı atılan kim hayatta kalmayı başarabilirdi?

Islak gözlerimi ovuşturdum. Göğsümü sıkıştıran sıcak ağrı, nefes almakta zorlanana dek şiddetlendi.

Tanrım. Henri ölmüştü.

Uyandığımda kendimi duvarın dibinde kıvrılmış buldum. Elim demirlerin arasından geçmiş, parmaklarım Sebastian'inkilerle iç içe girmişti. Ertesi gün müydü yoksa gece mi olmuştu bilmiyordum. Athena'nın tapınağının altındaki karanlıkta zamanı hissetmenin yolu yoktu.

Sebastian'ın elini bırakıp doğruldum, kan deveran etsin diye yüzümü ovuşturarak açılmaya çalıştım. Sebastian esneyerek dikleşti, fakat bu hareketi acıyla yüzünü buruşturmasına neden olmuştu.

"Omzun nasıl?"

Hareket ettirdi. "İyi. Tutulmuş sadece."

Ayağa kalkıp gerindim. Midemden gurultular yükseliyordu. İçimdeki saat sabah olduğunu söylese de emin olmanın yolu yoktu. İçi yiyecek ve suyla dolu sırt çantalarımıza el konduğu için aç kalacaktık.

Geniş yarığın öteki tarafında hücreler, karanlığın içinde kaybolana dek devam ediyordu. Yan yana kapkaranlık ve bir sürü hücre vardı, bulunduğum yerden minicik görünüyorlardı. Uzun aralıklarla birkaç meşale yanıyordu fakat ışıkları çok ölgündü ve hücrelerin içindekileri görmeme yetecek kadar yakında değillerdi.

Az vaktimiz kalmıştı. Birden içimi bir telaş kapladı ve hücrenin içinde volta atmaya başlayarak ellerimi kollarıma sürtmeye başladım. Athena uyanacak ve çok geçmeden bizi çağıracaktı. Bu da her şey için hazırlıklı olmam gerektiği anlamına geliyordu.

"Ari. Yapma."

"Elimde değil." Çaresizlikten boğulacak gibi bir halde hücrenin kapısına işaret ettim. "Yakında gelecekler ve tekrar yukarı çıktığımızda o havuzun içindeki babam olmayacak..."

“Tamam. O zaman kes şunu.”

“Hissettiklerim hoşuna gitmiyorsa o zaman engelle beni.”

Kaşları çatıldı. “Dışarı yansıtmasan yeter. Şu anda ne hissettiğini hissetmek istediğimi mi sanıyorsun? Babanı gördüğünde ne hissettiğini hissetmek hoşuma mı gitti sence? Hayır, istemiyorum. İstemiyorum...” Başını ellerinin arasına düşürdü ve yüzünü ovuşturdu, sonra parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Önünde diz çöküp demirlere tutundum ve başımı salladım. “Ne yapacağımı bilmiyorum.”

Uzanıp bir tutam saçımı aldı ve eline doladı. “Bunların sorumlusu sen değilsin, biliyorsun. Eğer başaramazsak da senin hatan olmayacak. Henri’nin başına gelen de senin hatan değil...”

Gözlerimi yere dikmiş bakıyorken bir anda anlattıklarını ilginç bulmaya başladım. Mesele de buydu, değil mi? Eğer başarısız olursak, Sebastian ya da Violet’in başına bir şey gelecek olursa ya da daha kötü bir duruma düşecek olurlarsa kendimi suçlayacaktım. Olanları kendi hatam olarak görüp onları kurtarmış olmam gerektiğini, bir yerde yanlış yaptığımı düşünecektim...

Burnum tıkanmıştı. Kendimi bir dakikalığına Sebastian’ın gözlerindeki fırtına bulutlarında kaybettim. Saçımı çekiştirdi.

“Yine aynı şeyi yapıyorsun, değil mi? Şu sakinleştirici numaranı.”

“Hayır.” Omuzlarını silkti. Hüzünlü bir biçimde güldüm, ardından yine burnumu çektim.

Şangırtıdan kilide anahtar sokulduğunu fark ettik. Muhafızlar geri dönmüştü. Çaresizlikten buz kesmiş haldeydim. Buna hazır değildim. Sebastian’a bakarak başımı salladım. Demirlerin üzerinde parmakları parmaklarıma kenetlenmişti. Muhafızlar içeri girip de bizi ayırana dek yerimizden kıpırdamadık.

Tapınağın ana salonuna çıkarıldık. Müzik çalıyordu, fakat

bu defa David Bowie'nin "China Girl" şarkısı dinleniyordu. İlk başta buna çok şaşırdım, ama sonra Athena'nın her medeniyet döneminden kendine bir parça kattığını hatırladım. Bowie'yi seviyordu anlaşılan.

Menai'nin bir bankta oturmuş, oklarının ucunu bilediğini gördüm. Athena'nın adamları kumar oynayıp içki içiyor ve hizmetçilere asılıyorlardı.

Masalar yeni bir ziyafet için hazırlanıyordu.

Menai bizi görüp ayağa kalktı ve yanımıza geldi. Sebastian'ın bileğini tutup ona altın bir kelepçe geçirdi. "Bunu çıkarmanın tek yolu elini kesmek, o yüzden vaktini hiç boşa harcama."

Kelepçe sekiz santimetre kalınlığındaydı ve üzerinde semboller vardı.

"Bu ne için?" Benim için kelepçesi olmadığını fark ettim.

"Athena seni bahçede görmek istiyor. Bu kelepçe sayesinde tapınağın dışında sihir kullanamayacak. Seni kendine bir tehdit olarak görmüyor." Kendinden memnun bir edayla bana sırıttı, ardından muhafızlara davam etmelerini işaret etti.

Athena'nın gücümü kullanmak istediğini biliyordum, ama her şeyden önce acaba benim gücümü engellemesi mümkün mü diye merak ettim. Sebastian'ın tersine, ben enerjiden faydalanmıyordum, sihir kullanmıyordum. Gücümün kaynağı, Athena'nın sözleri, onun lanetiydi. Belki de bunu durduracak bir büyüsü ya da mücevheratı yoktu. Ya da sadece benimle kafa buluyordu.

Uzun yemek masası sıralarının ilerisinde, iki taraftan duvarla kapatılan bahçeye açılan sütunlar vardı. Güneş, ardında mor, pembe ve soluk turuncu bir renk karışımı bırakarak yeni batmıştı. Görünüşe bakılırsa içimdeki saat alıp başını gitmişti. Bahçeden bir esinti geçti. Temiz, mis kokulu havayı akciğerlerime çektim –zindanın ağır havasının ardından çok iyi gelmişti.

Bahçede birkaç tane çiçek açmış vişne ağacı vardı. Havada pembe beyaz çiçekler uçuşuyor, saçlarıma ve omuzlarıma konuyordu. Ötemizde yükselen sütunlar dikdörtgen biçimindeki kameriyeyi meydana getiriyordu, onun ötesinde de göl vardı.

Botlarım yumuşak çimlere batıyordu. İçine şezlonglar, sandalyeler ve sehpalar yerleştirilen mermer kameriyeye çıkan üç geniş basamağı çıktık.

Bir su sesi dikkatimi çekti. Muhafızlar bizi serbest bırakarak kameriyenin hemen önünde nöbet tutmaya geri döndüler. Kameriyenin öteki ucuna yürüyerek gölün kıyısına dek uzanan ve üzerinde uzun ağaçlar bulunan çimenlik bayıra doğru baktım.

Athena sudan çıkıyordu, ıslak saçları geriye yapışmıştı ve mayosu parıldıyordu. Kolunda küçük, beyaz bir timsah taşıyordu; hayvan siyah mayosunun üzerinde daha bir dikkat çekiyordu. Pascal. Hiç şüphem yoktu, bu oydu. Athena eğilerek hayvanın kolundan gri kayaların üzerine inmesine izin verdi.

Timsahın kayaların üzerinden paytak paytak yürüyerek sırtını bir kayaya dayayarak oturmuş küçük bir kızın yanına gittiğini fark edince nefesim duracak gibi oldu. Kızın yüzünü göremiyordum, ama uzanıp hayvanı kucağına alan minik solgun elleri tanıdığımdan emindim.

“Violet bu.” Nefes aldım, kollarımdaki ve bacaklarımdaki tüyler diken diken olmuştu.

Pascal’ı bulamamama şaşmamak lazımdı; burada, Violet’la birlikteydi. Athena adamlarından birini yollayıp onu getirmiş olmalıydı. Küçük kız onu kalbinden bıçaklamış olsa da Violet’ın gönlünü yapmaya çalışıyordu. Peki ama neden?

“Başını döndürme ama sağ tarafına bak,” dedi Sebastian usulca.

Göle bakan bir ağacın üzerine bir atmaca tünemişti. Günün

ikinci şoku. Şaşkınlıktan ağzımın açılmasına zor engel olmuş-tum. "Sence o...?"

"Bilmiyorum. Dua edelim de o olsun."

Henri yaşıyor olabilir miydi... Göğsümde bir ümit kıpırdan-ması oldu, ama bu gergin, sıcak bir duyguydu, böyle bir şeyin mümkün olduğuna inanmaktan adeta korkuyordum.

Athena, Violet'ın yanına giderek onunla yumuşak, dost canlısı bir edayla konuştu, sonra başını kaldırdı ve bizi gördü. Violet'a dönüp bir şeyler daha söyleyince Violet birden ortalık-tan kayboldu, bir anda yok oluvermişti.

Athena çimenli bayırı yavaş yavaş tırmandı. Yolun ortasın-da mayosu gitti, yerine beyaz bir Yunan giysisi geldi. Şu antik heykellerin üstünde görülen giysilerdendi. Saçları başının üs-tünde toplanmış ve sade bir altın bantla tutturulmuştu. Giysisi-nin etekleri altın sandaletlerinin burun kısmına değiyordu. İşte şimdi gerçek bir Yunan tanrıçasına benziyordu.

Giysisinin eteklerini kaldırarak basamakları tırmandı, ka-meriyeye adımını atmasıyla birlikte eteklerini bıraktı. "Misa-firlikten memnun musunuz?" Salınarak yanımdan geçti ve muhafızlarına bizi yanına getirmelerini işaret etti.

Bahçede onu takip etmekten başka bir seçeneğimiz yoktu. Tapınağın etrafındaki ateşler yakılmıştı, hava artık kararmış sayılırdı. Tapınağın içi parlak ışıklarla aydınlatılmıştı. Havayı yeni bir ziyafetin gürültüsü ve kokuları doldurmuştu.

İçeride, yiyecekler ve içecekler masalara servis ediliyordu, konuklar yerlerini almıştı bile. Tansiyonum yükseldi. Bir kez daha babamın lime edilşini izleyecek takatim yoktu.

Havuzun üstünün kalın bir ahşap plakayla kapatılmış ol-duğunu görünce içim öyle rahatlamıştı ki, neredeyse dizleri-min üstüne yığılıp kalacaktım. Ardından muhafızlardan biri Sebastian'ı yanımdan götürünce yüreğim taş gibi ağırlaştı.

Yanımdaki muhafız beni Athena'nın masasına götürüp onun sandalyesinin yanına oturturken, Sebastian muhafızla beraber üstü kapatılmış havuza doğru gidiyordu.

Ahşap plaka cilalı ve pürüzsüzdü. Ahşabın üstüne metal halkalar yerleştirilmişti. Muhafızlar Sebastian'ı platformun üzerine çıkıp diz çökmeye zorladılar. Onu halkalara zincirleyip bıraktılar. Ayak ve el bileklerine bağlı zincirler kıpırdamasına izin veriyordu, ama ayağa kalkması mümkün değildi.

Dehşete kapılarak panik olmak üzereydim. Boğazım kuruyup düğümleniyor, kalbim bu kadar hızlı atmakta zorlanıyordu.

Athena yanıma yerleşti. "İddiaya girerim ne planladığımı bilmek için ölüyorsun. Merak etme, çok güzel olacak, zekice hazırlanmış bir numara." Bana kendini beğenmiş bir edayla bakarak başını sola çevirdi.

Gölgelerin içinden bir kadın belirdi. Alevlerin ışığı, üzerine giydiği giysinin kumaşından içeri süzülerek kalçalarının ve göğüslerinin biçimini ortaya çıkarıyordu. Koyu renk saçları dalgalar halinde beline kadar iniyordu.

Sanki dünyada bir tek onlar varmış gibi Sebastian'ın yanına yürüdü. Odadaki erkekler platformun etrafından dolaşarak Sebastian'ın arkasında duran kadını arzulu gözlerle takip ediyorlardı.

Sebastian'ın gözleri benimkilerle buluştu ve bakışlarımız kenetlendi. Zaman durmuştu. Kadın ahşap platformun üzerine çıktı, Sebastian'ın arkasında diz çökerek bedenini sırtına yapıştırdı, elleriyle kollarının üzerinde gezindikten sonra başını yana yatırarak boynunu meydana çıkardı.

Bir anda, midemi bulandıran bir netlikle ne olacağını anlamıştım.

Athena bana yaklaştı, omzu benimkine değiyordu. "Zaria tanıdığım en pisboğaz vampirlerden biri. Özellikle başka vam-

pirlerin kanını içmeye bayılıyor.”

Sebastian'ın bakışları benden bir an olsun ayrılmıyordu. Sanki bana tutunarak orada olan şeylerden kendini ayırıyormuş gibiydi. Gözlerimi başka tarafa çeviremiyordum, bana ihtiyacı olduğunu bile bile gözlerimi ondan alamazdım.

Tırnaklarımı avuç içlerime geçirdim, gözyaşlarım görüşümü bulanıklaştırmıştı, orada öylece oturuyordum. Elimde bir güç vardı ama ben o kadar acemi bir eziktim ki bu gücü kontrol etmekten acizdim. Bir şeyi yerinden kıpırdatacak kadar bile konsantre olamıyordum.

Athena kolumu tıpişladı. “Sorun değil, minik gorgon. Sen daha bir bebedersin. Kimse senden onu kurtarmanı beklemiyor. Kurtarılmayı isteyeceğinden değil tabii.” Kendi kendine bir kahkaha attı.

İçimi saran nefret giderek koyulaşüyor ve bildiğim her şeyden daha kötücül bir hale geliyordu. İçimdeki canavarın kıpırdanmasına neden oldu. Göz kapaklarım kapandı ve konsantrasyonumu içimdeki derinliklere yönlendirdim.

“Rahatla biraz, gorgon,” diye fısıldadı kulağıma Athena, “yoksa en güzel yerini kaçıracaksın.”

Keşke bakmasaydım. Gücüm üzerinde minicik de olsa kazandığım kontrolü bakışımla kaybettim.

Zaria arkadan bir kolunu Sebastian'ın göğsüne dolamış, diğeriyle başını alnından tutup kendine doğru geriye yatırmıştı. Ve azı dişlerini boynuna geçirdi.

Havayı bir inilti doldurdu. Zaria'nın iniltisi. Sebastian'ın solgun cildinin üzerinden bir çizgi halinde kan süzüldü. Dişlerin tenini yırtışıyla bir defa gözlerini kırpmıştı ama sonra bakışları yine benden ayrılmadı.

Kalbim gümbürdeyerek o kadar hızlı atıyordu ki, başım döndü ve sandalyemde düz duramadığımdan destek için masayı tut-

mak zorunda kaldım.

Odadaki yaratıklar büyülenmişçesine gösteriyi izliyordu. Vampir hiç bitmeyecekmiş gibi gelen bir süre boyunca yavaşça Sebastian'ın kanını emerken aheste aheste yemeklerini yemeye devam ediyorlardı.

Ağzıma tek bir lokma atmadan, başka hiçbir şey yapamadan olan biteni seyrettim. Zaria başını kaldırdığında dudakları kan kırmızısıyla çevrelenmişti ve gözleri ışıldıyordu. Sebastian'ın gözlerindeki ışık ise sönmüş ve bakışlarını benden alıp yere indirmişti. Bahçedeki mermer kameriye kadar beyaz görünüyordu. Ağlamaya başladım. Zaria dizlerini düzleştirerek oturdu, Sebastian'ı da kendine çekerek kucağına aldı. Sebastian ona baktı. Zaria onu yavaşça öperek yakınındaki bir kadına eliyle gelmesini işaret etti. Giysisinden anlaşıldığı kadarıyla bir hizmetçiydi ve Zaria'nın büyüü altında olduğu görülebiliyordu. Hizmetçi platforma çıkıp dizlerinin üstüne çöktü ve bileğini uzattı. Zaria tırnağıyla hizmetçinin derisini çizdi. Solgun cildinin üzerinden kanlar akıyordu.

Zaria kadının bileğini tutarak Sebastian'ın burnuna götürdü ve kendi kollarından akıp onun yanağına, oradan da tişörtüne akan kanı tatması için ısrar etti.

Hizmetçi insan olmalıydı, bu yüzden kanı çok daha baştan çıkarıcıydı...

Sebastian titriyordu; bu mesafeden bile görebiliyordum. Zincirler şakırdadı. Vücudum çelik gibi sertleşmişti, her bir kasım gerilmişti. Dayanmasını diledim.

Ama içinde olduğunu biliyordum. İster Kandoğdu olsun, ister Gündoğdu ya da ister onun gibi Sisdoğdu, bütün vampirlerin içinde bu arzu pusuya yatmış bekliyordu.

İstese de istemese de bu arzuyu tatmin etmesi isteniyordu.

Athena onu asla yapmak istemeyeceği bir şeyi yapmaya zor-

luyordu. Bir kere yaptı mı bir daha dönüşü olmayan bir şeyi. Asla bir Arnaud olmak istememişti, anne tarafındaki vampirlerden birine dönüşmek istemiyordu.

Sebastian kadının bileğini kavradığında nefesimi tuttum, etrafımdaki herkesin benimle aynı durumda olduğunu hissedebiliyordum. Gözleri parıltıyor, yüzünden acı içinde olduğu anlaşıyordu. Kadın irkildi. Ardından Sebastian kolunu iterek kadının ona sunduğu şeyi reddetti ve Zaria'nın üstüne yığılıp kaldı.

Yirmi

Sonraki iki gece boyunca Zaria ve hizmetçisinin Sebastian'ı ayartmaya çalışmalarını izledim.

Geceleri hücrelerimize geri getiriliyorduk. Sebastian uzak-taki duvarın dibine çöküyor, kanı neredeyse son damlasına kadar içilmiş halde zar zor nefes alıyordu. Benimle ne konuşuyor ne de yanıma yaklaşıyordu. Aç bırakılmıştı ve kan içmeye zorlanıyordu. Artık o kadar zayıflamıştı ki gerçeklikle ilişkisini yitirmeye başlamıştı.

Ben de zayıflıyordum. Athena her gece yanımda tabağını tepeleme doldururken benim sadece bir bardak su ve bir parça ekmek yememe izin vardı. Sebastian'a yapılan eşi benzeri görülmemiş işkence karşısında mide bulantısı ve dehşet arasında gidip geliyordum.

İçimdeki gücü kıpırdatmayı bir daha becerememiştim, bunun nedeninin de çok zayıflamış olmam ve duygularımın körelmesi olduğunun farkındaydım. Fakat henüz bana dokunan olmamıştı. Athena'nın benim için tasarladığı işkence tamamen maneviydi. Tıpkı Bran'in söylediği gibi beni içeriden yıkmaya çalışıyordu.

Ayrıca –tabii gerçekten gördüğümüz atmaca o idiyse– Henri’nin de kendini göstermesine daha vakit vardı. Tapınağın dışında neler olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu, ama Sebastian’ın sonsuza dek dayanamayacağını biliyordum.

Üçüncü gecenin sonunda muhafızlar Sebastian’ı hücreye taşımak zorunda kalmışlardı çünkü yürüyemeyecek kadar dermansızdı. Hücreye getirip yere bırakmışlar fakat bu defa beni de onun yanına hapsederek kapıyı üstümüze kilitlemişlerdi.

Sebastian başını kaldırınca beni görüp çığlık atmaya başladı, birden kendinde güç bularak dizlerinin üstüne kalkarak demirlere tutundu. “HAYIR! BURAYA GERİ GELİN! ONU BURADAN ÇIKARIN!”

Muhafızlar gülererek uzaklaştı.

Yanına gittim ama eliyle beni ittirerek terslendi. “Benden uzak dur!” Gözleri çılgına dönmüş gibiydi, bir türlü sabit bakamıyordu. Donakaldım. “Duvar tarafına git, Ari. Bana sakın dokunma. Lütfen, bana dokunma.”

Demirleri bırakarak ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktü, başı aşağı sarkıyordu. Her yeri titriyor, ağır ağır nefes alıp verdikçe sırtı inip kalkıyordu.

Kollarımı vücuduma sararak ondan uzaklaştım. “Sonsuza dek dayanamazsın,” dedim ağlayarak. “Öleceksin Sebastian. Bu şekilde hayatta kalmaya imkan yok.” Derin bir nefes alıp zorlukla devam ettim. “Kanımı al da bitsin gitsin şu iş.”

Başını sallamaya başladı, çok tehlikeli bir ifadesi vardı. “Sakın yanıma gelme.” Düşük perdeden hırıldayarak konuşması tüylerimi diken diken etmişti.

Beni uyarmasına rağmen hayal kırıklığı ve çaresizlik yüzünden konuşmaya devam ettim. “Daha güçlü olacaksın, değil mi? Eğer kan içersen, olacağın...” Kelimeyi telaffuz bile edemiyordum.

“Kapa çeneni Ari.”

“Hayır. Çenemi kapamayacağım. Yapamam. Athena bunu sonuna kadar götürmeye kararlı. Bir gece daha belki dayanırsın belki de... Sana yardım etmek istiyorum. Burada, bu şekilde mi ölmek istiyorsun? Onun istediği gibi? Al kanımı.”

Öfkeden ve açlıktan köpürerek etrafta dört dönüyordu. “İSTEMİYORUM!” Arkasını dönerek demirlere yapıştı. “Ölürüm daha iyi.”

Ağzımı açtım ama vazgeçtim. Yanına gidip onu rahatlatamıyordum bile. “Yapma bunu,” diye yalvardım. “Seni kurtarabilecekken karşında durup seyretmek zorunda bırakma.”

“Ve Athena’ya istediğini verelim, öyle mi,” dedi, yüzü kolunun altında gizli kalmıştı.

“Eğer yaşayacağın anlamına geliyorsa, evet.”

“Daha fazla konuşmak istemiyorum. Bunu yapmak istemiyorum. Seni istemiyorum. Beni rahat bırak.”

Ondan geri geri uzaklaştım, sırtım kaya duvara çarpınca durdum. Kayarak dizlerimi göğsüme çekip yere oturdum. Dizlerime sarılarak gözlerimi demirlerin yanında iki büklüm duran Sebastian’a diktim.

Sebastian sanki onu kurtaracak olan demirlermiş gibi yapışmıştı. Ama işine yaramayacaklardı, onu kurtarabilecek tek şey bendim. İkimiz de bunu biliyorduk. Athena işkencenin bu kısmını çok akıllıca tasarlamıştı. Geceler boyu onu maruz bıraktığı açlık ve psikolojik saçmalıklar Sebastian’ı kırılma noktasına getirmişti.

Burada, onun diyarında Sebastian’ın hiçbir gücü yoktu ve bir insandan daha hızlı iyileşebiliyor olmasına rağmen henüz ölümsüzlüğe erişmemişti. Athena beni kapana sıkıştırmıştı. Burada oturup onun ölüşünü seyredecek değildim. En fazla bir gece daha dayanabilirdim... Tabii bu geceyi sağ çıkarabilirse.

Zihnime düşünceler üşüşürken çenemi dizime dayadım. Bir

süre sonra Sebastian'ın demirleri tutan elleri gevşedi ve kendini uykuya teslim ederken yere yığılıp kaldı. Belki de bayılmıştı, aradaki farkı anlamak zordu.

Yanağımı hafifçe ısırdım. Yorgunluktan tükenmiştim, ama gözlerimi kapatıp dinlenemeyecek kadar korkmuş haldeydim. Athena en fettan stratejist olarak şanına yakışır bir biçimde yaşıyordu. Tanrıça olsun, olmasın, mutlaka zayıf bir yönü olması lazımdı. Ve zayıflığı güç ya da hakimiyetle ilgili değildi. Belki kişisel hayatıyla ilgili zayıflıkları vardı. Ne de olsa bana en acımasızca darbe geçirdiği yer kişisel hayatımdı, karşılığını niye vermeyecektim ki?

Fakat Athena'nın kişisel hayatı ve sevdikleriyle ilgili hiçbir şey bilmiyordum. Acaba sevebiliyor muydu? Belki de bu duyguyu ve kabiliyeti çok uzun zaman önce kaybetmişti. Bu da pek çok şeyi açıklayabilirdi.

Nihayet gözlerim ağırlaştı ve yorgunluktan zihnim bulanıklaşmaya başladı. Kirli ellerimle ıslak yüzümü ovuşturarak göz yaşlarımı sildim. Onu alt edecek bir yol bulmaya çalışmam bile abes değil miydi? Onunla kıyaslandığımda on yedi yaşında bir çaylaştım. T-Rex'in karşısına çıkan bir fareden farkım yoktu.

İçimi bir ümitsizlik kapladı. Düşünme ve mantık yürütme kabiliyetimi yitirmiştim, geriye sadece karnımda şiddetli bir ağrı kalmıştı. En çok, tutunacak hiçbir şeyin kalmadığı ve insanın aklını karıştıran duyguların artık köreldiği o sessizlik anlarında can yakan türden bir ağrı. Yine de kısa süre sonra uykuya dalabildim.

Uyandığımda sıcaklamış ve ateşlenmiştim, ne kadar zamandır burada yattığımı bilemiyordum. Sırtım ağrıyordu, fena tutulmuştu. Bacaklarım öne uzanmıştı. Dermansız ve kafam karışık bir halde başımı kaldırdım. Sebastian başımda dikiliyordu,

karanlığın içinde solgun cildi ve açık gri gözleriyle hayaletten farkı yoktu. Gözlerimiz buluştuğunda arkasını dönüp tekrar demirlerin yanına gitti.

Bir uykuya dalıp bir kendime geliyordum, rüyalarım gerçek gibi çok canlı ve rahatsız ediciydi, altımdaki zemin fazlasıyla sertti ve açlığımı artık iyiden iyiye hissetmeye başlamıştım. Yatıp dinlenmek tam bir şakaydı –öfkelenirici, asap bozucu bir şaka.

Yeniden kendime geldiğimde hala yana dönük yatıyordum, kolum başımın altında kıvrılmıştı. Sebastian köşede uyanık oturuyordu. Uykunun ağırlığını üzerimden atarken ona baktım ve yapmakta olduğu şeyi fark ettim.

Doğrularak oturdum.

Elinde keskin uçlu bir kayayla iki büküm oturmuş, elini yumruk yaptığı kolunun üzerindeki yumuşak, solgun derinin üzerine hiç durmadan çizik atıyordu.

Odaklanabilmek için kendine acı çektiyordu.

Göğsümde yakıcı bir soğukluk hissettim. Nasıl bir şey olduğunu biliyordum. “Kes şunu,” diye fısıldadım zar zor ayağa kalkarken. Bacaklarım dermansızlıktan titriyordu. Dengemi kurmak için arkamdaki duvara tutunurken diğer elimle gözlerime düşen saçlarımı kaldırdım.

Hala devam ediyordu, beni duymamıştı bile. Kendi küçük dünyasına çekilmişti.

“Sebastian,” dedim daha yüksek bir sesle. “Yapma.” Tepki yoktu. Kolunun üstüne ince kırmızı çizikler atmaya devam ediyordu. “Sebastian.” Yanına gidip eğildim ve taşı elinden çekip aldım. Tenim tenine değdiği anda eli bir anda bana doğru uzanıp bileğimden kavradı. Eklem yerindeki kemiklerim ve tendonlarım şiddetle ezilirken acıyla kolumu geri çektim, ama

bırakmıyordu.

Başını kaldırıp tuhaf gümüşü gözlerle beni olduğum yere mıhlamıştı. Yüzü bir şekilde daha köşeli, sert ve beklediğimden daha korkutucu görünüyordu.

Ben ne olduğunu anlayamadan ayağa kalkmıştı bile. Beni kollarımdan tutup hücrenin karşı duvarına sürüklerken boğazımda bir çığlık takılıp kalmıştı.

Kayaya çarpınca nefesim kesildi. Vücuduyla vücudumu tamamen kaplayarak beni duvara yapıştırmıştı.

Kıpırdamıyorum ve kendimi sakın kalmak için zorluyordum, ona yardım etmek için ne gerekiyorsa yapmaya hazırdım. Alnı, başımın üstünde kaya duvara değiyordu. Göğsü inip kalkıyor ve kalbi o kadar güçlü atıyordu ki, göğsümün üzerinde davul varmış gibiydi.

Yere taş parçaları döküldü; kendine hakim olmak için tırnaklarını duvara geçirdiğini anladım.

Sesimi bulmadan önce birkaç saniye geçti. "Sebas--"

"Konuşma." Sessizliğin ortasında, ona bu kadar yakinken, duyularım canlanmış, bütün sinir uçlarım korku ve beklentiyle uyarılmıştı. Zamanının geldiğini anlamıştım. O an gelip çatmıştı ve... o kişinin ben olmasını istiyordum. Bizi bu noktaya getiren Athena olsa da, Sebastian bunu istemiyor olsa da, o kişinin ben olmasını istiyordum.

Onu kurtaran kişi ben olmak istiyordum.

Derin bir nefes aldım, kendimi sakinleşmeye ve kaçınılmaz olanı kabul etmeye zorladım. Taş parçası hala elimdeydi, boş olan elimi tişörtüyle kot pantolonunun birleştiği beline götürdüm, avuç içlerim çıplak tenine değdi.

Sebastian'ın bütün vücudu titredi.

Eli duvardan kayıp başımın üstüne, oradan da şakağıma indi. "Lütfen yapma," diye yalvardı sert ve kısık bir sesle.

Sesinden acı çektiği anlaşıyordu. Gözümün kenarından bir damla gözyaşı kaydı. Hem güzel hem kötü hisler yüreğime bir ağırlık gibi çöktü. Sebastian bunu istemiyordu.

Athena işlerin buraya geleceğini biliyordu ve buraya gelmesi için böyle yapmıştı. Bir gözyaşı daha süzüldü. Seçim hiçbir zaman Sebastian'ın değildi. Benimdi. Her zaman benim olmuştu.

Elleri saçlarımın içine daldı, dudakları şakaklarımın üzerinde gezinerek kulağıma doğru indi. "Yapma, Ari. Benim için acı çekme. Buna dayanamıyorum..."

Sözleri durumu daha da kötüleştirmişti. Titremeye başladım. Baş parmağını yanağımda dolaştırarak gözyaşlarıma dokundu. Başını bir parça eğerek gözyaşlarımı öptü.

Ardından ıslak dudakları benimkilerin üstüne kondu.

Dudakları dudaklarımda uzun, işkence gibi gelen bir an durdu. Sebastian dudaklarıma bastırırken kıpırdamadan durarak kendime hakim olmaya çalışıyordum. Kollarıma ve bacaklarıma dalga dalga ürperti yayılıyordu, bacaklarım pelteye dönüşmüştü. Salt içgüdüleriyle hareket ederek bütün ağırlığıyla bana dayanırken, sıcaklık ve haz hisleri kalp kırıklığına karışıyordu.

"Yapmam." Dudaklarını dudaklarımdan koparıp aldı. Çok şiddetli bir biçimde titriyordu, yapmak istemediği şeye karşı bütün benliğiyle mücadele veriyordu.

Bu acıya son vermek için ne yapmam gerektiğini biliyordum. Elimdeki taş parçasını kaldırıp boynumu çizdim. Derim yarılarak açılırken hissettiğim yanma duygusu yüzünden dudaklarımdan bir inilti çıktı.

Geri çekildi. Gözlerimiz buluştu. Burun delikleri kabardı, kan kokusunu alabiliyordu.

Alındaki çizgiler gereksinme ve çaresizlik içinde kırış kırış oldu. Fakat ani, yürek parçalayıcı bir değişimle gözlerindeki

ifade keskinleşerek gümüş rengine büründü.

Elimi kaldırarak boynuna doladım ve saçlarının arasına parmaklarını sokup onu kendime doğru çektim.

Ağzı boynuma değdiğinde, “Özür dilerim,” diye inledim.

Soluğu yüzümü yalıyordu. Ardından ılık ağzı yaramın üzerine kapandı. Dili dışarı çıktı ve kanımı yalayarak emmeye başladı. Vücudu kasılmıştı. Beni kayaya iyice bastırıyordu. Ağzı daha da açıldı. Dişleri tenimi sıyrıp içine geçti.

Ve ısırdı. Bütün gücüyle.

Ağzımdan bir inilti daha çıktı. Elimdeki taş parçası yere düştü. Tırnaklarımı beline geçirmiştim, ama farkında değildi. Kalbi öncekinden bile hızlı çarpıyordu.

Hissettiğim keskin acı yavaş yavaş dindi. Sanki o da acımın azaldığını hissetmişçesine boğazının derinliklerinden bir inilti duyuldu. Daha şiddetli emmeye başladı, karnımda bir kıpırtı hissettim ve acı, tuhaf bir tür hazza dönüştü. Gözkapaklarım kayarak kapandı, parmaklarım saçlarına dolandı.

Kaybolmuştum. Artık bana ne olduğu umurumda değildi. Bir bacağımlı kaldırarak ona sardım ve onu daha da kendime çektim. Elleri kalçama kaydı ve beni havaya kaldırarak duvara yapıştırdı.

İki kolumu da boynuna dolamış halde kendimi ılık ve şehvetli bir dünyanın kucağına bıraktım.

Yavaş yavaş kalp atışım yavaşladı. Ve dünyam karardı.

Yirmi Bir

Başım zonklayarak uyandım. Ağzım kurumuş, yapış yapış olmuş ve midem düğümlenip ekşimişti. Kırpıştırarak ateş gibi yanan gözlerimi açtım ve uzaktaki kaya duvarın üstüne asılı meşaleye baktım. Çok parlaktı. Kendimi yavaş yavaş kaldırıp duvara dayanacak şekilde geriye kaykıldım. Bu çaba bile beni nefes nefese bırakmıştı ve soğuk soğuk terliyordum.

Birkaç dakika orada öylece başım duvara dayalı ve gözlerim kapalı durdum, kusarak içimin iyice kurumasına ve bayılmaya engel olmaya çalışıyordum. Sonradan böylesi bir etkisinin olacağını beklemiyordum. Sebastian kanımdan çok fazla içmiş ve beni kansızlıktan sersemletmiş olmalıydı.

Boynum acıyordu. Başımı birazcık çevirmem Sebastian'ın gitmiş olduğunu anlamama yetti. Ayak sesleri milyonlarca katıyla yankılanıyordu, metal kilide anahtar sokulunca çıkan şıngırtıyı duyunca olduğum yerde büzüldüm. Yerimden kalkmadım, kıpırdamadım da. Takatim yoktu. Bir el kolumdan kavradı. Orta parmağımı kaldırıp güldüm; kupkuru, rahatsız edici, beklenmedik bir ses çıkmıştı. Bir başka el daha öbür tarafım-

dan tuttu ve koltukaltlarımdan kaldırılıp hücreden sürüklenerek çıkarıldım. Başım öne düşmüştü, kirli saçlarım yüzümü kapatıyor, midem bulanıyordu.

Tanrım.

Karanlık, zihnimin içine nüfuz etmeye başladı, bayılmadan önce şükrederek inledim.

Temiz hava ve çimen kokusuyla uyandım. Ah, bahçedeydim. Muhafızlar bırakınca öne yığılarak yumuşak zemine gömüldüm ve dönerek başımı ilkbahar kokan yastığa dayadım. Çok hoştu.

Hiç kıpırdamadan yüzükoyun yatarak bu güzelliğin içinde mest oldum. Zindandaki sıcak ve havasız ortamın ardından burası bir cennetti. Kirli elimin üstüne bir vişne çiçeği konarken çimenlerin üzerinde duran parmaklarımı kıvırdım. Çiçeği iki parmağımın arasında tutarak burnuma götürdüm ve kokusunu içime çektim. Gözlerimi kapatmak üzereyken kahkahalar ve zaman zaman kulağıma çalınan gitar sesi beni duraksattı.

Başımı kaldırmadan her şeyi bulunduğu pozisyonundan gözden geçirdim. Çiçek açmış ağaçlar, çimen, duvar, kanatlarını arkasına toplayarak duvarın üstüne tünemiş ve bana bakan kuş.

Henri. Göğsümde kabaran umut canımı yakıyordu. Kuşa daha dikkatli bakmak için gözlerimi ovuşturdum, ama gelen sesler dikkatimi beyaz mermer kameriyeye çekti.

Koltukların üzerine yayılarak keyif yapan birileri vardı. Athena'nın kahkahası bahçede cınladı. Daha derin bir ses onunkini takip etti. Kaşlarımı çatarak yandan görünen manzaraya iyice netleşinceye dek odaklandım.

Athena, şezlonglardan birine oturup dirseğinden destek alarak öne eğilmişti, başı avcuna yaslanıyordu. Ayaklarını altına toplamıştı.

Sebastian Athena'nın şezlongunun ucunda oturuyor ve

elindeki gitarı tıngırdatıyordu. Omzunun üstünden ona bir şey söyledi, Athena bir kahkaha daha attı. Sebastian'ın siyah saçları yüzünün önüne düşmüştü. Yakası açık temiz bir beyaz tişört ile koyu renk pantolon giymişti, ayakları çıplaktı.

Onu ölümün kıyısına getirecek denli kanını emen vampir Zaria da öbür şezlonga uzanmıştı. Zaria'nın bileğini kestiği hizmetçi yerde oturuyor, vampir de onun saçlarıyla oynuyordu.

Gördüklerimi hazmetmek kendimi Noel Baba'nın varlığına inandırmak kadar zordu; kafamda bir türlü oturtamıyordum. Bu bir rüyaydı, yalandı, asla ama asla mümkün olamayacak bir gerçeklikti...

Gördüklerim umurumda değildi. Bunların hiçbirisi gerçek değildi.

Kalbim göğüs kafesimden fırlayacak gibi atıyordu. Sebastian neden oradaydı? Neden onlarla birlikteydi?

Kaskatı kesilmiş bitkin vücudumu zorlayarak oturma pozisyonuna geçtim. İleri geri sallanıyordum, düşmemek için ellerimi çimenlere dayadım. Dengemi yeniden sağlayıp baş dönmem geçinceye kadar bu şekilde durdum. Ardından milim milim bahçedeki çeşmeye doğru ilerledim.

Şırıl şırıl akan su kulağıma inanılmaz hoş, tuhaf ve absürt geliyordu. Mermer soğuktu, buz gibiydi. Kendimi yukarı çekip havuzun kenarına göğsümü dayayarak ellerimi temiz suyun içine batırdım. Su çatlayan dudaklarıma öyle iyi gelmişti ki, bir iç çektim.

Kana kana içtim; soğuk sudan aldığım ilk yudum boş midede ağırlı kasılmalara neden olmuştu, ama durmadan içmeye devam ettim.

Yeterince içtikten sonra, kurumuş kirli suratıma su çarpıp elimle boynumdaki ısırik izinin üstünü hafif hafif ıslattım. Boğucu sıcaklık azalmıştı. Harika bir histi.

Biraz toparlanmışım, havuzun geniş kenarına geçip oturdum. Bowling topu gibi ağırlaştığından kafamı dik tutmam çok zordu.

Bahçede hafif bir esinti oldu, tatlı bir hava akımı ağaçlardan topladığı beyaz çiçekleri yanıma taşıdı. Etrafımda uçuşarak kucağıma, ellerimin üstüne ve çeşmenin dibindeki havuza kondular. Elimdeki taç yapraklarına baktım. Çok güzel, tertemiz ve hoş kokuluydular.

Benim tam aksim. Hücrenin tam aksi. Sebastian'ın hayatını değiştiren o müstehcen ve ateşli gecede –ya da artık gündüz mü bilemiyorum– yaşananların tam aksi.

Hayatı boyunca bir kan içiciye dönüşmektense ölmeyi tercih etmesine rağmen ona kanımı sunmuştum... Bu konuda ne hissedeceğimi bilemiyordum. Ölmesini istemediğim için yapmışım, hayatını bir kenara fırlatıp atmasına izin veremezdim. Açlıktan ölüyordu ve doğru düzgün düşünecek halde değildi.

Kararı onun ellerinden almışım.

Doğru kararın bu olduğunu düşünmüştüm, hayatını kurtardığımı sanmışım. Ama şimdi ne düşüneceğimi bilmiyordum.

İstemiyorum, demişti. Ölürüm daha iyi.

Kahretsin. Başımı ellerimin arasına aldım. Ne bekliyordu ki? Elimden gelen tek şeyi yapmışım. Ve aksi gibi bu kararımı savunmak zorunda kalıyordum. Eğer mecbur kalsaydım yine aynı şeyi yapardım.

Bir nefes alıp güç toplayarak nihayet kameriyenin olduğu tarafa baktım, artık müziği ve hoş sohbetleri görmezden gelip kendimi bu gördüklerimin gerçek olmadığına ikna edecek halim kalmamıştı.

Manzara aynıydı. Duygularımsa domino etkisiyle yerle bir olmuştu. Sebastian gerçek bir Arnaud'ydu. Annesi gibi. Josephine gibi. Neden orada Athena ve en yakın arkadaşı vampirle

oturmuş on iki telli gitarıyla tatlı melodiler çalıyordu? Burada durup onlara bakarken bir kez olsun gülümsediğini ya da kahkaha attığını görmemiştim, ama önemli değildi. Müziğini de, kıkırdamalarını da duymak istemiyordum.

Gözlerimi manzaradan alırken Athena'ya takıldım. Bana gülümsüyordu.

Bakışlarındaki kibir ve zaferane ifade içimi parçaladı. Kendini beğenmiş bir edayla bana el sallayınca Sebastian'ın dikkatini çekti. Başı yavaş yavaş bana doğru döndü. Nefesim kesildi. Beni görmemişti bile. Sanki ben orada değilmişim gibi. Beni gördüğüne dair ufaklık bir belirti bile... Hiçbir şey yoktu.

Yeniden gitarını çalmaya koyuldu.

Derin bir iç çektim ve hıçkırığımı bastırdım. Ayağa kalktım, geriye doğru dört adım atmıştım ki bacaklarım pes etti. Alçak herif kanımı son damlasına kadar içip içimi kurutmuştu, şimdise bana hayalet muamelesi yapıyordu.

Sırtüstü döndüm, kolumu büküp alnıma dayadım. Görüş alanıma Athena girdi. Ayak ucumda dikilerek halinden memnun bir ifadeyle bana bakıyordu. "O artık benim oldu," diye adeta mırladı.

Gülmeye başladım. "Büyü artık, Athena. Ya da bir terapisteye görün. Belki aralarına katılabileceğin psikopat kancıklar grubu vardır." Kollarını dizlerinin üzerine kıvrarak diz çöktü. "Senin şu meydan okumalarına bayılıyorum doğrusu, Aristanae. Bir gün beni öldürecek güce sahip olabilirsin, biliyorsun. Fakat ben de aynısını şu an sana yapabilirim ve güven bana, ben bu işte çok daha iyiyim. Belki de sen gerçek bir tehdit haline gelmeden önce işine bakarım." Elinde bir ot sapını çevirirken omuzlarını silkti. "Ya da belki de kendin ölmüş olursun. Göreceğiz. Fakat o zamana kadar sevdiğin, önem verdiğin herkesi elinden alıp benim yapacağım. Onları yanımda istediğim için

değil, sırf sen önemsedğin için.”

Rahat adımlarla yanımdan uzaklaştı. Başım yana düştü ve ayaklarının ve elbisesinin eteklerinin çimler üzerinde ilerleyişini seyrettim; otlar yere yatıyor, o geçtikten sonra yeniden dikiliyordu.

Avuçlarımı gözlerime bastırarak yeniden gülmeye başladım, gülüşüm çok geçmeden hıçkırıklara dönüştü.

Bir süre sonra muhafızlar gelip beni o sıcak, pis, iğrenç kokan hücreye geri götürdü. Her neyse. Sert zemine uzanıp ke-
derin, çaresizliğin ve yorgunluğun beni yiyip bitirmesine izin verdim.

Kaç gün orada kaldığıma dair hiçbir fikrim yoktu. Susuz, yemeksiz... Ben zeminin üzerinde öylece yatarken Athena yu-
karıda bir yerlerde Violet ve Sebastian’la hoşça vakit geçiriyordu.

Bunu düşünmek istemiyordum, onları hep birlikteyken gözümün önüne getirmek istemiyordum, ama zaten rüyalarım giriyorlardı –beraber yemek yerlerken, bahçede dolaşırlarken, gülerlerken...

Sebastian’ın hayatını kurtarmıştım. Ona kanımı vermiştim. Ve o içimi kurutmuş, beni bir başıma bırakmıştı. Muhtemelen benden nefret ediyordu.

Athena’ysa beni defterden silmiş, ölmem için bu hücrede bırakmıştı. Ölümsüz değildim. Belki bunu unutmuştu, ama belki artık benimle uğraşmak gibi bir derdi de yoktu. Bunu düşününce kendi kendime güldüm. Aklımdan neler geçiyordu? Beni çoktan hayatından çıkarmıştı.

Aptal Ari.

Çılgınca rüyalar görüyordum. Annem ve babam benimle birlikte Memphis’te yaşıyordu. Kayarak ilerleyip birbirine dola-
nan müren balıkları, çifte çenelerini açıp kapıyorlardı. Lafayet-
te Bataklık Mezarlığı bütün New 2’yu kaplamıştı. Mardi Gras,

güzel elbiseler, müzik, geçitler. Tuhaf kum bahçesi.

Uyandığımda halüsinasyonlar görüyordum. Sebastian hücrenin içindeydi; Violet Mardi Gras maskesi ve mor eteğiyle havada dans ediyordu, yanında Pascal da vardı; smokin giymiş bir timsah adam gördüm. Hücremin zemininde beyaz yılanlar dolaşıyor, yüzüme ve boynuma saldırıyorlar, minik burunlarını kulaklarımdan ve burun deliklerimden sokuyor, ağzımdan çıkmaya çalışıyorlardı.

Aklımın başımda olduğu şu son anlarda ölmek üzere olduğumu anlamıştım.

Okçu Menai'nin hücreme geldiğini gördüm, kusursuz yüzü sabırsızlıkla bana doğrulmuştu. Elimde olsa onu çok yüksele-ri hedefleyen beceriksiz şişko bir sincaba dönüştürürdüm.

Çılgın bir kahkaha göğsümün içinde hırıldadı.

Evet, bu bendim işte. Deli Ari. Belki mezar taşımda şöyle yazacaktı: GİTMEMESİ GEREKEN BİR DİYARDA BİRKAÇ TAHTASI EKSİLEN GORGON.

"Niye bu kadar mutlu bu?" Menai'nin öfkeli sesi uzaklardan yankılandı.

"Mutluluktan değil, emin ol," dedi bir erkek sesi.

Pelerinli biri üstüme diz çöküp yüzüme nasırlı bir el dayadı. Kısık ve ısrarcı bir sesle konuşuyordu, sesi derindi ve hoş bir tınısı vardı. Yunanca. Güzel bir sesti.

Ölüm. Ölüm benim için gelmişti. Yine güldüm. Her şey yerli yerine oturmuştu.

"Ah, evladım," diye fısıldadı siyah melek acıyarak. "Menai, kaldırı onu."

Menai beni kaldırıp omzuna attı. Kan başıma hücum etmişti. *Belki de bunlar halüsinasyon değildi*, diye düşündüm minnettar bir biçimde kendimi kayıtsızlığın kollarına bırakırken.

Yirmi İki

Mermer duvarın üzerinde gölgeler oynayıyordu. Göz kapaklarımı aralayarak gölgelerin kaynağını aradım ve taş kaplı zeminin çevresindeki çanaklarda ateş yandığını gördüm.

Yüzüme ve göğsüme su çarpılmadan önce yerde çıplak yatmakta olduğumu anlamamıştım.

Titreyerek öksüre öksüre doğruldum, su yanlış kanallardan içeri sızdığı için göğsüm ve akciğerlerim zorlanıyordu. Nerede olduğumu ve neler olduğunu anlamaya çalışırken gözlerim kocaman açılmıştı.

Menai tepemde elinde bir kovayla dikilmiş duruyordu. Bir hizmetçi eline yeni bir kova verdi. Karşı koyamama fırsat vermeden üstüme bu kovadaki suyu da boca etti. Tam yüzüme isabet etmişti.

Çığlık atarak tekrar öksürmeye başladım.

Biraz olsun kendime geldiğimde felaket bir baş ağrısının izin verdiği kadarıyla o anki durumumu gözden geçirmeye koyuldum. Halüsinasyon görmüyordum. Menai ve pelerinli melek hücreme gelip beni bir tür banyoya atmıştı. Yakınımda

sütunlarla çevrili dikdörtgen biçimli bir havuzdan buharlar çıkıyordu.

Elimle yüzümü ovaladım ve Menai'ye baktım. "Çocukken pek arkadaşın olmadı, değil mi?" Konuşmak canımı yakıyordu, ama zorlayarak da olsa sözcükleri ağzımdan çıkardım.

Kıs kıs güldü. "Senin kadar olmuştur herhalde." Yine kova-ya uzandı. "Ayağa kalk."

Kendi pisliğim midemi kaldırmıştı. Ayaklı, nefes alıp veren bir biyolojik tehlikeye dönüşmüştüm. Karanlık bir köşedeki delik dışında tuvaleti bile olmayan o pis hücrede günlerce tıkalı kalmıştım, temizlenmemin hiçbir yolu yoktu ve zaten canım da bu konuda hiçbir şey yapmak istemiyordu.

Ayağa kalktım, temiz olmak dürüst olmaktan daha çok ilgimi çekiyordu. "Ayağa nasıl kalkabiliyorum?" Dik durarak aşağı baktım, kaburgalarımın ve leğen kemiklerimin eskisinden daha çıkık olduğunu fark ettim.

"Şifacı sana biraz yardımcı olabildi. İğrençliğin bile ötesindesin bu arada." Üstüme biraz daha su çarptı.

Tartışacak değildim. Cildimi ovuşturduğumda üstümden kara, pis bir su süzülüyor, yol yol olup ayaklarımın yanındaki banyo deliğine akıyordu. Başımdan aşağı birkaç kova daha su döktü.

"Evet. Şimdi banyoyu kirletmezsin." Kovayı yere koydu. "Sabun ve şampuan orada. Gerisi sana kalmış." Üstünden buharlar tüten banyoya gittim. Suyun içine birkaç basamakla iniliyordu. Önce bir ayağımı, ardından öbürünü sıcak suya soktum. Milim milim ilerleyerek içine girdikçe cildimdeki hassas noktalar acıyordu, ama boyun hizasına gelinceye dek devam ettim. Banyonun kenarında bir tepsi üzerine sabunlar, şampuanlar ve süngerler yerleştirilmişti. Menai duvar kenarındaki bir banka oturarak bacak bacak üstüne attı ve tırnaklarıyla ilgilenmeye

koyuldu. Anlaşılan ben temizlenirken burada kalacaktı. “Şifacı” ise ortalıkta görünmüyordu. “Şifacı nerede? Hücreme gelen o muydu? O kim?” Şampuan şişelerinden birinde karar kıldım ve avcumu doldurana kadar boşalttım.

“Seni hiç ilgilendirmez.”

“Peki. O halde, neden hücreden dışarı çıkartıldım?”

“Bu gece Tören var. Sen de yer alacaksın.”

“Ne töreni?”

Sanki aptalmışım gibi gözlerini devirdi. “Eski zamanlardan bu yana dört yılda bir Athena’nın onuruna Panathenaik Töreni adıyla bir festival düzenlenir. Eskiden birkaç gün sürerdi, fakat şimdi tanrıların gelip ona saygılarını sundukları bir geceyle sınırlı. Önce bir ziyafet çekiyorlar, ardından yakaladıkları düşmanlardan birini kurban ediyor ya da işkence gibi şeyler yapıyorlar...”

Ah, tabii. İşkence gibi bir şeyler.

Kafa derimi ovduktan sonra uçlarını yıkamak için saçlarımı omuzlarıma indirdim. Köpüğün rengi kahverengine dönmüştü. Havuza batıp duruladım ve saçıma biraz daha şampuan sıktım.

“Peki bu törene kaç tanrı geliyor?”

“Bir sürü. Genelde akrabaları; henüz öldürmedikleri yani. Eğer gelmeyecek olurlarsa, arkasından iş çevirdiklerini düşünüyor.”

“Gelmek hayatlarını kolaylaştırıyor,” diye sesli düşündüm.

“Öyle bir şey, evet.”

Suyun içine dalarak saçımı duruladım. Bir kez daha yıkasam temizlenecekti. Şampuan şişesini alarak avcuma sıktım. “Bu törende benim rolüm ne olacak, biliyor musun?” Buraya getirilip mis gibi olmamın istenmesinin bir nedeni olduğunun farkındaydım –pek iç açıcı bir neden olmadığı da ortadaydı.

Menai omuz silkti. "Bilmiyorum. Umurumda değil."

"Menai," dedim ve sözlerimi bir kez daha düşünmek için durdum. Burnu havada, benim-sorunum-değil klişesini gayet iyi biliyordum, kendim de pek çok defa kullanmıştım. *İnsan kendi gibisini hemen tanıyor*, diye düşündüm. "Neden bunların bir parçasısın? Sen onun gibi değilsin; şeytan değilsin. Sebastian'ı kalbinden vurabilirdin, ama yapmadın."

"İsabet ettiremedim belki."

"Tabii. İşte bundan şüpheliyim." Menai ıskalayacak birisi izlenimi bırakmamıştı. Asla.

Yüzünde belli belirsiz bir kırılgnlık belirdi, daha ne anlam geldiğini merak bile edemeden anında yok oldu. "Önemli değil. Önemli olan, Athena'nın beni ve herkesi hakimiyeti altına almış olması."

"Peki, babamı gördün mü?"

Bana tuhaf tuhaf baktı.

Kalbim duracak gibi oldu. "Başına—"

"Hayır, hayır," dedi alelacele. "Yaşıyor ve iyileşiyor. Athena o gecedен sonra onu bir daha gece eğlencesi olarak çıkarmadı." Bir anda ses tonu değişti, rahatsız olmuştu ve kayıtsızca konuşmaya devam etti. "Tuhaf minik arkadaşın ve erkek arkadaşınla vakit geçirmekle meşgul." Menai gözlerini kısarak başını eğdi. "Çok çekici bir vampir oldu. Neden ona aşık olduğunu anlayabiliyorum."

Ona baktım; birkaç defa öpüşüp el tutuştuk diye Sebastian erkek arkadaşım olmuş sayılmazdı. İlişki bile denemezdi; hiç işi ileriye götürüp...

"Babam," dedim, onunla ilgili her ne söylemiyorsa ağzından almak için konuya geri dönerek.

Ağzını sımsıkı kapatmış ve yine o öfkeli yüz ifadesini takınmıştı. Yıkanmama devam ettim. Keskin bakışları odayı ta-

radıktan sonra bir hizmetçinin bizi duyamayacak kadar uzaklaşmasını bekleyerek “Gerçekten hatırlamıyor musun?” dedi.

“Neyi hatırlamıyor muyum?”

Surat asarak bana abartılı bir biçimde *yapma* ya! der gibi baktı.

Ellerim yavaşladı, ardından olduğu yerde kaldı. “Oydu. Hücreye gelen. Babamdı.” Beni görmeye gelmişti. Babam. Konuşmuştu. Hatırlayamıyordum ama güzel sözler söylemişti. Sevgi dolu sözler. Boğazım düğümlendi. “Nasıl?”

“Burada yeterince kalacak olursan muhafızların rüşvet aldığını, belli anlaşmaların yapıldığını görürsün. Athena’nın yeraltında kendi küçük sistemimizi kurmuş durumdayız...”

“Beni iyileştirdi, değil mi?” Vay canına. “Bunu yapabiliyor mu?”

“Evet. Elinde kalanı sana verdi.” Gözleri kısılarak beni tartan bir bakış attı. “Theron bir avcıdır. Birçok ilginç şey yapabi—”

Hizmetçi ağır bir sepetle geri dönmüştü, banyodaki işimi bitirmem için bana işaret etti. Sudan çıkıp kurulandım ve hizmetçinin getirdiği iç çamaşırlarını giyerken zihnim babamla ilgili düşüncelerle doluydu.

Arkamdan birkaç defa sertçe çekştirilince şimdiki zamana geri döndüm. Büstiyer ya da göğüslük bir şey korse gibi iplerle arkamdan bağlanıyordu. Ardından siyah deri bir pantolonun içine sığıştım. Üstü yırtık pırtıktı, ama özellikle mi böyleydi yoksa kavga esnasında mı bu hale gelmişti bilemiyordum. Önden bağcıklı çizmeler diz kapaklarıma kadar uzanıyordu. Gayet rahattı ve şükürler olsun ki topuksuzdu. En azından koşurabileceğim ve kavga edebileceğim ayakkabıları.

Boynuma siyah bir boğazlık taktılar ve temiz saçımı taramaya başladılar. Saçım günlerce hücrenin zemininde yatmaktan öyle pislenmişti ki, ne kadar beyaz olduğunu unutmuştum.

Athena'nın beni dövüşmek zorunda bırakacağını biliyordum, aklıma tek gelen, gladyatör tipi bir karşılaşmaydı. Acaba nasıl rakiplerle karşı karşıya gelecektim ve onları nasıl ve hangi silahla, tabii vereceklerse, alt edecektim?

Karnım gurulduyordu ve saçlarım taranırken önüme ekmek, meyve ve küçük bir dilim peynir konmuştu. Babam zayıf düşmüş vücudumun üzerinde tam bir mucize yaratmıştı; daha güçlü ve daha aç hissediyordum, neredeyse normale dönmüştüm.

Hapiste tıklı kaldığım, hareket kabiliyetimin kısıtlandığı ve Athena'nın sevdiklerime işkence edişini seyretmek zorunda bırakıldığım onca zamanın ardından... Şimdi benim sıram gelmişti. Önüme ne çıkaracaksa yüzleşmeye hazırdım. Eğer gösteri istiyorsa ona alasını sunacaktım.

Hizmetçilerden biri elinde süngerle önümde bitti ve yanığının üstündeki minik hilal dövmesini silmeye koyuldu. Geri kaçtım. "Onu silerek çıkaramazsın."

Bir daha denedi ve elini çekti. Öfkelenerek bana Yunanca bir şeyler söyledi. Hala tırnaklarıyla uğraşmakta olan Menai'ye dönerek "Kadına silmekle çıkaramayacağını söyler misin?" dedim.

Menai yüzümdeki sinirli ifadeyi taklit etti. Hizmetçiye birkaç kelime söyledi, o da başını eğerek başka bir işle uğraşmaya koyuldu. Saçlarımın iki yanından birer tutam ördüler. Böylece saçlarım gözümün önüne düşmeyecekti. Fakat gerisini toplamayıp açık bıraktılar, bu da çok kötüydü çünkü dövüşürken uzun saçlar ciddi sorun çıkarabiliyordu.

"Saçlarımı arkadan toplamalarını söyleyebilir misin?" diye sordum Menai'ye.

Gözlerini devirerek isteğimi tekrarladı. Başlarını salladılar. Menai omuz silkti. "Kusura bakma. Karar onlara ait değil."

Harika.

Bitirdikten sonra geri çekilerek çıkardıkları işe baktılar. Aralarında el kol hareketleri ve fısıltıyla anlaşılarak bir şeyler söylüyorlardı. Sanırım nihayet olabilecek en iyi şekle soktuklarına kanaat getirerek beni Menai'yle baş başa bıraktılar.

Onlar odadan çıkar çıkmaz saçlarımı burup topuz yaptım.

Menai yanıma geldi. Şöyle bir göz atışından yeni görünümünden pek etkilenmediği sonucuna vardım. "Haydi."

Yanımdan geçip gitmeden önce kolundan tuttum. Hiddetle bana dönerek önce kolunu tutan elime, sonra da da tek kaşını kaldırarak, *Cidden bu kadar ileri gitmek istiyor musun?* dercesine iğneleyici bir ifadeyle bana baktı.

Kolunu bırakmadım. "Ona karşı koyabilirsin, buradan çekip gidebilirsin."

Kolunu çekip aldı. "Hayır. Aslını istersen, bunu yapamam." Yürümeye devam etti.

Peşinden koşup onu takip etmeye koyuldum. Menai'nin tehlike saçan yayı, sivri okları ve doğaüstü hızıyla benim gücüm bir araya geldi mi dikkate değer bir kuvvet elde edebildik.

Menai benim gibiydi. Farklıydı. O da mücadeleci biriydi. Ve Athena gibi serinkanlı bir canı değildi. Menai buraya ait değildi. Benim de bir müttefike son derece ihtiyacım vardı.

Athena'nın tapınağının karşısındaki binadan çıkıp uçsuz bucaksız avluya doğru ilerlemeye başladık. Ana tapınakta olduğumu zannediyordum, farklı bir yere götürüldüğüme dair hiçbir anım yoktu zihnimde.

Hizmetçiler iki ayakları bir pabuca girmiş halde bir binadan diğerine mekik dokuyordu.

Alanın öbür ucuna doğru yürürken "Öteki tanrılar neden ona karşı koymuyor?" diye sordum kimseye çaktırmadan. "Onların kendi bölgesine girmelerine izin veriyor, Aegis'i de elinde

değil. Eğer hep birlikte karşı koyacak olurlarsa kazanırlar.”

“Hayır, kazanamazlar, Ari. Athena’nın strateji tanrıçası olmasının bir nedeni var; elinde hepsinin gücünü aşacak bir şey var. Kimse riske girmez.”

Dışlerimi gıcırdattım. Athena’nın ne kadar güçlü olduğunu ve herkesi nasıl da parmağında oynattığını duymaktan bıkmıştım. Kimsenin herkes üzerinde bu kadar çok hakimiyeti olamazdı ve bu doğru da değildi.

Tapınaktan telli bir çalgı ve flüt ile çalınan eski zamanlara ait olduğunu düşündürten bir müzik sesi geliyordu. İçeridekiler birkaç defa yüksek sesle sevinç çığlıkları attılar. Merdivenlerde duraladım. Bakışlarım uzun sütunların yukarısını, en tepelerini tarıyordu.

Menai basamakların üzerinde durdu. “Gorgon, acele et.”

“Adım Ari,” dedim sertçe.

“Her neyse. Pergelleri aç yeter.”

Derin bir nefes alarak basamakları tırmanıp Athena’nın tapınağına girmeden evvel kendimi zihinsel olarak hazırlamaya çalıştım. Sesleri takip ederek Menai’nin Sebastian ve beni salona ilk getirdiği zamanki yoldan ilerledik.

Ziyafet her zamankinden daha şenlikliydi ve içerisi Athena’nın yandaşlarıyla doluydu.

Fakat umursadığım tek şey, Violet’in elinde Pascal’la birlikte havuzu örten platformun üstünde duruyor olmasıydı. Kendine birkaç beden büyük gelen siyah elbisesini giymişti ve kenarlarında kısa siyah tüyler olan bordo Mardi Gras maskesini başının tepesine kaldırmıştı.

Yuvarlak gözlerinin altını gölgeler kaplıyordu. Yüzü minicik ve ovaldi. Hokka burun. Pembe bir ağız. Violet bir bebekten farksızdı; sürüngenlere, Mardi Gras’ya ve meyveye bayılan güzel, karanlık bir Gotik bebek.

Bir anda kendimi onun ismini haykırıp ona doğru koşarken buldum, fakat Menai kolumdan yakalayarak beni tuttu.

Violet dönüp gözlerini bana dikti.

Bakışlarıyla karşılaştım. Yüz ifadesi hiç değişmemişti. Her zamanki gibi ağırbaşlı, sessiz, soğukkanlı görünüyordu. Sadece Violet böyle görünebilirdi ve gerçekten de öyle olduğuna inanmanızı sağlayabilirdi. Kurnaz bir gülümsemenin ardından dudakları aralanarak geriye çekildi, minik azı dişleri üzerine vuran ışıkla parıldadı. Ben de ona gülümsedim ve yanında olduğumu belli eden bir baş hareketiyle karşılık verdim, fakat içimden çığlık atarak ona koşmak ve onu kanatlarımın altına almak geliyordu.

“Sakin ol,” diye tersledi Menai, tırnaklarını koluma geçirerek.

Haklıydı. Soğukkanlılığımı yitirmemem gerekiyordu. Etrafı kolaçan etmeli, muhafızların yerini ve çıkış yollarını tespit etmeli ve—

Sebastian.

Athena'nın arkasında duruyordu, eli sandalyesinin arkasındaydı. Gözlerini dikmiş bana bakıyordu. İçeri girdiğimden beri bakışlarını üstümden ayırmadığını anladım. Fakat ne düşündüğünü bir türlü anlayamadığım bir biçimde gri ve boş boş bakıyordu.

Sebastian dinlenmiş ve temiz görünüyordu, her zamankinden daha çarpıcı bir hali vardı. Dudaklarındaki doğal kırmızılık daha koyu, gözlerinin grisi daha parlak, saçları her zamankinden daha siyahtı ve saten gibi parıldıyordu. Şairlerin bütün o acı çekmiş güzelliğine sahipti, Lamarliere ailesinin bütün gücü ve zarafeti, bir müzisyene ait bütün yaratıcılık ve yetenek onda vardı. Şimdi listeye kan-içiciliği de ekleyebilirdi.

Athena'nın sağında krallara yaraşır tavırlarından ve Yunan tarzı kıyafetlerinden çıkarabildiğim kadarıyla tanrı olan iki

kişi, solundaysa tuhaf görünümlü bir kadın oturuyordu. Teni iki farklı renkten oluşuyordu; sağ tarafı hayalet gibi bembeyaz, sol tarafıysa gece gibi siyahtı. Gözlerinin griye çalan açık mavi rengi ten renkleriyle iyice ortaya çıkmıştı.

Athena kadehini masaya koyarak ayağa kalktı, Titan Tifon'un koyu ve yumuşak yeşil renkteki derisinden yapılmış streç giysisinin içinde muhteşem, ama son derece sadist görünüyordu. Etkileyici olmak amacıyla böyle giyinmemişti, tek amacı herkesin içine korku salmaktır. Sürüngeyi giysisi hala yaşıyor ve vücudunun üstünde kah duruyor kah kayarak hareket ediyordu. Josephine Arnaud'nun partisinde ilk defa karşı karşıya geldiğimizde de üstünde bu giysi vardı.

Saçları dağınıktı, bazı tutamlar örülmüş bazısı açık bırakılmıştı. Siyah ağırlıklı bir göz makyajı yapmış ve duman rengi far kullanmıştı, yeşil gözleri daha da parlak görünüyordu. Ellerini çırpıttı. Müzik sustu, herkes sessizleşti. "Eğlencemiz geldi."

Yirmi Üç

Konuklar bir alkış tutturarak kadehlerini masaya vurmaya başladılar. Athena konukların ilgisi ve heyecanının tadına iyice vardı, ancak sadece bir anlığına. Eliyle işaret ederek herkesi susturdu. “Panathenaia’yı kutlamak için sizlere” –ellerini üç Tanrıya doğru salladı, ardından bana anaç bir gülümseme bahşetti– “gorgonu takdim ediyorum. Aslında şu an sadece bir bebek.”

Sağında oturmakta olan iki tanrının beti benzi atmıştı, kafa karışıklığı ve korku içinde birbirlerine baktılar. Öteki ise düşüncelerini hiç dışarı yansıtmamıştı. Tıpkı Sebastian gibi sakinliğini koruyor ve hiç etkilenmemiş görünüyordu.

“Athena,” sarışın bir tanrı konuşuyordu, “karşımıza bir tanrı-öldüren mi çıkarıyorsun?”

“Sakin ol, kardeşim. Henüz olgunlaşmadı. Onu huzuruna sadece bir ... iyi niyet göstergesi olarak çıkarıyorum.” Athena için yalan söylemek nefes alıp vermek kadar kolaydı, bu daha ziyade bir güç gösterisiydi. Eğer tanrı-öldüren, Athena’nın elinde olursa, öteki tanrıların ondan korkmak için bir nedenleri

daha olacaktı. Gorgonları isteği dışında yaratan kişinin kendi olduğunu ve tanrıları öldürme gücünü bize kendinin bahsettiğini unutmış gibi rahat görünüyordu.

Athena boğazına kadar deli saçması doluydu. Yalancılığının ve şov yapma hevesinin farkında olan bir tek ben miyim, diye merak ediyordum.

“Benim kurallarına boyun eğmesini seyretmenin eğlenceli olacağını düşünmüştüm. Tanrı-öldürenler artık bir tehdit olmaktan çıkıyor.”

Parmaklarımı esnetip yumruk haline getirdim. Uluorta karşılarında duruyordum ve bir değıl, dört tanrının merhametine kalmıştım. Aslında, odanın içi beni saniyeler içinde lime lime edecek yaratıklarla doluydu.

Yenilecektim. Bu kadarını biliyordum ve parmaklarımı Athena’nın boynuna dolamak için ne gerekiyorsa vermeye hazırdım.

Yine de, Athena’nın yüzündeki kendinden memnun ifade keyfimi kaçırmıştı. *Panik yapma. Bran’ın sana öğrettiklerini hatırla. Önce saldır, soruları sonra sor.* Şimdilik gücümün sadece kısıtlı bir bölümünü kullanabilmişim ve Athena, Bran ve Menai bana rahatlıkla karşı koyabilmişti... İhtiyacım olan, bütün vücuduma alt etmeyi imkansız kılacak denli çok enerji pompalayacak güç merkezimi harekete geçirmekti, fakat bunu yapabileceğimden ya da “toyluğumun” böyle bir şeye izin verip vermeyeceğinden bile emin değildim.

Athena çenesini kaldırarak bakışlarını konukların üzerinde gezdirdi. Ardından aşağı bakarak Sebastian’a içten bir şekilde gülümsedi. Bu minik hareket benim içindi. Ne aşağılık bir kadındı.

“Artık,” dedi dikkatini Violet’a verip ardından son derece kötücül bir ifadeyle gözlerini bana dikerek, “yeni ve gözden geçiril-

miş bir modelin eskisini ortadan kaldırmasının zamanı geldi.”

Kollarını kaldırarak Yunanca değil, çok daha eski bir dille konuşmaya başladı. Sözleriyle hava geriliyor, kelimeler bütün enerji ve gücü kendinde topluyordu.

Tanrılar birbirleriyle bakışmaya başlamıştı, keyiflerinin tamamen kaçtığı anlaşılıyordu. Biri ayağa kalkarak masaya tutundu. “Kardeşim, ne yapıyorsun... Çıldırdın mı?”

Alice Cromley’in kemik tozunu içime çektiğimde Medusa’nın gorgona dönüştürülüşünü görmüştüm, Athena yine aynısını yapıyordu. Sözleri ağzından yaşayan bir şey gibi çıkmıştı, havada kıvrılıp bükülen, birbirine dolaşan gölgeler peyda olmuştu.

Aman Tanrım. Athena Violet’i bir gorgona dönüştürecekti.

“HAYIR!” Menai ya da muhafızların beni durdurmasına fırsat vermeden platformun üstüne zıplayarak Violet’i kaptım ve onu kucağıma alıp arkamı döndüm. Sırtımı Athena’ya vererek Violet’i bütün bedenimle ve açılan saçlarımla korumaya almıştım.

Violet kollarımda dönerek bana baktı. “Ari,” dedi, olup biten karşısında tuhaf bir soğukkanlılık içindeydi.

“Violet. İyi misin?”

Başını salladı. “Sorun değil, merak etme. Güven bana.” Davranışı o kadar tuhaftı ki, ne diyeceğimi bilemeyerek gözlerimi kırıştırdım. Kendine güvendiğini belli eden bir edayla başını sallayarak minik azı dişlerini ortaya çıkaracak şekilde gülümsemi. Neden gülüyordu ki?

Tanrım. Belki de hala hücredeydim ve halüsinasyon görüyordum.

Violet kollarımın arasından ayrıldı. Eğilerek Pascal’i kucağıma verdi ve dövüğe hazırlanan bir şövalye gibi maskesini indirdi. Ellerini önünde kavuşturdu, o minik ve kırılğan haliyle, tek kelime etmeden duran Athena’nın karşısına çıktı.

Fakat canlı bir varlık olan lanetli sözleri Violet'in etrafını sararak onu platformun üzerinde havalandırarak etrafında dönmeye başladılar. Violet'in çevresinde ağır ağır dönerek ölümü çağrıştıran bir dans sergiliyor gibiydiler.

Platformun üzerinden uçarak Athena'ya doğru koşmaya başladım, fakat şimşek hızıyla yetişen muhafızlar beni yere yapıştırıp karnımı tekmelediler.

Violet'in kolları havaya kalktı, minik vücudu kaskatı kesilmişti, ayakkabılarının burnu yere bakıyordu. Öfkeli, gölge biçimindeki sözcükler etrafında dönmeye devam ediyordu.

Ardından, çok yavaş bir şekilde ayaklarının üzerine kondu. Tapınak sessizliğe bürünmüştü. Tek bir öksürük sesi bile gök gürültüsü gibi yankılanıyordu. Violet maskesini yine başının tepesine kaldırdı. Platformun üzerinde bir başına duruyor, minik, kara gözleriyle sakın sakın Athena'ya bakıyordu.

Birkaç saniye geçti.

Hiçbir şey olmuyordu. Violet herhangi bir değişim geçirmemiş, lanetten etkilenmemişti. Başımı çevirdiğimde Athena'nın lanetinin etkisinin kendini göstermesi için beklediğini gördüm, fakat yüzünden bir kafa karışıklığı yaşadığı belli belirsiz anlaşılıyordu. Medusa'ya olanların aynısının Violet'a da olması gerekiyordu.

Şimdi. Şimdi saldır.

İçimdeki bütün güçle beni tutan muhafızın kollarının arasında salındım ve bir sarkaç gibi arkaya giderken ivme kuvvetinden faydalanarak dirseğimi suratına geçirdim. Ardından kolundan kavrayarak ters çevirdim. Sırtı yere değer değmez hançerinin kabzasını kavrayarak kınından çekip çıkardım ve koşmaya başladım.

Athena'nın masasına ulaşıp üstüne sıçradım ve tanrıçayı hedef alarak bütün gücümle üstüne atıldım.

Kollarım üstüne kapandı ve ikimiz birlikte mermer zeminin üzerine düştük. Kendine gelmesine izin vermeden ayağa fırladım ve hançerin kabzasını boğazına indirdim. Yuvarlanarak üstünden kalkmak ve hançeri doğru düzgün kullanabilmek için zaman kazanmıştım. Gözleri yuvalarından fırlayacak gibi açılmıştı ve nefes almaya çalışarak boğazını tutuyordu. Hançeri aşağı savurdum. İki elini havaya kaldırarak avuç içleriyle yakaladı ve geriye itirdi, dengemi kaybettim.

Ayakta dururken birden elinde bir kılıç bitiverdi. Çelik çeliğe vuruyordu. Kimse yardım etmiyordu. Ama zaten kimse buna cesaret edemezdi. Benden daha iyiydi –şaşılacak bir şey yoktu. Kılıcını bir yay çizecek şekilde indirdi, eğilmeseydim omzumu ortadan ikiye ayıracaktı. Etrafımda dönüp dizlerinin arkasına bir tekme indirerek dengesini bozarken hamlesi taş zemine denk geldi.

Üstüne atlayarak arkadan saçlarına yapıştım. Canım pahasına savaşıyordum ve bunun farkındaydım. Elimini kavrayarak yüz yüze gelinceye dek bedenini çevirdi. Yeşil gözlerinde vahşi bir ışık parlıyordu. Bana bir kafa attı.

Yüzümde hissettiğim acı gözlerimi kör etmişti. Burnumdan ve ağzımın altından ılık bir kan boşanırken geriye tökezledim. Nefes almak için ağzımı açtığımda bir kan yuttum, neredeyse beni kendi kanımla boğarak öldürecekti.

Athena'nın eli boğazıma yapıştı. Beni geri geri sürükleyerek tahtının altındaki platformun merdivenlerine götürerek herkeşe zafer gösterisini sundu. Boynumdan kaldırarak ayaklarımı yerden kesti. Soluk borum eziliyordu. Gözlerimin önünde yıldızlar dans ediyordu. Sudan çıkmış balık gibi nefes alabilmek için çırpınmaya başladım.

Beni kendine yaklaştırdı, hançeri hala elimde tutmakta olduğum aklından çıkmıştı. “İyi denemeydi.”

“Sağ ol,” diye bir hırıltı çıkarmayı başardım ve hançeri karnına batırdım.

Beni elinden bırakınca basamakların üzerine çarparak yere yuvarlandım. Athena vücuduna saplanan hançeri çıkarıp sahibi olan muhafıza fırlattı. Kafatasına saplanan hançer adamı oracıkta öldürüvermişti.

Athena daha önce mezarlıkta yaptığı gibi görünmez bir elle beni havaya kaldırdı. Sebastian’a doğru hamle yapınca Sebastian onu tutan muhafızlardan kaçarak tahta doğru koştu.

Ardından bakışlarını, hala bir duman gibi sarmal şeklinde hareket edip salonun içinde kayarak yer değiştirmekte olan canlı lanetine doğru çevirdi. Sert ve talepkar sözleriyle laneti kendine doğru çekti ve aynı güçlü dili kullanarak ani bir el hareketiyle Sebastian’ın üstüne gönderdi.

Lanet Violet’in üstünde etkili olmamıştı, o nedenle şimdi Sebastian’ı deniyordu. Violet’in aksine, lanet Sebastian’ın üstüne hücum etti, kelimeler etrafında girdap gibi şiddetle dönerek vücuduna saplanıyor ve acı içinde kıvrınmasına neden oluyordu. Tahtın kollarını kavramıştı, eklem yerleri bembeyaz kesilmiş haldeydi.

“Kes şunu!” diye avazım çıktığı kadar bağırdım. “Lütfen dur!”

Kalbim gümbür gümbür atarken ayaklarım dolanarak basamakları tırmandım. İçimdeki güç, öfkeli bir yılan gibi serbest kalıyordu, paniğe kapılarak titremeye başlamıştım. *Düşünme, saldır.* Sebastian’ı ayak bileğinden kavradım, bunu durdurmak için elinden hiçbir şey gelmediğini fark etmişti ve derin bir üzüntü içinde yukarıdan bana bakıyordu ben de gözlerimi ona doğru kaldırdım.

“Özür dilerim.” Gözlerimi kapattım ve duvarlarımın yıkılmasına izin vererek içimdeki canavar üzerindeki hakimiyetimi kaldırarak onu serbest bıraktım. Bu kavga değildi. Farklı bir

şeydi –umut, sevgi, fedakarlık, korkusuzluk... İçimdeki enerji giderek kabarıyor, derimi patlatarak dışarı çıkmak istiyordu ve bu defa onu her şeyimle karşıladım. Karanlık bir enerjiydi, vahşi ve kıpır kıpır. Vücudumun bütün uzuvlarından bir vızıldama sesi eşliğinde titrek birer ışık yolu halinde koluma, oradan da elime akıyordu. Bütün enerjimi Sebastian'a ilettim.

Zaman ve mekana dair bütün duyularımı yitirmiştim, zihni uyuşturan kadim bir gücün parlak boşluğu içindeydim.

Nihayet kendime geldiğimde hıçkırıkları o kadar şiddetliydi ki, salon boyunca yankılanıyordu. Sebastian'ın ayak bileğini hala tutuyordum, fakat elim uyuşmuştu ve bütün vücudum boşalarak zayıf düşmüş haldeydi.

Bakmak istemesem de gözlerim Sebastian'a yönelmişti.

Aman tanrım.

Beyaz bir mermerdi. Çok güzel. Çok ürkütücü. Bildiğin taş.

Yirmi Dört

Ne yaptığımı anlamaya çalışırken ciğerlerime yeterince hava dolduramıyordum. Sebastian tahtın üzerinde Michelangelo'nun bir heykeli gibi oturuyordu. Elleri tahtın kollarını kavramış, üzüntülü yüzüyle bana bakıyordu. Saçları yüzünün üstüne dökülmüş, bacakları ayırık... Acılı düşüncelerinin içinde kaybolmuş, endişeli, genç bir kral gibiydi.

Athena Sebastian'ın yan tarafından tahta doğru eğilmişti. Kocaman bir sırtış dudaklarını ayırdı. Kolunu Sebastian'ın sırtına dolamıştı ve parmaklarını mermer yüzeyin üzerine vurdu.

Öteki tanrılar neler olabileceğinin farkına varmış, şok olmuş halde bana bakıyorlardı. Artık ne yapabileceğimi biliyorlardı, farklı olduğumu ve Athena'nın "bebek gorgon" derken pek de doğruyu söylemediğini anlamışlardı. Üstüne atılıp Sebastian'a yaptığının aynısını ona da yapmam için daha iyi bir zaman olamazdı, ama gücümü kaybetmiştim. İçim kurumuştü.

Athena eğilerek parmağını saçlarımin içine geçirdi ve bir tutamı doladıkça doladı. "Biliyordum," diye fısıldadı, sesinde tuhaf bir gurur seziliyordu. "Yapabileceğini biliyordum. Çok başarılıydın, Aristanae, çok iyiydin..."

Geniş salonun öbür ucundaki nişin içinde duran Zeus heykeline baktı, sonra gözleri zafer ve haklı çıkmış olmanın guru-ruyla parlayarak ziyafet masalarının üzerinde gezindi.

“Karnınızı iyi doyurun, yemeğimiz sona erdiğinde” –kelimeleri kuvvetli bir yankıyla çınliyordu– “törenimizi New 2’ya taşıyacağız!”

Bir anda herkes hareketlendi. Masalara kadehler çarpıldı. Yaratıklar kükreyip sevinç çığlıkları attılar. Ses kulakları sağır edecek kadar yüksekti.

Athena ellerini çırparak müziğin sesinin yükselmesini ve masalara daha fazla yemek getirilmesini emretti. “Ye, Aristanae!” diye bana seslendi kahkahayla.

Kafam karıştı ve kaşlarımı çattım. Daha az önce benimle dövüşüyorken, şimdi yemek yememi istiyordu. Her şeyi önceden planlamıştı ve ben de ona gücümün nelere kadir olduğunu göstermiş ve son zerresine kadar kullanmıştım, şimdi bir şineği bile taş a dönüştürmeme imkan yoktu.

“Yemeğin ve dostluğun tadını çıkarın...” Menai’nin artık babam olduğunu bildiğim pelerinli biriyle durduğu uzun masalardan birine seslendi.

Tepki vermedim; hala şoktaydım. Athena iki muhafıza el edince arkamdan gelip beni koltukaltlarımdan tutarak ayaklarımı yerde sürüyerek götürmeye başladılar.

Sebastian’ın benden giderek uzaklaşmasından başka bir şey göremiyordum.

Sebastian. Öylesine güzel. Öylesine soğuk. Onu kurtarmıştım. Evet, kurtarmıştım. Kurtarmamış mıydım? Aman tanrım. *Sen ne yaptın?*

Ardından Violet’ı gördüm, yanında iki muhafızla peşimden yürüyordu. Pascal’a sarılarak ağlıyordu ve öfkeliydi, yüzü benek benek kızarmıştı. Sebastian için ağlıyordu, biliyordum.

Muhafızlar beni uzun banklardan birine oturtular.

Burası masada benim için ayrılmıştı ve oturana kadar babamla omuz omuza olduğumuzun farkına varmamıştım. Menai bize katılmayıp yeniden duvarın dibine geçmişti. Ne yapacağımı ya da kendimi nasıl toparlayacağımı bilemez halde ellerimi masanın üzerindeki tabağın iki yanına dümdüz uzattım.

Sebastian'a yaptığım şeyin şaşkınlığı biraz dinene dek öylece oturdum. Titremeye başlamıştım, acı iliklerime kadar işliyordu.

Violet'in minik eli elimin üstüne kondu. Çenesi öne çıkmıştı, yüzünde kızgın bir ifade vardı. Sefil bir halde ona gülümsemeye çalıştım. "Özür dilerim Vi," diye fısıldadım.

"Bastian... öldü mü?"

"Michel bu durumu düzeltebilir," diye vaatle bulundum. "Novem onu geriye getirecek bilgiye sahip." Öyle olmalıydı. Aksi takdirde... Aklım karışmıştı, düşünemez haldeydim. Neden? Neden bunu yapmıştım? Bilinçaltımın derinliklerinde doğru olduğunu hissetmişim, doğru kararı vermişim. Onu kurtarmıştım. Özümün anlayamadığım düzeydeki bir parçasının yapmamı söylediği şeyi yapmıştım. Fakat şimdi acaba hata mı ettim diye düşünüyordum.

Zaman akıp gidiyordu. Her şey içimi acıtıyordu. İçin için yanıyordum, sanki içim kuruyordu. Sonunda külden bir kabuğa dönmüş gibi hissetmeye başladım, en ufak bir esinti bir parçamı alıp götürmeye yetiyordu.

Elimin üstüne sert bir el kondu. Babama döndüm. Kapüşonu yüzünü gizliyordu. Elinin ve bileğinin üstünü beyaz, buruş buruş yara ve ısırik izleri kaplıyordu, ama bunların hiçbir önemi yoktu. Babam yanımdaydı. Bana dokunuyor, elimi tutuyordu.

"Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum," deyiverdim. Ne diyebilirdim ki? *Seni Athena'nın hapishanesinden kurtaramadığım için*

kusura bakma. Hayatım boyunca nasıl biri olduğunu merak etmiş-tim. Nasılsın?

“İkimizin konuşacak çok şeyi var,” dedi yavaşça, “fakat şimdi ne yeri ne de zamanı.” Eli elimi daha da sıktı. “Sen” –boğazını temizlemek için duraksadı– “beni gelip aldıklarında daha bir bebektin.”

Babam emredildiği gibi annemi öldürmek yerine sevmekle, düşünmenin bile imkansız olduğu bir şeyi yapmıştı. İkisi birlikte New 2’ya kaçmışlar, Athena da onları takip etmiş ve İkiz Kız Kardeş kasırgalarını körükleyerek doğaüstü bir taşkınlığa neden olmuştu. Novem’dekiler sığınmalarına izin vermiş, fakat sonra sırtlarını dönerek Athena’nın şehri terk edip bir daha asla dönmemesi şartıyla babamı ona teslim etmişlerdi. Ve tabii ki bu söz uzun vadeli olmamıştı...

“Senin büyüdüğünü göreceğim hiç aklıma gelmezdi,” dedi.

Ben de New 2 öncesi günlerimde babamla bu şartlar altında karşılaşacağımı hayal bile edemezdim. Hayatım boyunca ailemi tanımak ve gerçek bir anne babaya sahip olmanın ne demek olduğunu bilmek istemiştım, yine de ona daha fazlasını söylemek istemediğimi fark ettim. Burada olmasını istemiyordum. Bu şekilde değil.

Bunların yerine “Neden birlikte oturmamıza izin veriyor?” diye sordum.

“Seni eğitiyor, Ari. Ödüllendiriyor. Bütün entrikaları senin değerini anlamak içindi. Öldürmeye mi değersin, yoksa elinde bir silah olarak tutmaya mı. Nihai amacı ne, bilmiyorum, ama böyle yapıyor. İnsanları önce terbiye edip sonra evcil hayvanı gibi kullanıyor. Konuklarının önünde gösteriş yaparak senden korkmadığını bilmelerini istiyor.”

“Onlar kim?” Athena’nın masasındaki tanrıları başımla işaret ettim.

“Artemis. Apollon. Şu hayalet gibi olan da Hades’in kızı Melinoe.”

Bana biraz daha yaklaştı ve alçak sesle konuşmaya başladı. “Beni dinle, Ari. Athena’nın seninle işi henüz bitmedi. Onu çok uzun zamandır ve çok iyi tanıyorum. Amacı ya da planı her neyse, henüz işi bitmedi.”

Bir hizmetçi öne doğru eğilerek bardağımı doldurdu.

“Karnını doyurup susuzluğunu gidermekle iyi yaparsın,” dedi. “Geceye daha çok var.”

Sebastian’ın mermer heykeli salonun öbür tarafından bize bakarken nasıl yiyebilirdim ki?

Yine de haklıydı, o nedenle ekmekten bir lokma koparıp ağızıma koydum. “Sence onu öldürmek için şansım var mı?” Göz ucuyla Athena’nın masasındaki tanrılarla sohbet ederek yiyip içmesini seyrettim.

“Ondan daha güçlü, ondan daha zeki kimse yoktur,” dedi, bütün ümitlerim kırılmaya başlamıştı. “Kötülüğünü isteyenlerden her zaman bir adım ileridedir. Yine de onu şaşırtmaya devam ediyorsun. Violet da öyle, sebebini tam olarak anlayamadığım bir şekilde.”

“Harika. O halde sürprizleri bir kenara bırakacak olursak, işimiz bitik.”

“Önceden göremediği tek bir şey var, o da senin elindeki yeteneğin nelere kadir olduğu. Lanet sana annenden geçti, fakat sen benim de kızımsın. Bu da seni farklı kılıyor, belki bugün sergilediklerinden çok daha fazlasına sahiptir.”

“Nasıl yani?”

Hafifçe öbür elini kaldırarak yeninin içine soktuğu silahın kabzasını gösterdi. Elleri silahını kavradı. “Sen bir avcısın, Ari. Bütün **τερας** avcıları, Perseus’un bütün oğulları olağanüstü bir algiya sahiptir ve odaklanma, dikkat çekmeden hareket etme

ve hataya yer bırakmama konularında üstündür. Kendimiz birer silahız. Bütün avcıların kendi kanlarıyla dövülmüş bir hançeri vardır. Bu sayede daha güçlüdürler, asla hata yapmazlar ve her zaman ölümcüldürler. Hançerlerimiz, sahip olduğumuz güçle aşılanarak gücümüzün birer uzantısı haline dönüştürülebilir. Çoğu avcı gücü bu şekilde kullanmaya ihtiyaç duymaz, çünkü kendi başlarına da yeterince güçlüdürler. Ari, benim kanım hançerimde. Bizim kanımız,” dedi, neredeyse nefes bile almadan.

Tüylerim diken diken olmuştu. “Ne demek istiyorsun?”

“Diyorum ki, zamanı geldiğinde benim hançerimi kullan. Onu kendi gücünün bir uzantısı haline getir.” Kolunu tekrar pelerininin yeni içine soktu. “Daha fazla konuşmayalım,” dedi yanımdan birkaç muhafız geçerken.

Ziyafet devam ederken ikimiz de sessizliğe büründük. Akıldan bin bir düşünce geçiyordu –bana hançeri ne zaman verecekti, onu kendi gücümle birlikte nasıl kullanabilirdim, Violet’ı ve babamı buradan nasıl kurtarabilirdim?

Athena Törene hazırlanmak için ayağa kalktığında şansım olabileceğini düşündüm. Bizi almaları için muhafızlarını gönderdi ve peşinde diğer tanrılarla birlikte soylulara yaraşır bir biçimde salınarak yürümeye koyuldu. Ana salondan hapishaneye giden uzun koridora kadar eşlik edildik.

Babam arkamda yürüyordu, iki yanında iki muhafız vardı. Ben, bana eşlik eden iki muhafızın ortasıydım, Violet da önümde ona yapışık duran bir çift muhafızla birlikteydi.

Altı muhafız. Eğitimini henüz tamamlamamış bir gorgon. Yaralı bir Perseus Oğlu. Ve Vampir dişli bir çocuk.

Harika.

Tam alelacele bir saldırı planı hazırlamışken, yumuşak bir vınlama sesi duyuldu ve Violet’ın yanındaki muhafızlardan

biri ensesinde bir ok ucunun belirmesiyle kaskatı kesilip yere düştü. Muhafızların –hatta benim bile– tepki vermeme fırsat kalmadan üstümüze doğru başka oklar yağdı ve Violet’ın öteki muhafızına ve benimkilere isabet etti. Hepsi de gırtlğından vurulduğu için tek bir kelime bile edememişlerdi.

Menai koridorun ucunda duruyordu. Gölğelerin içinden çıktığında yayına bir ok daha geriliydi ve gözleri benim arkama kilitlenmişti.

Babamın muhafızları henüz vurulmamıştı ve alarmı harekete geçireceklerdi. Kahretsin. Saldırmak üzere fırladım, ama Henri’nin sonuncu muhafızı ensesinden hakladığını görünce şaşkınlık içinde olduğum yerde kaldım. Öteki muhafız çoktan öteki tarafı boylamış yerde yatıyordu.

“Henri!” Nefesim kesilmişti.

Bakışlarını kaldırdı. Vahşi, yırtıcı gözleri öfkeyle yanıyordu. Tüyleri yer yer dökülmüş ve iç içe girmişti, berbat görünüyordu.

Koşarak yanına gittim, sarılıyor ve gerçek olduğundan emin olmak istiyordum. “Ah, tanrıya şükür. Hayattasın,” dedi görüneni bir de kendi ağzımla söyleyerek.

Acıyla hırıldadı. “Sıkma beni!”

Hemen geri çekildim, kirli tişörtü yeniden kan lekesi olmuştu. “Kahretsin, yaran hala duruyor. Özür dilerim.”

“Daha sonra konuşursunuz,” dedi babam. “Cesetlerden kurtulmamız gerek.”

Menai, Henri ve babam muhafızları koridordaki bir odaya sürüklediler ve teşhis edilememek için boğazlarındaki okları çıkardılar.

Violet iki yanındaki muhafız düşüp öldüğünden bu yana hiç kıpırdamamıştı. “Violet.” Önünde diz çöktüm. Gözlerini kırparak bana baktı. “İyi misin?”

Pascal'a sıkı sıkı sarılarak başını salladı. "Artık eve gitmek istiyorum."

Diğerleri etrafımızda toplanırken elini tuttum. "Eski tapınağın oradaki kapıya gitmemiz gerek. Menai, buradan göle gitmenin bir yolu var mı?"

"Evet, beni takip edin."

Menai bizi hapishaneye doğru götürmeye başladı fakat dar bir koridora saptı. Var gücümüzle koşuyorduk. Ciğerlerim yanıyordu. Bir noktada daha hızlı hareket edebilmek için Violet'ı kucığıma aldım.

Ve Athena'nın bahçesindeki duvarın dibindeki kayalara çıktık. Rüzgar uğulduyor ve uçurumun kıyısında kayalara tutunmuş olan bizi yerimizden sökmek istercesine hızla esiyordu. Nasıl olduğuna bakmak için Henri'ye döndüm. İyi görünmüyordu. Yan tarafını tutuyordu. Yüzü terlemiş ve beti benzi atmıştı.

"Şu taraftan," dedi Menai, uçurumun yanından ilerleyen tehlikeli bir patıkaya işaret ederek. O kadar yüksekteydik ki, uzakta birkaç ince bulut bizimle paralel hareket ediyordu. Yola koyulduğumuzda Menai'nin olduğu yerde durduğunu fark ettim. "Gelmiyor musun?"

"Gelemem. Salona geri gitmem gerekiyor. Ancak bu kadar uzaklaşılabiliyorum."

"Bizimle gel."

Geriledi. "Anlamıyorsun. Geri gitmem gerek. Hoşça kal Ari."

Bir yere kadar anlamıyordum. Athena'nın ona bir şey yaptığı barizdi, Menai'nin yanından ayrılmamasını sağlayan bir neden vardı. "Menai." Durdu. "Teşekkür ederim."

"Tamam, ama beni pişman etme sonra."

"Etmem."

Dar patika üzerinden dikkatle seyrederek göle ulaşmak için kayaların üzerinden aştık, daha önceden geçtiğimiz yolu takip ederek gölün etrafından dolaşıp karanlık ormanı geçtik ve nihayet taştan heykellerin bulunduğu tüyler ürpertici bahçeye ulaştık.

Henri, Violet ve babam Athena'nın terk edilmiş tapınağının basamaklarını çıkarken gerilerinde kaldım. Babam yarı yolda durdu. "Ari. Çabuk ol."

Kurtarmaya geldiğim iki insan gitmek için hazırdı, ama ben olduğum yerde duruyordum. Yapamıyordum.

Kararımı vererek derin bir nefes aldım ve "Henri, Violet'ı ve babamı kapıya götür," dedim.

Ağzı açıldı, sonra kapandı, ardından sadece gözlerini üstüme dikti. Babam merdivenlerden inip ellerimi tuttu. Ne söyleyeceğini biliyordum. Bu bizim için bir şanstı. Özgürlük yanı başımızdaydı.

"Geri gitmem gerek," dedim ona. "İşim bitmedi."

Bana karşı çıkacağını, babalık taslayarak onlarla beraber gitmemi söyleyeceğini düşünüyordum, ama hiçbirini yapmadı. Bana hançerini verdi. İçimden bir ses, babamı gerçekten seveceğimi söylüyordu.

Hançerin ağırlığını ve tuhaf bir biçimde gücünün belli belirsiz vızıldayışını ellerimde hissettiğimde, yumuşak, hüzünlü bir kahkahaya mani olamadım. Öteki **τερας** hançerlerini elim aldığımda aynı şeyi hissetmemiştim, fakat onlar babamın kanıyla dövülmemişti. Başkasının eline geçme riskini göze alamadığım için hançeri ona geri verdim. "Hançeri yanına al. Tören New 2'ya geldiğinde beni bul, belki elindeki hançerle o zaman bir şeyler yapabilirim."

Hançeri geri aldı ve pelerininin içine soktu. Ardından yüzümü yara izleriyle dolu iki elinin arasına aldı. Yüzünü kapüşo-

nunun gölgesi kapıyordu, ama gözlerinin gururla parıldadığını seçebildim. “Sen gerçek bir avcısın. Savaşçı yüreğine ve annenin ruhuna sahipsın. Seni New 2’da bekleyeceğim.” Sonra beni alnımdan öptü ve basamakları tırmanıp en tepede beklemeye koyuldu.

Bu bana hayatım boyunca birinin söylediği en hoş, en harika şeydi ve canımı çok fena yakmıştı, içinde bulunduğumuz durumun hüznü ve pişmanlık, yüreğimi delip geçiyordu.

Henri yan tarafını tutarak aşağı indi. Kan, parmakları arasında ıslak çizgiler oluşturmuştu.

“Şu çiziyi iyileştir,” dedim yarasını işaret ederek. “Sonra da Bran ve Michel’e git ve Athena’nın şehre geldiğini söyle.” Öne eğilip yavaşça ona sarıldım. “Ve babama göz kulak ol. Ona ihtiyacım var.”

“Oldu bil, *mon amie*.”

“Ha, bir de, Henri!” duraladım, kuru bir teşekkürden fazlası için doğru sözcükleri bulmaya çabalıyordum; başından geçen onca şeyden sonra teşekkür yetersiz kalırdı.

“Fazla kasma. Bana yıllar boyu borçlu kalacaksın.”

Violet da yanımdaydı, minik bedeniyle kollarıma atıldı.

“Özür dilerim,” diye fısıldadım saçlarının arasından, “olanlar için, her şey için özür dilerim.”

Geriyi çekilerek bana gülümsedi, minik dişleri ay ışığında parıldıyordu. “Athena’yı doğduğuna pişman edeceğiz, Ari.” O kadar kendinden emin ve dobra dobra söyledi ki, neredeyse ona inanacaktım. Bana bir daha sarıldı. “Eve çabuk dön.”

“Döneceğim.”

Basamakları tırmanıp Pascal’ı kucağına aldı ve Henri’nin elinden tuttu. Babamla birlikte dönerek tapınağın karanlığı içinde kayboldular.

Yorgunluktan bitmişim. En tepedeki basamağa tırmanıp

otururdum. Tek başımaydım. Karanlıktı. Artık ne olacağının önemi yoktu, çünkü güvendeydiler. Ve Athena sayesinde çok yakında eve dönüyor olacağımı da biliyordum; egosunun beni geride bırakmasına imkan yoktu. Beni gösterisinin bir parçası haline dönüştürecek, Novem'in beni kaybettiğini zannetmesini sağlayacaktı.

Ayağa kalkıp omuzlarımı dikleştirdim. Bir esinti çıktı. Saçlarımı gözlerimin önünden çekip göle baktım. Zeus'un mükemmel tapınağı deniz feneri gibi parlıyordu, etrafında yakılan ateşlerin şavkı göle vurmuştu. Müzik ve konuşma sesleri gölün yüzeyinden yankılanarak bana kadar ulaşıyordu. Gördüklerim ve şu anda durduğum yerin tezati dudaklarımda çarpık bir gülümsemeye sebep oldu.

Ay ışığı ve gölgelerin içindeydim, arkamda kırık dökük bir tapınak yükseliyordu. Kırık döküktü ama hala ayaktaydı. Tıpkı benim gibi.

İlık rüzgar tenimi okşadı. İçimi kararlılık ve huzur kaplamıştı, havayı içime çekerek her yerime iyice nüfuz etmesi için bir süre daha orada öylece durdum. Ardından merdivenlerden indim, taş bahçesinin içinden geçerek dönüş yoluna girdim. Artık bu tuhaf heykelleri görünce dehşete kapılmıyordum, bu manzara sadece beni üzüyordu. Bana yapılması gerekeni hatırlıyorlardı. Bundan böyle burası gibi bir başka yer olmayacaktı. Benimle birlikte bitecekti.

Daha önce gördüğüm yere düşmüş savaş atının etrafından dolaşıp anne ve çocuğun yanından geçtim. Durup kendilerini içinde buldukları bu mermerden zindana uzun uzun baktım.

Battaniyeye sarılı çocuğun çok sevildiği belli oluyordu. Tombul kolu dışarı fırlamıştı. Annesinin yüz ifadesinden çok korktuğu anlaşılıyordu, beyaz mermer gözleri kocaman açılmıştı. Zavallı çocuk iki-üç yaşlarından fazla değildi. Donup

kalmıştı. Bütün hayatı elinden çalınmıştı.

Zamanım daralıyordu. Yirmi bir yaşına basıp da olgun bir gorgona dönüştüğümde bakışlarımla karşılaşan herkes tarih olacaktı. Onlara dokunmama bile gerek kalmayacaktı. Böyle olmasını istemiyordum! Fakat pek seçeneğim var gibi görünmüyordu. Bu anne ve bebeğinin de başka bir seçeneği olmamıştı.

Elimi uzatıp yüreğim acıyarak çocuğun tombik elini tuttum. Gözlerimi kapadım ve kendimi içimden ondan özür dilerken buldum. *Özür dilerim. Çok özür dilerim.*

Kederimin ağırlığı sadece bu çocuktan kaynaklanmıyordu, gorgonların bütün kurbanları için, atalarım için, babam için, arkadaşlarım ve gücümüzden ötürü canı yanan herkes için üzülüyordum. Bunu değiştirecektim. Yanlışları düzeltecektim. Yapmak zorundaydım. Gözlerimi açıp çocuğa son bir kez baktım.

Göz kırptı.

Sıçrayarak geriye kaçarken, dudaklarımdan boğuk bir çağlık yükseldi. Bileğim burkuldu ve kış üstü yere düştüm, dirseklerim çamura batmıştı. Toparlanarak ayağa kalktım, kalbim gümbürdüyordu.

Bir an içinde çocuğun gözleri ve göz kapakları hava şartları altında yıpranmış bir taşın, sert yüzeyi üzerinde ete, renge bürünmüştü. Et yeniden mermere dönüşmeden önce bir kez daha göz kırptılar.

Aman tanrım.

Yirmi Beş

Afallamış bir halde bahçede öylece kalakalmış taş çocuğa bakıyordum. Bu ne... O bebek... Deliriyorum... Annem gibi... Fakat derinliklerimdeki gorgon başından beri biliyordu.

Ormanı yararak koşmaya başladım.

Çimenlik alana ulaşmadan tükenmiş haldeydim, zorla nefes alıyordum ve vücudumdaki bütün kaslar yanıyordu. Biraz dinlendikten sonra duvarın dibinden ilerleyerek Athena'nın güzel bahçesine, oradan da ziyafetin verilmekte olduğu salona girdim. İçerisi silahlarını kuşanmış askerler ve Athena'nın takipçileriyle doluyordu.

Gözlerim hemen Sebastian'ı aradı. Hayır. Yerde değildi.

Odanın içinde delirmişçesine her yere bakındım, uzun Zeus heykelinin durduğu nişe baktım, sütunları geçtim ve...

Birden her şey durdu. Heykele tekrar baktım. Athena, Zeus'u öldürmüştü. Nedenini ya da aralarındaki savaşı neyin başlattığını kimse bilmiyordu. Yazgısı Zeus'u öldürmek olan bir bebek vardı, nişteki heykelin bir zamanlar ellerinde tuttuğu bebek.

Neden babasının heykelini saklıyordu ki? Eğer heykelin

yanına gidip dokunsaydım, elimden tüyler ürpertici bir enerji kıvılcımı çıkar mıydı acaba?

Hayatım üzerine bahse girerim ki çıkardı.

Athena salona dizlerine kadar gelen kısa bir beyaz elbisenin üzerine geçirdiği altın bir zincirli zırhla girdi. Altının cilalı yüzeyinde alevlerin ışığı yansıyor, onu bir yıldız gibi parlatıyordu. Yunan stili miğferini başının üzerine kaldırmıştı, sırtında yuvarlak bir kalkan vardı. Sandaletlerinin bağcıkları çıplak baldırlarına kadar çıkıyordu.

“Geçit hazırlandı mı?” diye sordu adamlarından birine. Adam başını salladı. “İyi. Novem’e asla unutamayacakları bir gösteri sunalım o halde!”

Dönüp bakmaya bile değmezmişim gibi yanımdan geçip gitti. Muhafızlardan biri kolumdan tutarak beni salondan çıkardı, tapınağın merdivenlerinden indirdi ve uçsuz bucaksız avluya çıkardı.

Sebastian’ın büyük bir arabanın arkasına yerleştirilmiş bir platformun üstüne konduğunu görünce neredeyse tökezleyip düşünüyordum. Arabanın önü iki tekerlekli altın savaş arabasına benzetilmişti; iki dev boğa ayaklarını yere vurup homurdandıkça araç boylu boyunca sarsılıyordu.

Novem’e ve Michel’e bir mesaj olarak yanımızda Sebastian’la birlikte New 2’ya gidiyorduk. Athena’nın gücünü sergilemek üzere. Onun kendi minik Mardi Gras geçidi olacaktı bu. Athena zalim ve çok zeki bir kaçıktı. Arabanın üstüne atlayarak dizginleri kavradı, aynı bir Amazon kraliçesine benziyordu.

Muhafızlar beni de yukarı çıkardılar. Zemindeki halkalara zincirler bağlıydı. El ve ayaklarımı istediğimde ayağa kalkabileceğim uzunlukta zincirlerle kelepçelediler, şimdilik oturmayı tercih ediyordum.

Avlu dolup taşıyordu. Kana susamışlık ve savaş heyecanı,

ortamdaki hava iyice gerilene dek büyüdü. Boğalar yerinde duramıyor, araba olduğu yerde sallanıyordu.

Menai arabanın sağ tarafında belirdi ve hareket ettikten sonra yanından yürümeye başladı. Kılıfı okla doluydu ve üstünde birkaç hançer vardı. Önümüzde iki devasa sütunun arasında o tanıdık kanla çizilmiş semboller görünüyordu. Aşağıda da aynı şekilde iki sembol daha olduğunu biliyordum.

Entergy Kulesi'ndeki gibi bir geçitti, fakat bütün bir ordunun geçebileceği ölçek ve büyüklükteydi Athena ve adamlarının çağlar boyu buradan benzer şekillerde defalarca geçtiğini hissettim.

Omzumun üstünden baktım. Sebastian mermer biçimindeki haliyle tepemdeydi; onu taşa çevirdiğim zamankiyle neredeyse aynı pozisyondaydık. Şimdi de gözlerimin içine bakıyormuş gibi geliyordu. "Eve gidiyoruz, Sebastian," diye fısıldadım.

Loyola Avenue'da harıl harıl şenlik ateşleri yanıyordu, yüksek katlı binalardan ve yüzeyi cam ya da metal olan her şeyden ışık yansıyor ve bütün alanı aydınlığa boğuyordu. Molozlar ve çöpler sokakların kenarına çekilmiş ve Tören alayının geçişi için yollar açılmıştı. Henüz hiç seyirci yoktu ama geleceklerdi. Novem'in varışımızı haber alması an meselesiydi. Tören alayı kaçınılmaz bir savaş için hazırlanmıştı ve Athena elde ettiklerini sergileyerek gösteriş yapmak için sabırsızlanıyordu.

Michel oğlunu gördüğünde iş çıkırından çıkacaktı.

Sebastian'ı taşa döndüren kişinin ben olduğumu fark ettiğindeyse... Tamamen hapyutacaktım.

Etrafı seyrederek bekledim, gözlerimle yıkık dökük binaları ve yan sokakları tararken gölgelerin içinde tanıdık yüzler olmasını umuyordum.

Yolumuzu aydınlatmak için önümüzde ateşler yakılıyordu.

Dikkatimi bir parıltı çekti. Binalardan birinin karanlığı içinde çakmak çakmak gözler vardı. Alay ilerledikçe daha çok göz gördüm. Birkaç tersyüz açığa çıkararak moloz yığınlarının tepesinde dikilmeye başladı. Başları zayıflıktan dışarı fırlamış, kürek kemikleri arasından sarkıyordu, önlerinden geçen taze et ağızlarının suyunu fena akıtmıştı. Revenantlar da ağır ilerleyişimizi bir binadan diğerine atlayarak takip ediyordu.

Hemen önümüzde bir tersyüz cesaret bulup Athena'nın adamlarından birinin üstüne atlayarak onu otoparka çekmeye çalıştı. Leşçi tersyüz iki saniye içinde götürmeye çalıştığı adam tarafından lime lime edilmişti. Dehşetengiz bir görüntüydü.

Başımın üstünden gelen belli belirsiz bir çığlık üzerine yukarı baktım. Kanatları geniş, kuyruk tüyleri uzun, dev bir kuş sola pike yaptı.

Henri.

Athena altın plakalarla kaplı omzunun üzerinden bana baktı. "Çok uzun sürmeyecek," dedi.

Kavgacı bir bakış fırlattım. "Ne uzun sürmeyecek? Daha fazla gösteriş yapman mı? Aptal oyunlarından bıktım Athena. Ne yaparsan yap, umurumda değil."

Söylediğim yalana gülerek karşılık verdi ve beni daha iyi görebilmek için biraz daha döndü. "Bütün oyunlarım bir amaca yöneliktir. Sebebi olmadan hiçbir şey yapmam. Ve bunu da" -ötemdeki boşluğa baktı- "uzun zamandır planlıyordum."

Bana arkasını dönerek dizginlere asıldı.

Ayağa kalkarken zincirler yerde süründü. Novem gelmişti. İlerideki bir sokak boyunca bir hat oluşturmuşlardı. Yıkıntılarn olduğu bölgeden çıkmaya yakındık.

Vücudumda yavaş bir adrenalin dalgası oluşmaya başladı. Çarçabuk kalabalığı tarayarak yardım alabileceğim kişileri ya da faydalanabileceğim şeyleri gözden geçirdim. Menai hala ara-

banın yanındaydı ve arkasında uzun boylu, geniş omuzlu ve pelerin giymiş bir adam vardı.

Babam. Bu pelerini tanıyordum. Bir şekilde bizim yanımızda ilerlemeye başlamıştı. Etrafı dikkatle gözden geçirdiğimde bina tepelerinde Novem'den birkaç kişiyi gördüm. Ve –içimden bir kahkaha patlattım– yüksek bir iş hanının üstünde bir köşeye tanıdık bir harpya tünemişti.

Mapsaura gelmişti.

Kollarımdaki ve bacaklarımdaki tüyler diken diken oldu. Geniş, kösele gibi kanatlarını geriye toplamıştı, pençeleri çatının kenarlarını kavırıyordu. En tepeye, heybetli bir heykel gibi kurulmuştu. Yıkıntılara yerleştiğiyle ilgili dedikodular kulağıma gelmişti –avlanınak için çok uygun bir yer olduğu gayet açıktı.

Onun varlığı içimi ümitle doldurmuştu. Önümüzdeki askerler iki yana ayrıldı ve arabamızın ön saflara kadar gidebilmesi için yol açtı. Athena boğaları durdurdu. Josephine'in kafasının tepesini ve Michel'in yüzünün bir kısmını görebileceğim kadar Novem'e yaklaşmıştık. Arkalarında Gabriel ve arkadaş grubundaki diğer Novem varisleri vardı.

Bran, Novem safının en sonundaydı. Her zamanki gibi bacakları açık, kollarını da göğsünün üzerinde kavuşturmuş bir şekilde duruyordu. Sırtına dev bir palaya benzer bir şey asılıydı. Onu görmek bir anlığına yüzümü güldürdü.

Göz göze geldik. Kaşlarından biri sanki, *Selkirk*, hiç etkilenmedim, dermiş gibi kalktı.

Masum bir ifadeyle omuz silktim, çünkü gözlerini devireceğini biliyordum, öyle de yaptı. Ardından gözlerini benden alıp Athena'ya dik dik bakmaya devam etti.

"Geçidimi nasıl buldunuz? Çok Mardi Gras, değil mi?" diye seslendi Athena, Novem'e ve ganimetlerini göstermek için ke-

nara çekildi. "Heykelimi beğendiniz mi? Bence hık demiş bur-
nundan düşmüş, Michel."

Athena çekilince Novem'in safındaki herkes arkamdaki plat-
formun üzerinde duran Sebastian'ı açık açık gördü. Michel'in
gri gözleri Athena'dan heykele kaydı. Oğlu. On yıl sonra niha-
yet kavuştuğu oğlu. Gözlerindeki dehşet beni irkiltti.

Birazdan iş çıkırından çıkacak. Çıkırından çıkacak.

Michel ileri bir adım attı. "Ne yaptın?!" diye bağırdı, benim-
le mi konuşuyor yoksa Athena'yla mı emin olamıyordum.

"Ah!" Athena parmağını ona doğru salladı. "Daha dur. Eğer
varisini geri istiyorsan küçük bir pazarlığa oturmamız gereke-
cek." Başını Josephine'e doğru eğdi. "Yoksa o *senin* varisin miy-
di, Josephine? Kan içti, anlarsın ya. Artık o da bir Arnaud oldu.
Çifte varis. Onu kaybetmek bir trajedi olur."

Josephine'in rengi attı. Onunla tanıştığımdan beri ilk defa
gerçekten korkmuş görünüyordu. Öne çıkıp Michel'in yanında
durdu. "Ne istiyorsun?"

"Ne istediğimi çok iyi biliyorsun," diye tersledi Athena. Ara-
larında kişisel bir alışveriş vardı ve bu beni hiç şaşırtmamıştı.
Ellerini pis ve yanlış bir şeye bulaştırmış biri varsa, bu kesin
Josephine'di.

"Ona hiçbir şey vermeyeceğiz!" diye acıyla feryat etti Mi-
chel, gözleri çakmak çakmak olmuş, öfkeden şakaklarındaki
damarlar kabarmıştı. "Karşılığında elimize ne geçecek? Asla
gerçek bir evlat yerine geçemeyecek bir şey mi?"

"Ah, bence nelerin yerine geçebileceğini bilsen şaşardın,
Michel. Üstelik, siz muhteşem, güçlü Novem'siniz. Her şeyi ya-
pabileceğinizi düşünürdüm. Mesela benim onu... Elli katlı bir
binanın tepesinden aşağı atmam yerine elinizde olsun istemez
miydiniz?"

Müthiş bir korku içimi kaplamıştı. Enerji toplanıyordu. Ne-

reden olduğunu bilemiyordum.

“Ne istiyorsun Athena?” diye zorladı Josephine, sesi çok sert çıkmıştı.

“LANET OLASI KÜPÜ İSTİYORUM!” diye bağırdı Athena yakıcı bir öfkeyle. Etrafımıza dalga dalga ezici bir enerji yayıldı, zemin sarsıldı. Enerji ortaya çıktığı çabuklukta çekildi, sesi normale dönmüştü. “Orada istiflediklerinizi geri alın, elinize geçirdiğinizde içinde olanlar kalsın. Basit bir ticaret. Pazarlık yok.”

Josephine’in gözleri kısıldı. Novem’in diğer yöneticilerinin Athena’nın Anesidora’nın küpünü ya da içindeki orijinal içeriği neden istediğine dair hiçbir fikirleri yok gibiydi. Efsanevi küp, yani Pandora’nın Kutusu, Novem’in atalarına o kadar uzun bir zaman önce verilmişti ki, el değiştirdiğinde içinde ne olduğundan kimsenin haberi yoktu. Fakat Koruyucu’nun bildiğine bahse girebilirdim. Benim bildiğime de.

Josephine’in kafasını çalıştırdığını görebiliyordum. Athena’nın istediği her neyse bir kozdu. Çok güçlü olabilirdi. Josephine ve Arnaud ailesini yeni zirvelere taşıyacak bir şey olabilirdi.

Sebastian ise jokerdi. Josephine kendi tuhaf usulünce onu seviyordu ve hem çifte varis olarak hem de artık bir Sisdoğdu vampir olarak gücü temsil ediyordu.

Hangisi daha kullanışlıydı? Sebastian mı, küp mü?

“Peki ya gorgon?”

Bran söz almıştı, başıyla beni göstererek.

“O benim,” dedi Athena sert bir tavırla. “Evet, kararın nedir, Josephine? Paramparça olmuş varisin mi, yoksa küp mü?” Sokağa yayılan uğursuz hava elle tutulacak kadar hissedilirdi. Böcek gibi zihnimin derinliklerine sürünüp kıvrılarak nüfuz ediyordu. Kötü bir şeylerin yolda olduğunu hissedebiliyordum

ve kıyamet kopmadan önce son isteyeceğim şey bir arabaya zincirlenmiş olmaktı. Ve şimdi Athena'nın dikkati dağıldığına göre harekete geçmem için en uygun zamandı.

Nefes alıp verişimin düzene girmesini bekledim, kendimi sakinleştirmek için gözlerimi kapadım ve içimdeki canavarı dürttüm. Gorgonu birazcık dışarı çıkarmak istiyordum. Sevdığım birine işkence edilmiyordu, dikkatimi dağıtarak odaklanmamı engelleyecek duygusal meseleler yoktu, açlık çekmiyordum ve zafiyet geçirmiyordum. Bunu yapabildim.

Kelepçelenmiş bileklerimdeki zincirleri tuttum ve hızlı Bran'e göz attım, yaptığı belli belirsiz baş hareketiyle arkamda olduğunu belli etti. Athena ve Novem alış veriş şartlarını tartışırken, gücümü çağırmaya ve zincirleri taşa döndürmeye konsantre oldum.

Athena'nın yıkık tapınağının basamaklarında bir başıma duruşum aklıma geldi. Karanlık tapınak arkamda yükseliyor, esinti saçlarını karıştırıp gölün ve taş bahçesinin üzerinde dolaşıyordu. Sükunet duygusu. Göğüs hizasına kaldırdığım kollarıma sesleniyordum.

Kim olduğumu biliyordum. O zaman anlamamıştım ama kabul etmiştim.

Tenim adeta uğuldadı. Kollarımdan sıcaklık fişkirirken karanlık serbest kalıyor ve derimin altına doğru kıvrılarak ilerliyordu; gölgelerden ve kadim enerjiden oluşan bir yılan halinde. Gözümün önüne getirerek ona nereye gitmesi ve ne yapması gerektiğini söylerken içimi bir titreme aldı. Ellerim uyuştı. Parmaklarım zincirleri sıkıca kavramıştı.

Metal buz parçası gibi kırıldı.

Konsantrasyonumu dağıtarak aşağı baktım, nefes nefese kalmıştım. Metal taşa dönmüştü. Kalbim deli gibi atmaya başladı. Ayak bileklerime bağlı kelepçelere de aynısını yapmam

gerekiyordu. Menai'nin bakışını yakaladım. Gözlerini ayırmadan taşo bakıyordu. Ardından başını çevirip görev bilinciyle başka bir tarafa baktı.

Athena görüşmelerde anlaşma şartları, küpün nasıl teslim edileceği, ne durumda olması gerektiği, Sebastian'ın durumu konularında kararlı davrandı. Hiçbir şeyi şansa bırakmadılar.

Birden ensemdeki tüylerin dikildiğini hissettim. Safların dış tarafındaki τερρο'slardan bir kısmı dikkatle etraflarına baktılar. Karanlığın içinde gözlerimi gezdirdim, onların, yıkıntılarda yaşayan yaratıkların oralarda bir yerlerde olduğunu biliyordum. Revenantlar, tersyüzler, Loup-garou'lar ve savaş alanının içinde pusuya yatan başka ne varsa.

Sanki et ve kan kokusu onları buraya çekmişti.

Menai yayına bir ok gerdi ve yere doğrultarak bekledi; başı binaların olduğu tarafı dikkatle gözetliyordu. Bran'in kılıcı kınından çıkmıştı. Fakat o da silahını aşağıda tutuyordu, elleri kabzasını kavramış, kılıcın ucu asfalta yapışmıştı.

Ve iş çıkırından çıktı.

Yirmi Altı

Tören alayının üstünden ani bir esinti geçti. Mapsaura Athena'nın miğferini kafasından kapıp kaçarken arabanın yakınındaki herkes tepki olarak öne eğilmişti. Harpya ganimetini havaya kaldırdı ve takmak üzere başına yaklaştırdı. Miğfer başına değer değmez, Mapsaura gözden kayboldu.

Kapkaçın gerçekleştiği anda Bran arabanın tepesine çıkarak dev kılıcını Athena'nın başına savurdu. Tepki verecek zamanı çok azdı, son anda hançerini kaldırarak Bran'in kılıcının kellesini uçurmasına engel olabildi. Bu saldırı bir zincir etkisi yaratarak yıkıntılarda yaşayan yaratıkların öldürme içgüdüsünü harekete geçirdi. Üç koldan τεραç'lara ve Novem'e saldırdılar.

Sokağı çığlıklar, dövüşme sesleri ve güç gösterileri doldurdu. Tersyüzlerden biri beyaz boğalardan birinin üstüne atlayıp ısırduğında, araba çılginca sarsıldı. Beyazın üzerinden kırmızı akıyordu. Athena ve Bran dengelerini yitirdiler. Michel önüne çıkanlarla mücadele ederek arabaya ulaşmaya çalışıyordu.

Devasa bir Loup-garou, Athena'nın askerlerini sinekmiş gibi paralayarak bana doğru ilerliyordu.

Kahretsin. Bileklerimdeki zincirleri gerip şiddetle yere vura-
rak taşı ikiye böldüm. Loup-garou yaklaşıyordu. Kolum serbest
kalsa da hala kelepçeliydi ve ucuna birkaç taş halka bağlıydı.
Kurtadama benzeyen yaratık arabaya atlarken çılgınca bir tela-
şa kapılarak diğer tarafı da kırmayı başardım.

Ayaklarım hala zincirlerle bağlıydı. Taş halkaları bir silah
gibi kullanarak kollarımı savurmaya başladım. Zincirler bütün
ağırlıklarıyla yüzünün yanına isabet ederek kafatasını içe gö-
çertti ve yaratık kırılan birkaç halkayla beraber arabadan uça-
rak zemini boyladı.

“Ari!”

Babamın sesiyle arkamı döndüm. Arbedede arabanın uzağı-
na düşmüştü. Hançerini çekip kabzasını bana doğru döndürdü
ve sanki hentbol topuymuş gibi bana doğru fırlattı.

Havada yay çizerek bana doğru gelen hançeri gören Athena
dikkat kesilmişti. “Menai!” diye bağırdı.

Saniye bile sürmeden Menai başka bir ok gerip hançeri hedef
aldı. Hedefini tabii ki tutturacaktı, Athena’nın burnunun dibin-
deydi. Menai ona gözünün önünde itaatsizlik edecek değildi.

“HAYIR!” Kelepçeler beni olduğum yerde tutmuştu.

Okunu göndermişti. Şimşek hızıyla havayı yarararak baba-
mın tam elime oturacak şekilde gönderdiği kanla dövülmüş
hançere isabet etti. Athena, Bran’le dövüşürken emirler yağdı-
rıyordu.

Athena’nın harpyalarından biri hançeri kapmak için bir da-
lış yaptı. Pençeleriyle yakalayarak daha yükseğe havalanmaya
başladı.

Ümitlerim suya düşmüştü. Ta ki harpyaya görünmeyen bir
şey çarpıp boşlukta takla atmasına neden olana dek. Mapsaura
mıydı? Derimsi kanatların çırpma sesini duyabiliyordum, fakat
harpya ciyak ciyak bağırarak dövüşürken karşısında görünen

bir şey yoktu ve –aman tanrım– hançeri yere düşürdü.

Çılgın atarak zincirleri öyle sert çektim ki, kelepçe ayak bileğimi yardı. O hançeri ele geçirmek zorundaydım ama arabanın içinde kıpırdıyamaz haldeyken bunu asla başaramazdım. Bir atmaca üstüme pike yaparak geçti, rüzgarından saçlarım havalandı. Kırmızı kuyruk tüylerini seçebilmişim.

Henri. Hançeri havada kaptı, dönüş yaptı ve yeniden arabaya doğru bir yay çizerek silahı bıraktı. Kabzasından kavradım. Güç elimde vızıldıyordu. Düşüncelerim, anılarım ve duygularım kafamda tek bir amaç oluşturmak üzere bir araya toplandı.

Metale işlenmiş kan, damarlarımda akıyordu. Hançer benim bir uzantım, silahım, kendi bedenimden bir parçaydı. Şimdi babamın ne demek istediğini anlıyordum.

“Athena!” diye seslendim, iki elimle hançeri başımın üzerine ne kaldırırken sesim uzaklardan geliyordu.

Sahip olduğum bütün enerji ve gücü hançere aktardım, kendi irademi ona yansıtarak ve nihayet bilinçaltımdaki canavarla temasa geçip onu kabullenerek. Vücudumdaki bütün kuvveti kullanarak hançerimi arkasını dönmekte olan Athena’ya fırlattım. Hançer, tanrıçaya isabet etmeden önce dört defa dönerek zırhını delip göğsüne saplandı. Saplanışın şiddetiyle geriye doğru birkaç adım yalpaladı. Birkaç saniye sanki donakalmış gibi göründü, fakat ardından bana kitlenen gözleri ısıya duyarlı iki füze gibi kısıldı.

Hançeri göğsünden sökerek bana doğru geldi. Diğer eliyle boğazımdan yakaladı. Onun konuşmasına fırsat vermeden, zorlanarak “Bu hançer babama ait, onun kanıyla dövülmüş, aynı kan benim damarlarımda dolaşıyor. Bunun ne yapmak için tasarlandığını biliyorsun. Çok zekisin, cevabını bulursun,” dedim.

Ne olduğunun farkına varışını tatmin duygusuyla izledim. Athena’ya dokunmama gerek bile kalmadan kendi gücümü

hançere aktarmıştım ve gücüm şu an bile yarasından dışarı yayılıyor, kanını ve zırhını taşla döndürüyordu.

“Tuhaf olan ne, biliyor musun Athena? Gorgonları da Perseus Oğullarını da sen yaratmıştın. Ve ölümün onların elinden olacak. İçten dışa kaskatı kesileceksin, umarım canını yakar.”

Yeşil gözlerinin derinliklerindeki parıltı sönmemişti, aksine daha da harlanmıştı. Boğazından bir kahkaha yükseldi ve boğuk bir sesle ağzından dışarı çıktı. “Çok... saf ve... dar kafalı-sın.” Nefes nefese zorlanarak konuştu, hala espri yapabiliyordu.

“Son nefesini vermek üzere olan ben değilim.”

“Soluk borunu şuracıkta delebilirim, aptal kız.” Bakışlarında bir şey değişmişti, hayal bile edemeyeceğim denli derin bir duyguyu açığa çıkaran bir şey vardı.

“Ama yapmayacaksın,” dedim. “Benden ne istediğini biliyorum.”

Gözleri acıyla doldu. Dudağını büktü. “Hiçbir şey bildiğin yok. Ve hayat boyu önemsiz bir varlık, bir hiç olacaksın.” Babamın hançerini yanıma sapladı. Dudakları yanaklarımı öperken sıcak bir acı içimi yararak geçti. “Bu iş burada bitmedi. İkimiz için de. Ben kendi yaramın tadını çıkarırken sen de boş kalma.”

Athena hançeri çekip çıkardı. Gücüm bütün bedenine yayılırken geriye doğru sendeledim.

Elim yarama gitti. Şok ve acıdan görüntüm titremeye başladı. Athena ordusuna bağırarak bir şeyler söyledi, boğazı da katılaştığından son sözleri takırdarak çıkmıştı.

Ardından göz açıp kapayıncaya kadar ortadan yok oldu. Gitmişti. Ordusunun büyük bir kısmı da onunla birlikte kaybolmuş, Novem’i yıkıntılarda yaşayan yaratıklarla baş başa bırakmıştı. Boğalardan biri koşum takımlarını kırarak arbedenin ortasına dalınca araba yeniden sarsıldı. Hayvan Athena’nın geride bıraktığı askerlerinin üstüne saldırarak onları devirdi ve

dev toynaklarının altına aldığı her şeyi un ufak etti.

Çığlık ve ateş seslerini içimi kaplayan korkudan ötürü duymuyordum bile. Karın boşluğumda hissettiğim acı midemi buruyordu, üstümden soğuk bir ter boşaldı. Bilincimi yitirmeme-liydim. Hayatta kalışım buna bağlıydı.

Kendimde kollarımı kaldırıp taş zincirleri savuracak gücü bulmam, içgüdüsel olarak hayatta kalmam için salgılanan adrenalin sayesinde olmuştu. Önce bir Revenanta çarpıp fırlattım, ardından bir tersyüze karşı koydum, fakat üstüme saldıranların ardı arkası kesilmiyordu. Araba sarsılmaya devam ediyordu. Dengemi kaybettim. Babam arabanın üzerine atlayarak yanıma geldi, arkasından da Bran yukarı çıktı. Sırt sırta vererek saldırıları savuşturdular. Babamın kafasındaki başlık kayarak açılınca başının üzerindeki buruş buruş olmuş yara izleri, yer yer yenmiş ve saçları koparılmış kafa derisi ortaya çıktı. Zayıf düşmüştü, hala iyileşme sürecindeydi. İçimden ona bağırıp gitmesini söylemek geliyordu, ama dikkatini dağıtıp ölmesine sebep olmak istemedim.

Zincirleri bir o tarafa bir bu tarafa savurarak karşıma çıkan her şeye çarpmaktan kollarım kopacak gibi acımaya başlamıştı. Zaman geçmek bilmiyordu sanki. Tek düşünebildiğim, bu yaratıkları arabadan dışarı atıp onlar Sebastian'ı aşağıdaki asfalt zeminin üstüne devirmeden yanına gitmekti.

İki yaratığa daha vurdum. Üçüncü biri çıkageldi. Kollarımı indirdim, dizlerim yere çarptı, ciğerlerim ateş almıştı, kalbim davul gibi atıyordu. Artık devam edecek halim kalmamıştı. Arabanın solundan bir el uzandı. Kösele gibi gri bir eldi ve bana bir anahtar attı.

Şaşkınlık içinde başımı kaldırdığımda, karşımda bir **τερας** gördüm, yaşlı bir **τερας**. Birden kafama dank etti. Novem varislerinin Senger Tiyatrosu'nda yakaladığı **τερας**'tı bu. Gözlerimiz

bir an buluştu, hemen ardından aşağı eğilerek bir anda gözden kayboldu.

Anahtarın üstüne atılarak sıkıca kavradım ve ayaklarımdaki kelepçenin anahtar deliğine sokmama yetecek kadar bir süre titrememeleri için tükenmiş haldeki kol kaslarımı zorladım. Anahtar rahatça kaydı ve döndü. Şükürler olsun! Kelepçeyi açar açmaz yerimden fırlayarak platforma gittim ve zorlukla kendimi yukarı çekerek Sebastian'ın dizlerinin arasında durup kollarımı ona ona sardım. Onu sıkıca tutarak can havliyle taş bahçesindeki çocuğa yaptığımın aynısını yapmaya çalışıyordum.

Uyan! Tanrım! Lütfen uyan!

Arkamdan bir şey vurdu ve sivri pençelerini üstüme kapadı. Sivri pençeler kalçama geçerek etimi eziyor, beni aşağı itiyordu. Üstüme vahşi köpek sürüsü gibi saldırarak ısırmaya çalışan yaratıkların ağırlığını üzerimde hissettiğimde çığlık çığlığa bağırıyaya başladım.

Ağırlıkları altında eziliyordum. Arkamı dönüp onlara karşı koyamıyordum. Pençeler omuzlarımdan kavradı. Sebastian'a daha sıkı tutundum. Dişler pazıma saplanarak çılgıncasına ileri geri çekiştirmeye başladı.

İçimde varlığından bile haberim olmayan bir yerlerden, avazım çıktığıınca, kontrolsüz bir çığlık yükseldi.

Arkamda birilerinin bağırdığını duyuyordum. Sebastian'ı daha sıkı kavradım. Lime lime edilen kolumda artık güç kalmamıştı ve hançer yarasından dolayı ara ara bilincimi yitiriyordum. Beni aşağı çekiyorlardı. Her şey o kadar hızlı oluyordu ki. Yüzümü dayadığım taştan tenin üzerinde ağlamaya başladım, gözyaşlarım Sebastian'ın üstüne düşüyordu. "Lütfen, uyan. Sebastian... Lütfen... Özür dilerim... Uyan."

Bir pençe darbesiyle kafa derim yarıldı. Ayaklarımı çok sıkı kavramışlardı, bacağımı kendilerine doğru çektiler. Bir şey sa-

çımdan yakalamıştı ve fena çekiyordu. Bir el elimi tuttu –Revenantlardan biri tahtın arkasından tırmanmıştı.

Hayır, hayır, hayır, hayır...

Uzaktan babamın ve Bran'ın sesini duydum. Michel'in bağırıldığını duyduğumu sandım ama önemli değildi. Artık benim için çok geçti. Kollarım artık tutmuyordu.

İçimde karanlık bir kapı açıldı: Gizli bir yer, çocukken başıma kaldıramayacağım kadar ağır şeyler geldiğinde çekildiğim yer. Burası sessiz ve huzurluydu. Burada kimse bana ulaşamazdı. Isırıklar ve etten koparılan parçalar –bunlar başkasının başına geliyordu, benim değil. Benim değil.

Karanlık beni içine alıp kollarıyla sardı.

“Şşş. Benimlesin,” dedi bir ses beni karanlığın içinden çekerek. “Artık ağlamana gerek yok.”

Yumuşak eller beni sarmıştı.

Vücudum son derece şiddetli ağrılarla zonkluyordu. Yoğun kan kokusu sanki bir sis gibi havaya çökmüştü, her nefes alışımda genzime yapıştığını hissediyordum.

Başım geriye düştü ve gözlerimi açtım.

Gözlerimin önünde Sebastian'ın yüzü belirdi. Gerçekti, sıracaktı ve yaşıyordu. Gözleri cilalanmış gümüş gibi parlıyordu. Ayakta durmuş, beni kollarının arasında tutuyordu.

“Bu gerçek mi?” diye sordum, Sebastian tahtın platformundan aşağı inerken.

“Evet.” Tek bir kelime. İnsanın içine korku salan, her an değişebilecek tek bir kelime. Dikkati benim üstümde değil, başka bir yerdeydi. Platformun üstünde bir şeyi tekmeledi. Altından bir kelepçe şangırdarak düştü. Arabadan aşağı atlarken başımı omzuna yasladım, yere yumuşak bir adımla kondu ve beni kucağında taşıyarak rahatça savaş meydanının içinden çıkardı.

Biz yanlarından geçerken tersyüzler ve Revenantlar gözle-ri yuvalarından dışarı uğrayarak yere düşüyorlardı. Sebastian sanki Ölüm'ün kendisi olmuş, attığı her adımda üstümüze çullan- canavarları sinek gibi başından savıyordu. Kesinlikle rüya görüyorum, diye düşündüm, bilincimi kaybetmemeye çalışarak.

Birkaç metre ötede Michel'i gördüm. Görüş alanımın dışın- daki bir düşmanı hakladı, nefes nefese ve kan içindeydi. Şok halinde Sebastian'a bakakaldı. Yüzünün rengi birkaç ton açıldı.

Sebastian onun önünde durdu. "Devamını halledebilir mi- sin?"

Michel hiç ses çıkarmadan başını salladı. Neden hayalet görmüş gibi davrandığını merak ettim. Başım yana düştü ve görüşüm bulanıklaştı.

Yirmi Yedi

Tanıdık bir yatakta uyandım. Güneş ışığı açık duran bir kapıdan huzmeler halinde içeri süzülüyordu. Avludaki kuş sesleri konuşma ve kahkaha seslerine karışıyordu.

Michel'in Fransız Mahallesi'ndeki evinin zemin katındaydım.

Sırtımda inanılmaz bir sıcaklık hissi ve burnumda Sebastian'ın şampuanının tanıdık kokusu, temiz cilt ve kolonya ya da deodorant gibi emin olamadığım bir şeyin daha kokusu vardı. Çok güzel bir birleşimdi, bu kokuları ciğerlerimin derinliklerine çektim.

Tutulmuş kaslara ve açık yaralarımın rağmen yatak örtüsünün altında yavaşça öbür tarafıma döndüm.

Sebastian beyaz kuştüyü yorganın üstünde yatıyordu, bir kolunu kıvrıp başının altına almıştı. Üstünde solgun bir siyah tişört ve kot pantolon vardı. Gözleri kapalıydı. Güzel bir profili vardı; erkeksi ve asil görünüyordu. Aklıma taştan heykeli geldi, dehşet verici derecede güzel bir heykele dönüşmüştü.

Ama bunun geçmişte kaldığına karar verdim. Tarih olmuş-

tu. Artık buradaydı. Kanlı canlı yanımda. Nefes aldıkça karnı yükseliyordu. Elimi karnının üstüne koyarak gerçekten hissetmek istiyordum, çünkü rüyada mıyım değil miyim hala emin olamıyordum.

Kolumdaki acıyı duymazdan gelerek uzandım ve işaret parmağımı omzuna bastırdım. Cildi esnedi, yumuşaktı.

Aynısını bir daha yaptım, şaşkınlık içindeydim.

Kırmızı dudakları yavaş yavaş gerilerek güldü, yanağında bir gamze belirdi. "Neler oluyor," dedi uykulu bir sesle gözlerini açmadan, "neden beni dürtüp duruyorsun?"

Uzun bir kışın ardından güneş ışığı içimi ısıtmış gibi tatlı bir sıcaklık bastı. Ben de güldüm.

Elimi yanağımın altına koyarak gözlerimi dikip ona baktım. "Seni dürtüyorum, çünkü gerçeksin."

Gözlerini açarak başını döndürdü. Gözleri şimdi farklı görünüyordu, daha değişik, daha yoğun, daha parlak bir gümüş grisi. Sadece gözleri değil, her tarafı daha bir canlı görünüyordu.

Uzun uzun baktık.

"Aynıyım," dedi usulca. "Kafamda ve gönlümde aynı kişiyim."

Başına gelenler için büyük bir pişmanlık çöktü üzerime. Seçimi onun elinden almış ve asla istemediği birine dönüşmesine neden olmuşum. Gözlerim yanmaya başladı.

"Kendine bunu yapma Ari. Senin yerinde olsam ben de aynısını yapardım." Vücudunu bana doğru döndürdü. "Ben de hayatta olduğum yerde oturup senin ölmene seyirci kalamazdım, hele elimde seni kurtarmamı sağlayacak bir güç varsa."

Boğazım düğümlenmişti, konuşamıyor, ondan özür dileyemiyordum. Uzanıp elimi tuttu, parmaklarını parmaklarımın arasına geçirdi. Ellerimizi bir arada, onun karnının üstünde sıkı sıkı birbirini tutarken görmek içimde derin bir aidiyet duygusu uyandırmıştı.

"Benim de özür dileycek çok şeyim var," dedi. "Yolumu kaybettiğim için, daha sonrasında sana yardım etmediğim için..."

Gözlerinin içine bakamadım. "Neden... Athena'nın bahçesinde neden öyle davrandın?"

"Ben hala... Bir değişim geçiriyordum. Hasta olmadıysam da kan içmek beni sersemletmişti. Beni gördüğün zaman muhtemelen bulutların üzerinde uçuyordum. Athena ziyafet salonunda beni lanetlemeye çalışırken kafam o kadar iyiydi ki, dışarıdaki sesleri duyuyor, gördüğüm en küçük ayrıntıları bile fark ediyordum, milyonlarca şey üstüme üstüme geliyordu sanki. Dikkatimi vermem çok zordu." Boynu ve yüzü kızarmıştı. "Sürekli kana ihtiyaç duyuyordum," dedi utanır bir halde, "o da—"

"Daha fazla anlatma." Kanı Zaria'nın hizmetçisinden içmişti, ama onu bunu söylerken duymak istemiyordum, gözümün önünde canlandırmak da istemiyordum.

O anları keşke sonsuza dek silebilseydim, ama dün gibi hatırlıyordum. Zaria onu ısıırıyordu. İkisi birlikte bahçedeydiler, Sebastian gitar çalıyordu ve gözlerini bana dikmişti. Hala kana ihtiyacı vardı muhtemelen ve artık sonsuza kadar ihtiyaç duyacaktı. Ama o an ayrıntıları sormak içimden gelmiyordu.

"Dışarıda kimler var?" diye sordum konuyu değiştirerek.

"Crank, Dub, Henri..."

"Violet?"

"Violet. Pascal da."

Rahatlayarak iç çektim.

"Violet'in kurtarılmaya ihtiyacı var mıydı bilmiyorum. Onda tuhaf bir şeyler var." Havaya kalkın kaşına bakarak güldüm. "Yani onda normalden daha fazla bir şeyler var." Bu defa "normal" kelimesine güldüm. "Neyi kastettiğimi biliyorsun."

Bir süre düşündü. "Evet, biliyorum."

“Ya babam?” Cevabı duymaktan neredeyse korkuyordum. Athena’nın avcılarından biri olarak Novem’in düşmanlarından biriydi. Bir parçam Novem’in onu hapse atabileceğinden ya da belki de atmış olduğundan endişe ediyordu.

“Bahçede.”

İçime su serpildi. “Buraya nasıl geldi?”

“Seni buraya getirirken peşimden geldi ve gitmeyi kabul etmedi.”

İrkildim. “Peki Michel bunu nasıl karşıladı?”

“Baban ilk iki gece bahçede yattıktan sonra babam nihayet insafa geldi ve ona bir oda teklif etti. Theron kabul etmedi, yine de mutfak, duş ve ailemizin şifacısından faydalanyor...Violet ve diğerleri ona bayılıyor.”

“Ne zamandır buradayım?”

“Dört gün oldu.”

Bu cevabı duyunca şaşkınlıktan yerimde doğruldum, yan tarafımdaki hançer yarası bu ani harekete pek iyi tepki vermemişti. “Dört gün,” diye tekrar ettim acıdan kıvranarak.

“Evet. Şifacımız seninle ilgileniyor. İlk iki gün seni sürekli uyutmuştu. Son iki gün gelip sana baktı. Hatırlamıyor musun?”

Kaşlarımı çattım. Şimdi düşününce birilerinin beni bandajladığını, çenemden aşağı çorba aktığını, tuvalete götürüldüğümü hatırlar gibiydim. “Hayal meyal,” dedim.

“Al bakalım.” Sebastian arkama yastık yığdı. “Yaslan.”

Yastıklara gömülerek ağrının dinmesini bekledim. Açık duran kapıda bir an Crank’in yüzü belirdi, sonra kayboldu.

“Çocuklar! Uyanmış!” Geri gelerek odayı koşarak geçti, yatağın üstüne çıkarak bana sıkıca sarıldı. “Vi’yi bulacağını biliyordum. Artık bir efsane oldun.”

Güldüm, kasketini tutup gözlerinin önüne indirdim. Bacak bacak üstüne atarak yatağın ucuna yerleşti.

Dub ve Henri, peşlerinde Violet'la birlikte içeri girdiler. Violet babamı elinden tutarak içeri çekiyordu. Eşikte duraksadı. "Sorun değil," dedim. "Gelebilirsin."

Violet elini bıraktı ve Crank yatağa çıkmasına yardım etti. "Pascal nerede?" diye sordum.

"Bahçede."

Babam kapının yanında durduğu noktadan ayrılmamıştı, benim kadar heyecanlı olduğundan şüphe ettim.

Pelerini gitmiş, yerine kot pantolon ve kolları dirseklerine kadar kıvrılmış bir mavi gömlek gelmişti. Yara izleri hala dikkat çekiyor olsa da yeniden uzamaya başlayan sarı saçları ve güçlü, klasik hatlarıyla yakışıklı bir adamdı. Meydanlardan yaralarla dönmüş vahşi bir savaşçıydı. *Emekli bir savaşçı* diye geçirdim ve kendimden emin bir şekilde böyle düşündüğüm için şaşırdım.

O benim babamdı. Onun huzurlu ve mutlu olmasını, işkenlerden, kederden, sevdiklerini kaybetmekten uzak bir hayat sürmesini istiyordum... Artık zamanı gelmişti.

Gözlerimi dikip baktığımı ve odanın sessizleşmiş olduğunu fark ettim. Yanaklarıma ateş bastı. "Çiziğin nasıl, Henri?" diye sordum.

Gülerek şifonyere yaslandı. "Tüfekle vuruluşumu kastediyorsun sanırım? Müthiş. Gövdemın yanında gösterip hava atabileceğim yaklaşık seksen saçma izi var."

"Dostum," dedi Dub, sandalyelerden birine kendini bırakarak, "nasıl bir insan kendi tüfeğiyle vurulur? Bana sorarsan yüz kızartıcı bir durum bu."

Henri, Dub'ın sandalyesini ayağıyla itti. Dub güldü, Henri de gözlerini devirdi.

"Şuna bak Ari." Dub midasını elleriyle tutmuştu. "Buna mutluluk denir. Michel'in inanılmaz bir şefi var. Kalite konu-

şuyor. Yarına kadar hasta numarası yapsan iyi olur. Kırmızı kadife pastası yapacak. Yemekten söz açılmışken..." Dub ayağa kalkıp kapının yanındaki dahili haberleşme panelinde bir düğmeye bastı.

"Mutfak." Hoparlörden ağır Fransızca aksanlı birinin sesi duyuldu.

Dub bize dönüp göz kırptı, sonra panele yaklaştı. "Pamuk Prenses uyandı. Tekrar ediyorum. Pamuk Prenses uyandı."

"Excusez-moi?" Sessizlik. "Yine sen misin, Dub?" Sesinden rahatsız olduğunu anlamamak imkansızdı. "*Nom de Dieu!*"den girip anlaşılmayan bir dizi Fransızca sözcükle devam ederek azarı bastı.

"Tamam. Anlaşıldı. Yemeğe ihtiyacımız var. Et, peynir, cips, çokolata, tatlı çay, benye. Ne varsa getir işte. Prensesimiz aç." Hep beraber kahkahayı patlattık. Babam bile hafifçe tebessüm etmişti.

Yemek yiyip duş aldıktan sonra Michel ve Bran de ziyaretime geldi. Nihayet avluda tek başıma kalmayı başarmıştım. Dikdörtgen biçimindeki çimenliğin etrafında birkaç tur yürüyerek alıştırma yaptım, sonra İngiliz bahçesine gittim.

Babam dirseklerini dizlerine dayayıp başını ellerinin arasına almış, taştan bir bankta oturuyordu. Başını kaldırıp bana baktı. Hiç kıpırdamadım. O da. Bir süre öylece birbirimize baktıktan sonra yanına gitmek için cesaretimi topladım. Banka oturmak tuhaf gelecekti, o yüzden karşısına geçip çimlere oturdum.

Athena'nın tapınağındaki tehlike tehdidi şu an hissettiğim gerginliği ve tuhaf ruh halini gölgelemişti. Hiçbir şey söylemedi, bana zaman verdiğini ve rahatlamam için beklediğini biliyordum. Bir ot kopardım. "Şimdi ne olacak?"

Bir an düşündü. "New 2'da kalıp bir ev bulacağım ve kızımı yakından tanıyacağım. Tabii o da istiyorsa."

Başımı salladım. "İstiyor."

Yüreğim kederle ezildi. Kayıp zaman. İkimizden de ne çok zaman çalınmıştı.

Düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, şefkatli bir ses tonuyla, "Artık ileriye bakalım, ne dersin?" diye sordu.

Gülümsedim. "Zihnimi mi okumaya çalışıyorsun, yoksa içinden böyle mi geliyor?"

"İkisi de. Suratını asiyordun, gözlerin hüzünlenmişti. Kalp atışların hızlandı, kokunda hafif bir değişiklik oldu. Avuç içlerin terlemek üzereydi..."

Ellerimi birbirine sürttüm. "Bu yaptığın biraz ürkütücü. Yalan söylediğimde de anlayabilirsin herhalde." Omuzlarını silktili. "Gizlice kaçamak yapıp erkeklerle ilgili konular hakkında yalan söyleyemeyecek miyim yani?" diye dalga geçtim.

Yüzündeki ifadeden, muhtemelen bunun düşünmek istemediği bir şey olduğunu anladım.

"Şu genç adam," diye lafa girdi. "Onunla cidden ilgileniyormusun?"

Buna kapım tamamen açıldı ve bu yüzden dürüst olmaya karar vermiştim. "Evet. Ondan hoşlanıyorum." Bu kadarını söylemiştim, çünkü babamın Michel Lamarliere'in oğluyla çıkmama ne tepki vereceğini merak ediyordum.

"Sebastian ve Henri seninle birlikte Athena'nın geçidinden geçtiler," dedi, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. Ve sanırım açıklıyordu. "İkisi de... kabul edilir."

Buna bir kakhaha attım. Henri'de şeytan tüyü olduğunu ve herkese kendini sevdirmekte pek başarılı olduğunu bilmiyordu daha. "Beni Sebastian'dan soğutmaya mı çalışıyorsun yoksa? Michel'in çocuğu olduğu için mi?"

“Hayır, Ari. Şu ana dek yolunu hep kendi başına buldun, kendi seçimlerini yaptın ve ben... Şu an karşımda oturan kadına dönüştüğün için seninle gurur duyuyorum. Sebastian sana çok değer veriyor gibi görünüyor.”

“Ama?”

“Çok güçlü. Rahatsızlık verecek derecede.”

O halde çok iyi bir çift olmuşuz, diye düşündüm, çünkü ben de insanlar için hayli rahatsızlık vericiydim. Yine de babam abartmıyordu. Sebastian, bir Siskoğdu olarak ve artık tam anlamıyla bir vampir olarak, onu heykel olmaktan çıkarışından sonra bazı yeni dehşetengiz yetenekler sergilemişti. Geçtiği yolda yaratıklar kendiliğinden düşüp ölmüştü mesela...

Daha iki saat önce, Bran ve Michel, Sebastian'ın yıkıntılardaki yaratıklara zihniyle hükmettiğini anlatmışlardı: *Nefes alma*. Onlar da nefes almayı bırakmışlardı. Kendi kendilerini boğmuşlardı. Çünkü Sebastian onlara öyle söylemişti. İkna kabiliyeti daha önce hiç kimsenin görmediği bir seviyeye ulaşarak kat be kat artmıştı. Zihninde ve gönlünde aynı kişi olduğunu söylemesinin nedenini şimdi anlıyordum. Yaptığı şeydeki dehşetten daha ötesi olduğunu görmemi istiyordu, asıl kişiliğini değiştirmesine ve zihnini ele geçirmesine izin vermeyeceğini söylemeye çalışıyordu.

Birkaç ot daha kopardım. “Athena'ya ne oldu sence?”

“Bence tapınağına geri döndü, senin içine saldırgan gücü durdurmak için elinden geleni yaptı. Eğer hala yaşıyorsa felaket bir acı içindedir. Olan biteni sadece sen geriye döndürebilirsin.”

“Ya Menai? Sence o iyi mi?”

Babam iç geçirdi. “Menai her zorluğun üstesinden gelebilecek biri. İyidir. Athena'yı asla terk etmez. Tanrıça ölünceye kadar yanında kalacaktır.”

“Athena'nın ona karşı elinde tuttuğu şey ne?”

"Artemis. Menai, Athena'nın, annesine yapacaklarından korkuyor. Ne yapacağından mı, neden yapacağından mı, onu bilmiyorum. Asla söylemez."

"Tahmin etmeliydim," dedim. Yayı, titizliği... Söylese çok açık vermiş olurdu.

Athena'nın mermer kadar sert ve soğuk hale geldiğini ve Menai'nin onu bahçe duvarından aşağı kayalara atarak un ufak ettiğini ummaktan başka çarem yoktu.

"Haydi, akşam yemeği birazdan hazır olur."

Burnuma hiçbir koku gelmiyordu, ama babam ayağa kalkmış ve bana elini uzatmıştı. Çarpık bir gülüşle ona baktım. "Menüde ne var?"

Yüzünü eve döndürerek derin bir nefes aldı. "Mısır ekmeğiyle doldurulmuş domuz pirzolası ve isli sosis, kerevit *étouffée*.. Pralinle kaplanmış domuz pastırmalı bir ıspanak salatası."

Bir kahkaha attım, o da gülerek karşılık verdi. Yüzü değişmişti ve annemin neden ona sırılsıklam aşık olduğunu anlamıştım. Elini tuttum ve beni ayağa kaldırmasına izin verdim.

Ellerimizi havaya kaldırarak "Buyurmaz mıydınız?" dedi. Elimi bırakmak istemiyordu.

İçime hafif ve güzel bir his doğmuş ve yüreğimde kendine yer bulmuştu. Başımı salladım ve birlikte eve doğru yürüdük.

Yirmi Sekiz

Sebastian ile birlikte Jackson Meydanı'nın tepesinde, St. Louis Katedrali'nin ortanca çan kulesini çevreleyen çıkıntının üzerinde oturuyorduk. Aşağıımızda meydan her zamanki gece cümbüşüyle aydınlanmıştı. Rüzgarla birlikte kulağımıza caz müziği, sohbet ve kakhaha sesleri taşıyordu.

Babamla bahçedeki sohbetimizin üstünden iki gün geçmişti. Ve son birkaç saatimi lanetimi bozabilecek cadı hakkında daha fazla bilgi edinme çabasıyla kütüphanede geçirmiştım.

Lanetimin bozulmasını istiyordum. Benden önceki gorgonlardan farklı olduğum doğruydu, fakat yine de yirmi bir yaşına bastığımda ne olacağını kimse bilmiyordu. Bu halimle de tam bir gorgona dönüşebilirdim. Artık şimdiki halime benzemeyecek ve biriyle göz göze gelecek olsam onu taş a çevirecektim. Ve oturup neler olacağını görmek için bekleyecek bir insan olmadığım da kesindi.

Bir gelecek istiyordum. Burada, New 2'da. Babamla. Sebastian ve arkadaşlarımla.

Omzuyla omzumu dürttü. "Moralin niye bozuk?"

Ben de onu dürttüm. “Beynimi bu kadar kolay okumandan nefret ediyorum.” Sanırım son zamanlarda ona bunu o kadar çok söylemiştim ki, bu ifade bir sevgi gösterisi haline dönüşmüştü.

Pişmanlık belirtisi göstermeyerek omuz silkti. “Bu defa kütüphanede bir şey bulamadın demek. Ama oradaki engin bilgi birikimine sadece bir göz atmış durumdasın. Yirmi bir yaşına basmadan daha üç buçuk yılınız var. Bize yardım edebilecek birini bulacağız.” Elimi sıktı.

Zeus’un ellerinde duran bebek aklıma geldi. Kütüphane-
deyken onu aramıştım ama masada değildi. Koruyucu yerinde olmadığını görünce şaşkınlık içinde kalmıştı. Kütüphanenin dışına çıkmamıştı; bu kadarını söyleyebiliyordu. Fakat heykelin yerini tespit edebilecek tek kişi Koruyucu’ydu.

Birisi onu kütüphane içinde bir yere saklamıştı. Ve o kişinin Josephine olduğunu düşünüyordum.

“Athena’nın neden Zeus’u öldürdüğünü biliyorum galiba,” dedim. Sebastian tek kaşını kaldırdı, söyleyeceklerimi bekledi. “Athena’nın bebeği olmuştu ve bu bebeğin Zeus’u öldüreceği kehanetinde bulunulmuştu. Zeus bunu öğrenip çocuğu çaldı. Sanıyorum Athena bu yüzden deliye döndü ve öcünü almak için Zeus’un peşinden bir tanrı-öldüren, yani gorgon gönderdi. Fakat taşa dönüştüğü sırada bebek Zeus’un elindeydi ve ikisi birden kaskatı kesilmiş oldu. Kendi bebeğini taşa dönüştürmeyi isteyeceğini hiç sanmıyorum.”

“Vay canına,” diye cevap verdi inanamayan bakışlarla. “Bu...”

“Çılginca, biliyorum. Ama böyle olduğundan neredeyse eminim. Kütüphanede bir heykel parçası var. Koruyucu, bana bunun onu öldürmeye yazgılı bebeği tutan Zeus’un ellerine ait olduğunu söylemişti. Heykeli gördüğümde içimi tuhaf bir his kaplamıştı. Sonra, tapınağın ana salonunda—”

“Orada da elleri olmayan bir Zeus heykeli var,” diye tamamladı Sebastian durumu anlayarak. “İnanmıyorum.”

“Bir de bana sor. O alelade bir heykel değil. Sanıyorum Athena bebeği geri almak için küpü istiyor. Bir şekilde onun orada olduğunu öğrenmiş. Belki küpün Novem’e verilmesinin nedeni de budur, bebeği Athena’dan gizlemek için. Yani demek istediğim, gorgon ikisini taşa çevirdikten sonra ne olduğunu ya da heykelin nasıl kırıldığını, kimin küpe koyduğunu kim bilebilir...”

Ortada birçok bilinmeyen vardı, fakat parçaların bir kısmı yerine oturuyordu ve en azından Athena’nın zıvanadan çıkmasının bir nedeni vardı.

“Evet,” dedi Sebastian, “şimdi neden seni istediği ve bu şekilde sınıdığı anlaşılıyor. Senin çocuğu yeniden canlandıracağını düşündüğüne bahse girerim.”

Bu benim kalbimi az da olsa sızlatmaya yetti, çünkü atalarımın taşa çevirdiği insanları düşündükçe içimde bir sorumluluk hissediyordum. Hepsini yeniden canlandırabileceğimi, o insanları kurtarabileceğimi düşünmek vicdanımda ağır bir yük yaratıyordu. “Tek sorun büyük annen,” dedim. “Bence o da biliyor, ya da en azından şüphe ediyor. Kütüphanede heykeli aradım, ona dokunmak istiyordum—”

“Geri vermek için mi?” diye sordu şaşkınlık içinde.

“Hayır. Böyle bir şey yapmak için sahip olduğum her şeyi feda etmem gerekir. Ayrıca bu kadar uzun bir süre önce taşa dönüştürülmüş birinin yeniden hayata döndürülebileceğinden de emin değilim. Ama dokunsaydım, gorgon gücünü içimde hissedebilir ve bebeğin bir zamanlar gerçekten canlı olup olmadığını anlayabilirdim.”

“Bu da Zeus heykelinin de gerçek olduğu anlamına gelirdi. Tanrım, onu geri getirsen neler olur, gözünün önünde can-

landırsana bir!" Sebastian eliyle yüzünü ovuşturdu ve gözlerini meydana dikti. "Sonunu getirecek çocuk kehaneti nihayetinde doğru çıkmışa benziyor."

"Evet." Zeus'un düşündüğü şekilde olmasa da, öyle olmuştu. "Bütün bu olanlar çok trajik..."

"Babası kimdi acaba?" dedi Sebastian.

Mississippi Nehri'nin üzerinde inip kalkan minik ışıklara baktım, yine omuzlarımda o sorumluluk yükünü hissetmiştim. "Josephine'in bebeğe zarar vermemesini ya da onunla kötü bir şeyler yapmamasını sağlamamız gerek sanırım."

Sebastian başını salladı. "Niyeti iyi olamaz."

Birkaç saniye sessizlik içinde düşüncelere daldık, aşağıdan gelen gürültüler boşluğu dolduruyordu.

"Ne de olsa çocuk masum," diye ekledim.

Başını döndürdü, dudaklarında bir gülümseme belirdi. Sonra bana uzanıp dudaklarımdan öptü.

"Bu ne içindi?"

"Çünkü iyi birisin, Ari, en iyi insanlardan biri. Ve tabii bışımızı yine belaya sokacağız gibi görüldüğü için."

Bu söylediklerinin çevirisi şuydu: Ne olursa olsun, bu işte beraberdik. Ve hayat beni nereye götürürse götürsün yanımda ailem, arkadaşlarım ve Sebastian olduğu sürece her şeye göğüs gerebilirdim.

Yüzüme bir gülümseme yayıldı ve bu huzuru baştan ayağā hissettim. Gözlerimi devirip güldüm. "Dedi büyücü vampir gorgona."

VAZGEÇİLMEZ BİR GÜÇ.
KAZANILMASI GEREKEN BİR SAVAŞ.

Karanlığın Kızı'nin sonundaki korkunç mezarlık savaşından sonra Ari ve arkadaşları neyle karşı karşıya olduklarının farkındalar.

Ari'nin başında Medusa laneti var ve bir gün dönüşeceği şey kabuslarına giriyor. Daha da kötüsü, tanrıça Athena küçük Violet'ı kaçırdı ve şimdi Ari'yi yok etmekle tehdit ediyor.

Ari, gözlerini ayıramadığı Sebastian ile birlikte Athena hakkında öğrenebileceği kadar çok şey öğrenmenin ve Violet'ı kurtarmanın peşinde. Fakat iyilikle kötülüğün savaşı düşündüğünden çok daha büyük çapta. Bugüne dek hayal bile edemediği kadar dehşetengiz bir dünyaya çekiliyor yavaş yavaş.

***Karanlığın Kızı* ikinci kitapla devam ediyor.**

Bir kez daha mitoloji ve kötülük, bugünkünden çok farklı bir New Orleans'ta kol gezmeye devam ediyor.

